

5th August 1955]

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—“(a) The Taluk office, Tirunelveli, was electrified in January 1955, I mean in the physical sense.

“(b) Owing to the prevailing financial stringency in the State and the high cost of labour and building materials, there is at present a ban on the provision of electric fans for the use of non-gazetted staff in public offices. Fans are not provided in Taluk offices as the staff in those offices are non-gazetted.”

SRI R. S. ARUMUGAM :—“தாலுகா ஆபீஸில் வேலை பார்க்கிறவர்களும், கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்கிறவர்கள்தான், படித்தவர்கள்தான். ஆதலால் இந்த உத்தரவை தளர்த்தி தாலுகா ஆபீஸ்களில் வேலை செய்பவர்களுக்கும் மின்சார விசிரி அமைத்துக்கொடுக்க சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்வார்களா? கெஜெடெட் ஆபீஸர்களுக்கு மாத்திரம் இந்த வசதி கொடுத்து விட்டு, என்.ஜி.ஓ.-க்களுக்கு மறுப்பது நியாயம் ஆகாது என்பதையும் சர்க்கார் கவனிப்பார்களா?”

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—“அவர்களுக்கு (என்.ஜி.ஓ.) தாங்கும் சக்தி அதிகமாக இருக்கிறது (resistance power).”

SRI M. NARAYANA KURUP :—“Sir, non-gazetted officers are denied fans while gazetted officers are allowed, that is the inference. Is it because the latter's brain gets heated sooner?”

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—“No. They (N.G.Os.) have got more resistance power against the summer's rigour.”

MR. SPEAKER :—“Questions over.

“We shall take up tomorrow the matter given notice of under Rule 40 by Sri N. K. Palanisamy and Sri K. T. Raju.”

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENT BY THE HON. SPEAKER RE MESSAGE FROM THE GOVERNOR.

MR. SPEAKER :—“I have to announce to the House the following message received from the Governor of Madras, dated 13th July 1955 :—

“In pursuance of Article 207, clause (1), read with Article 199, clause (1), sub-clause (a) of the Constitution of India, I, Shri Sri Prakasa, Governor of Madras, hereby give my recommendation to the introduction in the Madras Legislative Assembly of the Madras General Sales Tax (Second Amendment) Bill, 1955.”

III.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS—cont.

* DR. K. B. MENON :—“Mr. Speaker, Sir, I was not very much impressed or satisfied with the Governor's speech, for I felt that it was evasive on issues that are very important and silent on a few others. I shall take up for discussion the subject to which he himself gave priority, namely, ‘land’. That is a subject in which the majority of the people of our country are deeply interested and

[Dr. K. B. Menon]

[5th August 1955]

in which the Government could do a great deal. There is a pressing need for lands because of the steady increase in population. According to the census figures that are available for the decade 1941-51, there has been an increase of 13.4 per thousand in this country and the pressure on land can be relieved if the Government would release cultivable wastes and also if the Government would fix a ceiling and release the lands that are in the hands of the rich; and are not cultivated. In both these things, I am afraid, the Government have not taken any step, which is indeed deplorable. The Madras Government has been very slow, hesitant and halting in Land Reforms. Among the Southern States, Bombay, Hyderabad and Travancore-Cochin States have stolen the thunder and by 1957, I believe, there would be complete fixity of tenure in the State of Bombay. Also, if my information is correct, there is a ceiling fixed in the Hyderabad State and that some fixation of ceiling is aimed at in the Travancore-Cochin Bill that is on the anvil. Kashmir led the rest of India in fixing the ceiling and there have also been large scale land reforms in *Pepsu*. Whatever we have done in the matter of land reforms has, as I said, been hesitant and halting. It has been more or less in the form of a patch-work. The Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act was limited in space and in time. So also to some extent the Malabar Tenancy Act. As far as South Kanara is concerned, that district has never had even a taste of land reform. That is the condition in Madras State and the Planning Commission on the Planning Seminar that was held in Coimbatore the Union Ministers were very emphatic that the land reforms suggested in the First Five-Year Plan were very moderate and also stated that the Madras State has not implemented even those moderate reforms suggested in the First Five-Year Plan. I wish that the Madras Government would wake up and that it would have imagination and courage to act and act rather soon.

9:20
a.m.

“ The next problem that I would like to touch upon is that of the agricultural prices. The Governor's Address is completely silent on this vital problem. There has been a land slide in the prices of agricultural produce and there is a growing discrepancy between the prices of agricultural products and those of manufactured articles. Ever since the lifting of controls and increase in agricultural products, there has been a growing discrepancy between the price of agricultural produce and that of manufactured articles. The range of difference has been sometimes as much as 50 to 75 per cent. Though the prices of pulses and rice have fallen, the price of iddli that we eat at breakfast has not fallen. One can cite some more articles of every-day use where there is a considerable difference between the price of agricultural produce and that of the manufactured articles. The farmer has to sell his produce in a low market and buy his ordinary needs of manufactured articles in a high market. The Government should act and act immediately to rescue the farmer. The Central Government have issued a questionnaire on the subject. But I feel that that is a bureaucratic method. It will take time and during the intervening period, money

5th August 1955] [Dr. K. B. Menon]

will flow from the pocket of the poor agriculturist into the coffers of the rich. What the Madras Government contemplate I do not know; but I do know that they have not moved in the matter.

“ There is reference in the Governor's Address to the adoption of the regional language as the medium of instruction in colleges. The Government of Madras seem to have made up their mind to introduce regional languages as the medium of instruction in colleges. This is a subject of far-reaching importance. I feel that the States should not have the option of deciding on questions of policy that are likely to affect the future of children and the future of our country. There should be, I feel, an All-India policy on issues of this type and the States should not be left to decide them for themselves. Even in the case of the State, when a State Government takes a decision, it should take the Legislature into confidence. That also has not been done here. Unfortunately we have in this State a variety of languages, and the problems that arise from this variety are causing concern. We have had experience of the difficulties even in this very House. I can understand the introduction of regional languages as the medium of instruction in the primary and secondary classes. But I do not approve of the use of regional languages in colleges for I feel that a student who comes out of a college must know the All-India language fairly well so that he may have an opportunity to study in the universities of other States and to seek a job in the other States or at the Centre. I therefore contend that the medium of instruction in colleges should be the national language, and our national language to-day is Hindi. There is no use of evading the fact of a national language. It is the national language that maintains the unity of a country. That service was done to us by English and that service is expected to be done to us by Hindi in future. I feel that those who resort to the burning of the National Flag as a protest against the imposition of Hindi should be severely dealt with. We survive as a nation only so long as the symbol which keeps us together as a nation survives, and an insult to that symbol cannot be lightly treated.

“ I would like to echo the opinion expressed by the hon. Member Sri S. Panchaksharam that the Second Five-Year Plan should be published districtwise. From the way in which it is published at present, it is not possible for us to understand what is allotted to a district, unless we sit down and classify. We have to answer our constituencies and therefore it will be much better if the information that is given to us is classified under district heads. I make this suggestion to the Government and request them to make the information available to us before we have the discussion on the Second Five-Year Plan.

“ One other subject to which I would like to refer before I close is the public loan of Rs. 7 crores that has been recently advertised. I would like to know from the Hon. Finance Minister why the Government have floated the loan at four annas below par, when the loans in all other States have been floated at par. Madras State

[Dr. K. B. Menon]

[5th August 1955]

has earned a reputation for financial stability. When that is the position, I would like to know whether there was any special reason for floating the loan below par."

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" It is not correct to say that the loans in all other States have been floated at par. Only two States have floated loans at par. Madras comes third, having floated the loan at Rs. 99-12-0. All the other States have floated loans at Rs. 99-8-0 and Rs. 99. The hon. Member may be aware that we floated the previous loan at Rs. 99-8-0 and this time we have raised the issue price to Rs. 99-12-0."

(The Deputy Speaker in the Chair.)

9-29 SRI A. RATNAM :—" கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, a.m. கவர்னர் உரை மீது பேசும்போது அதைப் பாராட்டிப்பேசின ஒரு சிலரும் கூட பல குறைகளைக் கூறியிருக்கிறார்கள், என்றால் நாட்டிலே குறைகள் எவ்வளவு தூரம் மலிந்து இருக்கின்றன என்பதைப் பிரதிபலிக்கிறதே தவிர, நாடு சுபிட்சம் அடையும் என்று கவர்னர் உரையினால் கருத முடியாது. ஆனால் எதிர் கால திட்டத்தை வகுத்துக் கொடுத்திருக்கின்ற கவர்னர் உரையானது நல்ல சுபிட்சத்தை தேடிக்கொடுக்கும் அளவிற்கு இருக்கவில்லை. பெரிய அதிகாரிகளினால் கோடிக்கணக்கில் பணத்தை செலவிட்டு நிறைவேற்றும் திட்டங்களினால் பாமர மக்கள் ஒரு அளவுக்கும் நன்மை அடைய முடியாது. அது பெரிய அளவிலே பெரிய மனிதர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்கிற நிலச்சுவான்தார்களுக்கும் பணக்காரர்களுக்கும் அதிகார வர்க்கத்தினருக்கும் தான் நன்மையைப் பயக்க முடியும் தவிர, மில் முதலாளிகள் உயர முடியுமே தவிர, பெரிய நிலச்சுவான்தார்கள் பெருக முடியுமே தவிர, சிறு நிலச்சுவான்தார்களோ எழும், விவசாயிகளோ, பண்ணையாட்களோ, ஆலைகளில் வேலை பார்க்கின்ற தொழிலாளர்களோ முன்னேற்றம் அடைய முடியாது என்று திட்டவாட்டமாகத் தெரிகிறது. நேரமில்லாத காரணத்தினால் நான் இதைப்பற்றி இப்போது அதிகம் விளக்க இயல வில்லை.

" கவர்னர் உரையிலே நாடு நல்ல முறையிலே சுகாதாரமாக அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது என்று அலங்காரமாக பேசி யிருக்கிறதைப் பார்க்கும்போது, ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. நாட்டிலே லட்சக்கணக்கான சேரிகள் இருக்கின்றன. அங்குள்ள ஹரிஜன மக்கள் சுகாதார வசதியின்றி தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? சேரிவாழ் மக்கள் இந்த அரசாங்கத்தாரால் கவனிக்கப்படாமல் புறக்கணிக்கப்பட்டு இருக்கிறார்கள். எங்கே சென்றாலும் நகரங்களில் ரோடுகளும் பாடசாலைகளும் ஆஸ்பத்திரிகளும் ரேடியோக்களும் நவீன முறையிலே உள்ள எல்லா வசதிகளும் அமைக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. ஆனால் அதே சமயத்தில் சேரிகளுக்குச் சென்றால், நகரங்கள் என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு அவைகள் சுகாதாரமின்றி, நடைபாதை வசதியின்றி, பள்ளிக்கூட வசதியின்றி, அங்குள்ள மக்கள் நாகரீகமாக வாழ்வதற்கு யாதொரு வசதியுமின்றி இருப்பதைத்தான் பார்க்கிறோம். சேரிகளில் சுகாதார வசதிக்குறைவிலால், சாக்கடை வசதி இல்லாமையினால், குடி தண்ணீர் வசதி இல்லாததினால் தொத்து நோய்கள் உண்டாவதற்கும் ஏதுவாக இருக்கின்றன. சொல்வதற்குக்கூட நாவு கூசுகின்ற அளவிற்கு அங்கு கணக்கற்ற வியாதிகள், கொடூரமான வியாதிகள் தோன்றி மக்களை வாட்டி வைக்கின்றன என்றால், அரசாங்கம் நல்ல முறையிலே எல்லா மக்களையும் பொதுவாகக் கண்காணிக்கவில்லை என்றுதான் ஏற்படுகிறது. அது குறிப்பிட்ட சில ஜில்லாக்களையும், குறிப்பிட்ட சில தொகுதிகளையும்தான் எடுத்துக் கொண்டு வேலை செய்கிறதே தவிர வேறு அல்ல, என்று நான் திட்டவாட்டமாகக் கூற ஆசைப்படுகிறேன்.

" முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் இந்த ஆட்சியாளர் மக்களுக்கு என்ன செய்திருக்கிறார்கள்? கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைப் போட்டு செலவு செய்திருக்கிறார்கள். கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவு செய்திருக்கிறோம்,

5th August 1955]

[Sri A. Ratnam]

பாலங்களைக் கட்டியிருக்கிறோம், மின்சார திட்டங்களை விஸ்தரித்திருக்கிறோம், ஆறுகளின் குறுக்கே அணைகளைக் கட்டியிருக்கிறோம், கால்வாய்களை வெட்டியிருக்கிறோம், Bulldozer-களை வாங்கியிருக்கிறோம் என்று சொல்லி கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் செலவு செய்துங்கூட ஜனத் தொகையில் 95 சதவிகிதம் இருக்கும்படியான சாதாரண மக்கள், கூலி விவசாயிகள், பாட்டாளி மக்கள், சேரி வாழ் மக்கள், பிற்பட்ட மக்கள் எல்லோருக்கும் இந்த அரசாங்கம் என்ன செய்தது என்று பார்ப்பதற்குக் கூட முடியவில்லை. பத்திரிகைகளிலும், ரேடியோக்களிலும் சொல்லப்படுகிறது. இந்த விளம்பரங்களைக் கேட்டுச் சிரிக்கிறார்களே தவிர அவர்கள் நம்புவது கிடையாது. அந்த அளவு அரசாங்கம் உணர்ந்திருக்கிறது. ஆனால் சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் போய் விளம்பரம் செய்யவேண்டும் என்று சர்க்கார் கூறுகிறார்கள். ஏன்? இந்த நாட்டில் செலவுபடுத்தப்படுகிற கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் எல்லாம் சாதாரணமக்களுடைய விவசாயத்திற்கோ அவர்களிடையே உள்ள வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை நீக்கி, வேலை கொடுப்பதற்கோ அல்லது கரம்பையாகவுள்ள தரிசு நிலங்களை, நிலமில்லாத ஹரிஜனங்களுக்கும், பிற்பட்ட வகுப்பினர்களுக்கும் ஒவ்வொரு ஏக்கர் விதமாவது விவசாயம் செய்வதற்குக் கொடுப்பதற்கோ, சாதாரண விவசாயிகளுக்குச் ஜப்பான் தேசத்தில் கொடுப்பதுபோல் சகல வசதிகளும் கொடுக்க முடியாவிட்டாலும்கூட மிகவும் அத்தியாவசியமான கருவிகளைக் கொடுப்பதற்கோ முடியாமல் இருப்பதால் கொரோமான நிலைமை இந்த நாட்டில் நிலவுகின்றதே தவிர வேறொன்றுமில்லை.

“ஹரிஜனங்களுக்கு வேலை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்றால் இல்லை. கனம் சபாநாயகர் கூட யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் மெம்பராகச் செல்லுகிறார். தினசரி பத்திரிகைகளில் பார்க்கின்றோம். மத்திய சர்க்கார் யார் யாருக்கு வேலைக் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறது? எத்தனை உத்தியோகங்கள் காலியாக இருக்கின்றன. பிற்பட்ட வகுப்பினர்கள், தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர்கள், எத்தனை சதவிகிதத்தினர், அந்த உத்தியோகங்களைப் பெற முடியும்? யோக்கியதாம்சமுள்ள தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் விளம்பரங்களுக்கு மனுச்செய்து கொண்டும், எத்தனை பேர்களுக்கு வேலைக் கிடைத்தன என்றால், கணிசமான அளவுக்கு இல்லை, என்றுதான் சொல்லவேண்டும். தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர்களில் படித்தவர்களும் வேலையில்லாமல் திண்டாடிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். செல்வாக்கு உள்ளவர்களுக்குத்தான் வேலை கிடைக்கிறதே யொழிய, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு சென்னை சர்க்காரிலும் சரி, மத்திய சர்க்காரிலும் சரி, வேலை கிடைப்பது அரிதாக இருக்கிறது. நம்முடைய சர்க்கார், இந்த ராஜ்யத்தில் ஆலைகளை நிறுவி, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களிடையே நிலவும் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க முன் வரவேண்டும். அந்த அளவு கவர்னர் உரையிலே ஒரு வார்த்தை கூட குறிப்பிடாததால், நாங்கள் மிக மிக வருத்தப்படுகிறோம்.

“இந்த நாட்டில் மக்கள் சுபிட்சமாக வாழ்வதற்கு, எல்லோருக்கும் உணவும், உடையும், வேலையும் அளிப்பதற்கு, சிறு தொழிற்களை உண்டு பண்ணுவதற்கு, வழி செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு குடிசையிலும் உள்ள குடும்பங்கள் தினமும் ஒரு மணி நேரம் அல்லது இரண்டு மணி நேரம் ஏதாவது ஒரு குடிசைத் தொழிலில் ஈடுபடும்படி செய்யவேண்டும். நூல் நூற்பது, பொம்மை செய்வது போன்ற குடிசைத் தொழில்களில் மக்கள் ஈடுபடுவதற்கு வழி செய்வதன் மூலம் அவர்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய சிறு ஊதியத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும். குடிசைத் தொழில்களை அபிவிருத்தி செய்வதன் மூலம்தான் நம்முடைய நாட்டிலே வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஒழிக்க முடியும், உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கமுடியும், மக்கள் சுபிட்சமாக வாழ முடியும், நாகரீகமாகவும் இருப்பார்கள். நாடும் முன்னேற்றம் அடைய முடியும். ஆனால் நம்முடைய நாட்டிலே உணவுப் பெருக்கம் செய்கிறோம் என்று சொல்லிக் கொண்டு புல்டோசர்கள் முதலிய இயந்திரங்களையும், மின்சார வசதிகளையும், பெரு நிலைச்சவான்தாரர்களுக்கு அளிக்கிறார்களே ஒழிய, சிறு நிலைச்சவான்தாரர்களுக்கு, அல்லது பண்ணையாட்களுக்கு, ஒரு ஏக்கர் முதல் ஐந்து ஏக்கர் வரை நிலம் வைத்துக்

[Sri A. Ratnam]

[5th August 1955]

கொண்டு சாகுபடி செய்கின்ற விவசாயிகளுக்கு எந்த ஒரு சலுகையும் கிடைப்பது இல்லை. அவர்கள் விவசாயம் செய்ய முடியாத அளவிற்கு வசதியற்றிருக்கிறார்கள். நிலத்தில் விதையை விதைத்து விட்டு தண்ணீர் இறைத்து பயிர் செய்வதற்கு போதுமான வசதியில்லாததினால் விதை முளைக்காமல் கெட்டுப் போய் விடுகிறது. இம்மாதிரி அவர்கள் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற நிலைமையில் நிலவரி சர்ச்சார்களைக் கொண்டு வந்து சுமத்தி வருகிறார்கள். விவசாயிகளின் மீது மேலும் மேலும் வரியை சுமத்துவதினால் விவசாயிகள் சீர்கேடான நிலைமையைத்தான் அடைய முடியும்.

“அது மட்டுமல்ல. பிற்பட்ட மக்களுக்கு, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு இதைச் செய்திருக்கிறோம், அதைச் செய்திருக்கிறோம் என்று சொல்கிற சர்க்கார் குறிப்பாக அவர்களுக்கு என்ன செய்திருக்கிறோம் என்று சொல்வதற்குப் புள்ளி விவரம் இருக்கிறதா என்றால் கிடையாது. உத்தியோக விஷயமாக எடுத்துக் கொண்டால் பி.டபிள்யூ. இலாகா, ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் இலாகா ஆகியவைகளில் வேலை செய்யும் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு உத்தியோகத்திலே உயர்வு கிடைத்திருக்கிறதா என்றால் கிடையாது. தகுதியும் திறமையும் இருந்துங்கூட அவர்கள் உத்தியோக உயர்வு விஷயத்தில் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். மற்ற இனத்தவர்கள் அவர்களுக்குப் பதிலாக உத்தியோகங்களிலே உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். பிற்பட்ட வகுப்பினர் புறக்கணிக்கப்பட்டு சதி செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு ஏன் உத்தியோக உயர்வு அளிக்கப்படவில்லை என்று கேட்டால், ‘அவர்கள் லாயக்கற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள்: எனவே அவர்களுக்குக் கொடுக்க முடியாது’ என்று கூறிவருகிறார்கள். அதனால் நாங்கள் ஏமாற்றமே அடைகிறோம். நூற்றுக் கணக்கான உத்தியோகங்கள் இருந்தும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களில் 5, 6 பேர்களாவது உயர்த்தப்பட்டு இருக்கிறார்களா என்றால் இல்லை. இதை நான் நிரூபிக்க முடியும். ஆனால், நேரம் இல்லாத காரணத்தால் நான் இப்பொழுது சொல்ல ஆசைப்படவில்லை.

“ஹரிஜனங்களுக்கு வீட்டு மனைகள் வழங்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டால், ஐந்து ஆண்டுகள் ஆகியும்கூட ஹரிஜனங்கள் பணம் கட்டினாலும் கூட கொடுக்க முடியவில்லை. உழுவதற்கு நிலம் கேட்டால் ஒன்றிரண்டு இடங்களில்தான் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதே தவிர பல ஜில்லாக்களில் நிலம் கொடுக்கப்படவில்லை. சிறிய அளவுக்குத்தான் நிலம் ஏழை ஹரிஜனங்களுக்கும் நிலமில்லாதவர்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அமைச்சர் அவர்களுக்கு இது தெரிந்த விஷயம். ஹரிஜனங்கள் வீடு கட்டிக் கொள்வதற்கு ஒரு செண்டு நிலமாவது கொடுக்கப்படவேண்டும். 50 ஆண்டு காலமாக, 100 ஆண்டு காலமாக வரி செலுத்தியிருக்கிறார்கள், அந்த நிலம் சர்க்காருக்குச் சொந்தம், காப்பீடுகளுக்குச் சொந்தம், ஹரிஜன நல இலாகாவுக்குச் சொந்தமாக இருந்தாலுங்கூட, தனிப்பட்டவர்களுடைய நிலத்தைப் பிடுங்கி சுகாதார வசதிகளை அங்கு செய்து, தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று சட்டங்கள் செய்தாலுங்கூட அந்தச் சட்டங்கள் நடைமுறையில் பலன் அளிக்கவில்லை. தலை நகரிலேயே இம்மாதிரி என்றால் வெளியூர்களில் சொல்லத் தேவையில்லை. சட்டங்கள் செய்துகொண்டேயிருந்தால் என்ன பலன்? அந்தச் சட்டங்களினால் மக்களுக்கு நன்மை ஏற்படவேண்டும். செயலில் காட்டாமல் சட்டங்களைச் செய்துவிட்டு அதோடு நின்றுவிடுவதால் ஹரிஜன, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குப் பயன் ஏற்படாது. சென்ற ஆண்டிலே ஒரு லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருந்தும் ஒரு தம்படி கூட செலவு செய்யப்படாமல் திருப்பிக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கவர்னர் உரையில் 15-வது பாராவில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது மதுரை ஜில்லாவில் 90 வீடுகள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்காக கட்டப்போவதாக கூறப்பட்டிருக்கிறது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு வீடு கட்டிக்கொடுக்கும் விஷயத்தில் இந்த சர்க்கார் வெறும் கண்துடைப்பு வேலையைத்தான் செய்துவருகிறது என்று நான் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் சார்பாக கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். 90 வீடுகள் கட்டிக்கொடுத்துவிட்டால் ஒரு கோடி மக்களுக்கு வசதி செய்வதாகாது. கோயம்பத்தூரிலும், மதுரையிலும் ஆலைகள் இருக்கின்றன. ஆலைகளில்

5th August 1955]

[Sri A. Ratnam]

வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு ஆங்கிலேயர்கள் எப்படி வீட்டு வசதி செய்துக் கொடுத்திருக்கிறார்களோ அதே மாதிரி எல்லா இடங்களிலும் ஏற்பட்டாலொழிய எந்தவிதமான பிரயோஜனமும் ஏற்படப்போவதில்லை. அதோடு கூட அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கும் போலீஸ் அதிகாரிகளுக்கும் இந்த அரசாங்கம் வீட்டு வசதிகள் செய்துக் கொடுக்கவில்லை. அவர்களுடைய நிலைமையைக் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலாவது கெஜட் பதவியில்லாத உத்தியோகஸ்தர்களுடைய குறைகளைத் தீர்ப்பதற்கு சர்க்கார் ஏதாவது வழிவகை செய்தாலொழிய அரசாங்க வேலைகள் சரிவர நடக்காது. அரசாங்க அதிகாரிகளும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும், போலீஸ் இலாகா அதிகாரிகளும், இன்னும் ஆலைத் தொழிலாளர்களும், வீட்டு வசதியில்லாமல் கஷ்டப்படும் ஏழை மக்களுடைய கஷ்டங்களும் தீர்க்கப்படாதவரையில் ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களினால் போதிய பலன் ஏற்படமுடியாது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், பிற்பட்ட மக்கள் விஷயத்தில் சர்க்காருக்கு அக்கரையில்லாவிட்டாலும், சர்க்கார் அதிகாரிகள் விஷயத்திலும், போலீஸ் அதிகாரிகள் விஷயத்திலுமாவது நன்மை செய்ய முன் வரவேண்டுமென்று கூறிக்கொண்டு நேரம் இல்லாத காரணத்தால் இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.”

* **SRI V. BALAKRISHNAN** :—“சபைத் தலைவர் அவர்களே, இச்சபைக்கு இன்று ஒரு சப தினமாகும். ஏனென்றால், இன்று நிதி மந்திரியார் அவர்கள், கவர்னர் உரையின்மேல் நடந்த விவாதத்திற்கு பதில் சொல்லப்போகிறார்கள். அப்பதிலே கேட்பதற்காகத்தான் கனம் அங்கத்தினர்கள் பாதிக்கு மேல் இங்கு வந்து, பொது ஜனங்களும் காலரிகளில் அதிகமாக அமர்ந்து பார்வையாளர்களின் பகுதி நன்கு அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. கவர்னரின் உரையின்பேரில் வெளி நாட்டுக் கொள்கையைப் பற்றி இங்கு பேசினார்கள். சமீபத்தில் நான் இலங்கைக்குப் போய் இருந்த போது, இந்தியாவின் வெளி நாட்டுக் கொள்கைக்கு அங்கு எவ்வளவு பெருமை, மதிப்பு இருக்கிறதென்பதை உணர்ந்தேன், அனுபவித்தேன் அத்தருணத்தில் இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் இடையே, ஏதோ, உள் நாட்டு விஷயங்களைப்பற்றியவரையில் சச்சரவு இருந்தாலும், இலங்கையிலுள்ள ஆதி குடிகள் இந்தியாவைப்பற்றி பெருமையாகவும் மதிப்பாகவும் தான் கருதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இலங்கைக்கும், இந்தியாவுக்கும் ஏற்பட்டதகராறுகளுக்காக, இலங்கை ஆதி குடிகளை மட்டும் குற்றம் சொல்லத் தயாராக இல்லை. நம் நாட்டிலிருந்து அங்கு பல இடங்களில் குடியேறி இருப்பவர்களும் அந்த தகராறுக்கான குற்றத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இவ்வளவு தகராறுகள் ஏற்பட்ட பிறகும் கூட, இந்தியாவிலிருந்து அங்கு குடி ஏறிய குடி மக்கள் தங்களை இன்னும் இந்தியர்களாகவே கருதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இலங்கையில் உள் நாட்டில் நிகழும் கெட்ட காரியங்களிலோ, நல்ல காரியங்களிலோ அவர்கள் பங்கு கொண்டதில்லை. அப்படி வேற்றுமை மனப்பான்மையுள்ளவர்களை இலங்கை ஆதி வாசிகள், அவர்களை வேற்றுமை காட்டி நடத்துகிறார்கள் என்று சொல்லுவதற்கு இடமில்லை. ஆகவே இலங்கைப் பிரச்சினையானது, இந்திய பிரச்சினையாக இருந்தாலும், அது தமிழ் நாட்டை பொருத்ததாகும், அதிலும், தமிழ் நாட்டிலுமுள்ள மூன்று நாளை ஜில்லாக்களை பொருத்ததாகும். ஆகவே, தமிழ் நாட்டிலிருந்து ஒரு நல்லெண்ண தூது கோஷ்டி ஒன்றை அங்கு அனுப்பி, அத்தூது கோஷ்டியின் மூலம், இலங்கை ஆதி வாசிகளுக்கும் இலங்கை வாழ் இந்தியர்களுக்கும், இடையே நல்லெண்ணம் ஏற்படும்படியான முயற்சிகளை எடுத்து, அதற்கான நடவடிக்கைகளை உடனடியாக முதல் மந்திரியார் அவர்கள் எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஏனென்றால், அங்கு, அவ்விருவர்களுக்கு மிடையே தற்போது எந்த விதமான நல்லெண்ணம் இருப்பதாக சொல்லிக் கொண்டாலும், இந்தியர்களாக இருந்தால், அவர்களை வெறட்டி அகற்றுவதற்கு அங்கு இருக்கும் ஆதி வாசிகளும் சர்க்காரும் தயாராக இருக்கிறதென்பதற்கு சமீபத்தில் நான் கண்ட ஒரு காட்சியை, உதாரணமாக இச்சபையில் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நான் ஒரு சிற்றுண்டி கூட்டத்திலே இலங்கை வாழ் இந்தியர்கள் பிரஜா உரிமை, ஓட்டுரிமை பற்றி பேசும் போது ஒரு கன்னிப் பெண், அந்த ஓட்டுரிமை பிரச்சினையை எடுத்துக்

9-40
a.m.

[Sri V. Balakrishnan]

[5th August 1955]

கொண்டு பதில் சொல்லுகிறான் ; என்னுடைய கவர்ன்மெண்டில் என்னுடைய முத்தத்தை யாருக்கு வேண்டுமானாலும் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறேன். ஆனால் ஓட்டுரிமையை மட்டும் இலங்கை வாழ் இந்தியர்களுக்குக் கொடுக்க மாட்டேன் என்று, இலங்கை ஆதி வாசியான ஒரு கன்னிப்பெண் சொன்னாள். அந்த ஓட்டுரிமையே மேலானது என்ற மனப்பான்மைப் பரவிக்கொண்டே போகிறது. அதன் காரணமாக, இலங்கை வாழ் இந்தியர்கள், இந்தியர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு, அங்கு வீதிகளில் நடக்கமுடியாத நிலைமை பரவிக்கொண்டிருக்கிறது. ஆகையினாலே, முக்கியமான தலைவர் களைக்கொண்ட நல்லெண்ண தூது கோஷ்டி ஒன்று, இங்கிருந்து இலங்கைக்குப் போய், சில நாட்கள் தங்கி இருந்து, இலங்கைவாசிகளுக்கும் இலங்கை வாழ் இந்தியர்களுக்கும்மிடையே ஒரு சுமுகமான நிலைமையை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று தாழ்மையாக கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“ உள்நாட்டு நிர்வாகத்தைப்பற்றியும் நிர்வாகிகளைப்பற்றியும் நான் அதிகமாக சொல்லவேண்டியதில்லை என்று கருதுகிறேன். ஏனென்றால், நேற்றைய தினத்திலே கனம் அங்கத்தினர் கிருஷ்ணய்யர் அவர்கள், உள் நாட்டு நிர்வாகிகளுக்கு இருக்கும் மனப்பான்மை, குடியாட்சி ஏற்பட்டு, ஏழு, எட்டு ஆண்டுகள் சென்ற பிறகும்கூட, அவர்கள் பழய கருப்பு மனப்பான்மையிலேயே இருந்து வருகிறார்கள் என்பதைப் பற்றி எல்லாம் நன்றாக ஆங்கிலத்தில் பேசினார்கள், சில உதாரணங்களும் அதற்காக எடுத்துக்காட்டினார்கள். அதை மறு முறையும், எடுத்துச் சொல்ல விரும்பவில்லை. ஆனால் இந்த நிலைக்கு மாறாக ஒரு முக்கியமான சம்பவத்தைப்பற்றி மாத்திரம் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். திருச்சி ஜில்லா கலெக்டர், திருச்சிக்கு வந்ததிலிருந்து உள்நாட்டு மக்களின் பிரதிநிதி என்ற முறையில் மக்களுக்கு சேவை செய்கிறேன், என்பதை மக்களுக்கு உணர்த்தும்படியாக நடந்துகொண்டேவருகிறார்கள். அவர்களை இந்த தருணத்தில் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியவில்லை. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு திருச்சி ஜில்லா கலெக்டர் காரியாலயத்திற்கு பண்பாளப்பான மின்னும் மோட்டாரில் வருவார்கள். பட்டு உடைகள் போட்டுக்கொண்டிருப்பவர்கள், சளசளவென்று புருந்து, தங்கள் காரியங்களை செய்துகொண்டு போய் விடுவார்கள். நீண்டதூரம்நடந்து, சோற்றுமூட்டையை தலையில் வைத்துக்கொண்டு, மனுக்கொண்டு வந்திருப்பவன், ஒடுங்கி ஒடுங்கி, பயந்துகொண்டு, காரியாலத்தின் வரண்டாவில், அங்கிருந்த குமாளதாக்களை கெஞ்சிக்கொண்டிருந்தவன், இப்போது, அவன் யாராக இருந்தாலும், கலெக்டர் காரியாலயத்திற்கு நேரில் சென்று கலெக்டரை பார்க்கலாம். அதிலும் விவசாயிகள், ஏழைகள் என்றால், உடனே, தாமதமின்றி, அவர்களுடைய கோரிக்கைகள் கவனிக்கப்பட்டுவருகின்றன. அப்படி நேர்மையாக, மக்களுக்காக நிர்வாகம் நடத்திக்கொண்டிருக்கும் அந்த ஜில்லா கலெக்டர், ஏதோ பணக்காரர்களுக்கு ஆதரவு கொடுக்கவில்லை என்று, சமீபத்தில், நிலப்பிரச்சினை சம்பந்தமாக, பணக்காரர்கள் கூச்சல் போட்டார்கள். அந்த கூச்சலை பணக்கார பத்திரிக்கைகள், அக்கலெக்டரின் பேரில் குறை சொல்லும் முறையிலும் அவர்மேல் ஆவேசம், வெறுப்பு சர்க்காருக்கு ஏற்படும் முறையிலும் தலையங்கங்கள் கொட்ட எழுத்துக்களில் தீட்டினார்கள். அங்கு இருக்கும் நிலைமை என்ன? உண்மையாகவே அவர் அங்கு என்ன செய்திருக்கிறார்கள்? நீண்டநாளாக, பரம்பரையாக, நிலம் உழுதுவந்தவர்கள், நிலத்தை உழவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். பணக்காரர்களுக்கு அந்நிலங்களில் பாத்தியதை இல்லை என்று அவர்கள் சொல்லவில்லை. பணக்கார நிலச்சுவார்தார்களையும் நிலம் உழப்பவர்களையும் கூப்பிட்டு, அந்த கலெக்டர், சமரசம் செய்ய முயற்சித்தார்கள். ஆனால் முடியவில்லை. பணக்காரர்கள் ஒத்துவரவில்லை. அடுத்தபடியாக நிலம் உழும் விவசாயிகளை கூப்பிட்டு, சென்ற ஆண்டு, நீங்கள் எந்த நிலங்களை சாகுபடி செய்தீர்களோ, இவ்வருஷமும், அதே நிலங்களை உழுது சாகுபடி செய்யுங்கள் அதற்கு இடையூறுகள், கஷ்டங்கள் இல்லாமல், தொந்திரவு தொல்லைகள் இல்லாமல், உங்களுக்கு பாதுகாப்பு தருகிறேன் என்றுதான் சொன்னார். குடியாட்சியில் இந்த பாதுகாப்புக்கூட ஏழை விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை என்றால் இந்த ஆட்சியை என் குடியாட்சி என்று சொல்ல வேண்டும்? என்று கேட்

5th August 1955] [Sri V. Balakrishnan]

கிறேன். இந்த பாதுகாப்பு உரிமைகூட அவர்களுக்கு இல்லை என்றால், குடியாட்சி சாசனத்தை கிழித்து எரிய வேண்டியது தான். குடிமக்களை பாதுகாக்க வந்த ஜில்லா கலெக்டரை பாராட்டுவதற்கு பதிலாக அவரை குறை சொல்ல முன்வந்துவிட்டார்கள் இந்த பணக்காரர்கள். ஆகவே, இவ்விதமாக அவரை (கலெக்டரை) குறை சொல்லுவதற்கு, சர்க்கார் இங்கொருக்கக் கூடாதென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“சமீபத்தில் பல ஜில்லாக்களில் B.T. டிரெயினிங்கு புதிய காலேஜுகளை துவக்கினார்கள். அந்த காலேஜுகளில், எல்லா இடங்களையும் ஆண்களுக்கே கொடுத்து விட்டார்கள். பெண்களுக்கு ஒரு இடம்கூட கொடுக்கப்படவில்லை. பெண்கள் பலர் மனு போட்டிருந்தனர். அந்த ஜில்லா B.T. காலேஜுகளிலுள்ள இடங்களை பார்த்து அதன் பின் பெண்களுக்கும் அக்காலேஜுகளில் இடம் கொடுக்கப்படுமென்ற வதந்தி பலமாக உலாவிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் கடைசியாக, மனுக்களெல்லாம் சைதாப்பேட்டை காலேஜுக்கு அனுப்பப்பட்டன. மனுக்களில், எந்தந்த காலேஜுகளில் இடம் வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டிருந்தார்களோ, அந்தக் கல்லூரிகளில், அப்பெண்கள் அனுமதிக்கப்படவில்லை. ஆகவே அம்மனுக்கள் எல்லாம், சைதாப்பேட்டை கல்லூரினர் நிராகரித்துவிட்டார்கள். முன் கூட்டியே புதிதாக துவக்கப்படும் கல்லூரிகளில் பெண்களுக்கு இடமில்லை என்று சரியாகவும், தெரிவிக்கவும் பத்திரிகைகளில் போட்டிருந்தால் அப்பெண்கள் எல்லாம், பெண்கள் B.T. கல்லூரிக்கு, காலா காலத்தில் மனு போட்டிருப்பார்கள், அவர்களுக்கு இடமும் கிடைத்திருக்கும். அவ்விதம் செய்யாமல் விட்டு விட்டு, சர்க்கார் புதிய கல்லூரிகளில் பெண்களுக்கு இடமில்லை என்று சொல்லுவது நியாயமாகாது. நம் குடி-ஆட்சி சாசனத்தில் பெண்களுக்கு வேண்டிய சரியான சலுகைகள் கொடுத்து முன்னேறச் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதை அறிந்து, பெண்களுடைய கல்வி முன்னேற்றத்திற்கான இவ்வித காரியங்கள் செய்ய அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். டி.பி.ஐ. அவர்கள் இது விஷயமாக அறிக்கை விட்டிருந்ததும்கூட, பெண்களை புறக்கணித்திருக்கிறார்கள் என்பதை வருத்தத்துடன், பெண்களிடம் மிகவும் பச்சாத்தாபம் கொண்டிருக்கும், நிதி மந்திரியார் அவர்களுக்கு தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

“நம்முடைய நாட்டிலே எப்போதும் சோற்றுப்பஞ்சம் அதிகம். இப்பேர்ப்பட்ட நாட்டிலே சர்க்கரை ஆலைகள் ஏற்படவேண்டுமென்று நம் விவசாய மந்திரிக்கு திடீரென்று ஆலேசம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் நம் நாட்டில் சர்க்கரை உற்பத்தி வேண்டாமென்று நான் சொல்லவில்லை. மாமூலாகவும், நீண்ட நாளாகவும், நஞ்சை சாகுபடியிலிருக்கும் நிலங்களை மாற்றி, சரும்பு உற்பத்திக்கும் நிலங்களாக மாற்ற வேண்டிய அவசியமென்ன? புதிதாக கரும்பு உற்பத்திக்கு கொண்டுவரும், புது நிலங்கள் உள்ள இடங்களில், சர்க்கரை ஆலைகளை கொண்டு வர அனுமதித்தால் ஆட்சேபணியில்லை. அதுவும் தஞ்சை ஜில்லாவிலே கரும்பு உற்பத்தி செய்யவும், சர்க்கரை ஆலைகளை துவக்கவும் அனுமதி கொடுப்பதா? நீண்ட நாளாக, அஜ்ஜில்லா நிலங்கள், அநேகமாக, மூன்று பேரகம் நெல் விளையக்கூடியதாக இருக்கின்றன. நிலச் சீர்திருத்தம் வேறு வரப்போகிறது. இதன் காரணமாக, சர்க்கார் நிலங்களை எடுத்துக்கொண்டு குறைவான நஷ்டயீடு கொடுப்பார்கள் என்ற பயத்தால், அச்சீர்திருத்தத்தை தடுத்த, அதனால் உண்டாகும் பலனை விவசாயிகள் அனுபவிக்காமல் செய்வதற்காக, நஷ்டப்பீடாக நிறைய பணம் பெருவதற்காகவும், விவசாய மந்திரியிடம் அனுமதி பெற்று, சர்க்கரை ஆலைகளை திறக்கிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். சர்க்கரை ஆலைகள் தஞ்சை ஜில்லாவில் திறக்கும் யோசனை நிறைவேறுமானால், தஞ்சையிலுள்ள பல்லாயிரக் கணக்கான ஏக்கர் நஞ்சை நிலங்களெல்லாம் கரும்பு சாகுபடி நிலங்களாக மாறிவிடும். அதைத் தடுப்பதற்காக கனம் ரெட்டியார் அவர்கள் கேள்வி கேட்டிருந்தார்கள். இங்கு எல்லா அங்கத்தினர்களும், அந்த முறைக்கு இங்கொருக்கக்கூடாதென்ற மனப்பான்மையுடன் இருக்கிறார்கள் என்பதை கனம் மந்திரியார் அவர்கள் உணர்ந்து, அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக, கரும்பு உற்பத்தி செய்ய அனுமதி கொடுக்கப்பட்ட நிலங்களில் ஏற்கனவே

[Sri V. Balakrishnan]

[5th August 1955]

1954 டிசம்பரில் நெற் பயிர் நிலங்களாக இருந்த இடங்களை, கரும்பு சாகுபடி நிலங்களாக மாற்றக்கூடாது என்று தடை உத்தரவு சர்க்கார் உண்டியாக போட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அண்ணாமலை யுனிவர்சிட்யில், பி.ஈ. வகுப்புக்கு நீண்டநாளாக, கிட்டத்தட்ட 110 ஸ்தானங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. சென்ற ஆண்டும், இந்த ஆண்டும், அதிலே 50 ஸ்தானங்கள் குறைக்கப்பட்டுவிட்டன. பாக்கி 60 ஸ்தானங்களில் 19 ஸ்தானங்களை பி. ஸ்டேட்ஸ் ராஜ்யங்களுடைய மாணவர்களுக்காக மத்திய சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. பாக்கி 41 ஸ்தானங்களில், ஹரிஜனங்களுக்கும் பிற்போக்கு வகுப்பாருக்கும் 25 ஸ்தானங்கள் கொடுத்துவிடவேண்டும். பாக்கி 26 ஸ்தானங்கள்தான் திறமை பெற்ற வகுப்பாருக்கு கிடைக்கின்றன. இந்த 26 ஸ்தானங்களுக்கு கிட்டத்தட்ட 1,400 மனுக்கள் வந்ததால், இந்த ஸ்தானங்களை கொடுப்பதில் மிகவும் கஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஏன் இக்கல்லூரியில் ஸ்தானங்கள் குறைக்கப்பட்டன என்பதை கல்வி மந்திரியாரிடமிருந்து அறிய விரும்புகிறேன். தற்போது, இன்ஜினியர்கள், ஓவர்சியர்கள் அதிகம் வேண்டுமென்று இந்திய சர்க்கார் கர்ஜித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அதே விதமாக சென்னை சர்க்காரும் தீவிர பிரசாரம் செய்கிறார்கள். அந்த நிலையில் இருக்கும்போது, அதற்காக அதிக ஸ்தானங்கள் உண்டாக்க வேண்டி இருக்க, ஏன் ஸ்தானங்களை குறைக்க வேண்டும்? இந்திய சர்க்கார் குறைத்திருக்கும் 50 ஸ்தானங்களை, மறுபடியும் கொடுக்க, சென்னை சர்க்கார் என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது என்பதை தெரிவிக்க வேண்டுகிறேன்.

“புதிதாக ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கும் National Extension Scheme உண்மையில் அடிப்படையில் வரவேற்க வேண்டியதுதான். மக்கள் உழைப்பு ஊதியம், சர்க்கார் அளிக்கும் பணம், உணர்ச்சி, இந்த இரண்டும் சேர்ந்து, கிராமங்களை செப்பனிட வேண்டியதுதான். ஆனால் இப்படிப்பட்ட காரியங்களுக்காக அநேக இடங்களில், அதாவது மக்கள் இருநூறு, முன்னுறு என்று இருந்தால், அந்த இடங்களில், அவர்களுடைய ஒத்துழைப்பு, முயற்சி இதற்காக திருப்பப்படுவதில்லை. அப்பேர்ப்பட்ட இடங்களில் ஒரு முக்கியஸ்தரை பிடித்து, அவரை அங்கு நடக்கும் அபிவிருத்தி வேலையை காண்ட்ராக்ட் எடுக்கச் செய்து, அந்த வேலைக்காக 10 ஆயிரம் ரூபாய், எஸ்டிமேட் போடுகிறார்கள். சர்க்காரானது, அந்த வேலைக் கென்று 5 ஆயிரம் ரூபாய் உதவியாக கொடுக்கிறதென்றால், அந்த ரூபாயை செலவழித்து அக்காரியத்தை முடித்து விட்டு, 5 ஆயிரம் ரூபாய் காண்ட்ராக்ட்படி, மேற்கொண்டு வாங்கி, அந்த 5 ஆயிரம் ரூபாயை மிச்சப் படுத்திவிடுகிறார்கள், லாபமும் அடைகிறார்கள். மக்களைக் கூப்பிட்டு, மக்கள் உழைப்பின் மூலமும், அவர்கள் கையில் கிடைத்த கால் ரூபாய், அரை ரூபாயை, விகிதாசாரப்படி வாங்கி செலவு செய்து, அந்த வேலையை ஆரம்பித்து முடித்தால், உண்மையாகவே அந்த வேலை மக்களால் செய்யப்பட்ட வேலை என்று கருதலாம். அது மட்டுமல்ல, அநேக இடங்களில் ரோடுகளைப் போடுகிறார்கள். அந்த ரோடுகள் எல்லாம், மண் ரோடுகளாகப் போடுகிறார்கள். மண் ரோடு போட்டவுடன் மழை பெய்தது என்றால், மண் கரைந்து போய், பார வண்டி, கட்டை வண்டி போய் கொண்டிருந்த பாதையில், புதிய தேசிய திட்டம் ரோட் ஏற்பட்டவுடன் வண்டிகள் போக முடியாமல் போய்விடுகிறது. ஆகவே, பல இடங்களில் ரோடுகள் பாழாகாமல் இருக்க மண் ரோடுகள் போடாமலும், குறிப்பிட்ட இடங்களிலாவது கப்பி ரோடுகளைப் போட்டு, சர்க்கார் பணம் வீணாகாதபடி செய்து, அந்த ரோடுகள், குடியாட்சி மக்களுக்கு நல்ல பயனுள்ளதாக இருக்கும்படி செய்து ஜனங்களுக்கு உற்சாகம் ஏற்படப்படி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். என்னுடைய நேரம், முடிவு அடைந்து விட்டதால் இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI K. UPPI:—“Mr. Deputy Speaker, Sir, I join in the chorus of thanks to the Governor for his good speech delivered to the Legislature. So far as the review he has made in his speech is concerned, there is reason for us to thank him. But his advisers

5th August 1955]

[Sri K. Uppi]

do not seem to have advised him properly. The unemployment situation prevailing especially in my part of the State, namely, Malabar, is becoming more and more acute for several reasons. During the war time and the years that succeeded it, there were a number of employments giving work to a large number of workers. But now trade depression and lack of industries have thrown them out of work and they are in search of employment. Many persons from different parts of Malabar have migrated to Ceylon, Singapore and Burma. But the conditions there, as you all know, are so oppressive and not conducive to their welfare, that they have to return without employment. In certain parts of Malabar, as you all know, there were acute famine conditions and diseases. There was epidemic of dysentery in Nattika firkas and other areas of Malabar. The people of these localities went to Ceylon mostly for their livelihood. On account of the difficulties there, they could not maintain themselves and their families. So, they returned and they could not go back after returning here. The condition of those people and their dependants is miserable. Something has to be done to give employment to those people.

“ Then, there is a feeling that in the matter of the Second Five-Year Plan Malabar is being neglected by the State Government. People feel that Malabar is being forced to separate itself from this State. Even in the First Five-Year Plan Malabar is very much neglected. There are apparent reasons also for this. If we take the Budget for the last three or four years, we find that a large amount of money was spent for electrification of this State. But the amount that was spent in Malabar is negligible when compared to the total amount spent for the whole State. Even in the last Budget about Rs. 2,000 lakhs were allotted for extension of electricity, but Malabar got only a small amount of about Rs. 14 lakhs for this work.

“ In the matter of communications also Malabar is ignored. There is the question of construction of a railway line from Telli-cherry to Mysore. This question has been pending for the last several years. This is not a matter of recent origin. The history of this question is about 50 years old. It came up for consideration several times. For some reason or other, the previous Government did not take up this work. The construction of another line—from Nilambur to Feroke—is of vital importance to the development of Malabar. I urge upon this Government to bring to the notice of the Government of India the necessity and urgency of taking up the construction of the lines as early as possible.

“ In the new development schemes, industrially also Malabar is entirely ignored. In this State there is no place more suited for locating a paper mill than Malabar. There are huge quantities of raw materials such as bamboo and soft wood available in the Nilambur forests. They will be useful for a paper mill. But when a proposal to start a paper mill came up, it was said that the mill is to be located somewhere else. I urge upon the Government to start a paper mill in Nilambur.

[Sri K. Uppi]

[5th August 1955]

“Then, there is the mica industry. There is a mica mine near Malabar, in Gudalur of the Nilgiris district and in Wynaad taluk of Malabar also. Now all this raw mica is exported. We must see that mica industry is developed in Malabar itself.

“Then, there is the ceramic industry for which raw materials are abundantly available in Malabar. I would like to bring this also to the notice of the Government.

10 a.m. “In respect of education also, we are very much neglected. The Government seem to treat us as the cinderella of the State. There is the Government Brennen College at Tellicherry which has been crying for a building for the last half a dozen years. The year before last the Government allotted a few thousand rupees and the amount lapsed but last year's budget did not contain anything. There is also a Government High School. The building in which that High School is located is a disgrace to this Government. With regard to all these matters, the Government have been very negligently in their allotments. I request the Government to look after Malabar with a brotherly feeling and help it in all possible ways. With these words, I resume my seat, Sir.”

* SRI S. SWAYAMPRAKASAM: —“உதவி தலைவர் அவர்களே, இன்றையதினம் விவாதிக்கப்படும் சென்னை மேன்மைதந்திய கவர்னர் அவர்களுடைய உரையானது, மக்களுக்காக இந்த அரசாங்கத்தால் என்னென்ன திட்டம் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது, நடைமுறையில் என்னென்ன செய்யப் போகிறார்கள் என்ற முறையை தெரிவிப்பதாக அமைய வேண்டும் என்பது சட்ட ரீதியான ஒரு உண்மை. அந்த முறையில் ஏதாவது புதிதாக சென்னை அரசாங்கம் மக்களுக்கு கொடுக்க இருக்கிறதா என்பதை காட்டுகின்றதா, அந்த பிரச்சங்கம் என்றால் ஒன்றும் இல்லை. சென்னை அரசாங்கத்தில் உள்ள மந்திரிகள் பலபல காலங்களில் மக்களுக்குக் கொடுப்பதாக சொல்லி வந்த நன்மைகளை குறைத்துக் கூறுகின்ற தன்மையில், சென்னை கவர்னர் அவர்களுடைய பிரச்சங்கம் இருப்பது பொருத்தமாகுமா என்ற முறையை பாரக்கும்போது, அந்தப் பிரச்சங்கம் மக்களுக்கு மிக மிக ஏமாற்றத்தைத் தருகிறது என்பதை நான் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. பலபல காலங்களில் சென்னை அரசாங்கத்தாராலோ அல்லது மற்றவர்களாலோ, ஏற்படுத்தப்பட்ட காரியங்களை அதில் சொல்லி, முக்கியமான காரியங்களை சொல்லுகின்ற காலத்திலே மிக மிக குறைவுபடும் தன்மையில் அந்த பிரச்சங்கமானது ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இந்த சென்னை மாகாண மந்திரிகளால் அரசாங்கத்தின் நோக்கம் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தபோதிலும்கூட, சென்னை கவர்னர் அவர்கள், பிரச்சங்கத்தின் மூலமாக மந்திரிகள் என்ன செய்யப்போகின்றார்கள் என்பதையும் தெரிவிக்க வேண்டும். நில சீர்திருத்தத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். இதுவரையிலும், நாட்டிலே மந்திரிகள் நில சீர்திருத்தத்தைப் பற்றி வெகு தீவிரமான சட்டம் கொண்டுவரப்போகிறோம் என்று பலபல காலங்களில் மேடைகளிலும், செய்தித் தாள்களிலும், பல பிரசுரங்களிலும் சொல்லி விட்டு, இன்றையதினம் சென்னை கவர்னர் அவர்களுடைய பிரச்சங்கத்தில் என்ன கூறுகிறார்கள் என்பதை பார்ப்போமேயானால், அது உள்ளபடியே நில சீர்திருத்தம்தானா அல்லது ஏமாற்றுகின்ற முறையா, அல்லது மக்கள் யாரை நம்புவது, கவர்னரை நம்புவதா, மந்திரிகளை நம்புவதா என்று பார்க்கிறபோது ஆங்கிலத்தில் ஒரு பழமொழி உண்டு ‘The mountain was big, but it brought forth only a mouse’ மலையோ பெரிதாக இருந்தது, ஆனால் எலிக்குஞ்சுதான் வெளியில் வந்தது என்று சொல்லுகிற தன்மையில் இருக்கிறது. நிலச்சீர்திருத்தத்தைப் பற்றி ரெவினியூ மந்திரி அவர்களும் முதன் மந்திரி அவர்களும் சென்ற இடங்களிலெல்லாம் ஏதோ சட்டம் தீவிரமாக வரப்போகிறது, ஆகஸ்டில் சட்டம் வரப்போகிறது என்று பேசினார்கள். என்ன வந்தது இன்று?”

5th August 1955]

SRI P. G. KARUTHIRUMAN :—“ On a point of order, Sir. கனம் அங்கத்தினர் அவர்களுக்கு எவ்வளவு பூமி இருக்கிறது என்று தெரிவித்துவிட்டுப் பேசினால் நன்றாக இருக்கும்.”

DEPUTY SPEAKER :—“ இது point of order இல்லை.”

* **SRI S. SWAYAMPRAKASAM** :—“ கனம் கருத்திருமன் அவர்கள் அரசாங்க கட்சியை சேர்ந்தவர். அவர்களிடத்தில் அதிகாரிகள் உண்டு. கணக்கெடுத்துக்கொள்ள வசதியுண்டு. எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் கணக்கை. நான் சொல்லித் தெரியவேண்டிய அவசியமில்லை. ஆகையால் சொல்லுகிறேன், கனம் உதவி தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் வரப் போகும் சட்டம் என்னவென்றால் ஏதோ குத்தகைதாரர்களை உடனடியாக நிலங்களிலிருந்து நீக்க முடியாமல் ஒரு சட்டம் வரப்போகிறது என்று கூறுகிறார்கள். நிலம் என்றால், நிலச் சொந்தக்காரர்கள், குத்தகைதாரர்கள் இரண்டு பேர்களோடு நின்று போவதில்லை. நிலத்தில் இறங்கி வேலை செய்யும் மக்கள் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள். அவர்களை பற்றி அரசாங்கம் என்ன செய்யப்போகிறார்கள் என்பது தான் இப்போதுள்ள கேள்வி. இந்த நாட்டில் நிலச் சொந்தக்காரர்கள் மிகக் குறைவு. குத்தகைதாரர்கள் அவர்களைவிட கொஞ்சம் அதிக எண்ணிக்கையில் இருக்கலாம். ஆனால் நிலத்தில் இறங்கி வேலை செய்பவர்கள் பெரும்பான்மை மக்களாக இருக்கிறார்கள். அந்த மக்களுக்கு நிலச்சீர்த்திருத்தம் கொண்டு வரப் போகிறோம் என்று சொல்லி என்ன செய்திருக்கிறீர்கள், செய்யப்போகிறீர்கள் என்பதுதான் கேள்வி. அது மட்டுமல்ல. ஏதோ அதிகப்படியான நிலம் நிலச்சுவான்தார்கள் வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது, அவர்கள் நிலவுடமைக்கு வரம்பு கட்டும் சட்டம் வரப்போகிறது என்று சொல்லி வந்தார்கள். ஆனால் இப்போது சட்ட பூர்வமாக சில சிரமங்கள் இருக்கிறது என்பதாக கவர்னர் அவருடைய உரையில் கூறுகிறார். இதுவரை, மந்திரிகள் செய்த மேடை பேச்சுக்களிலும் அறிக்கைகளிலும் இந்த மாதிரியான சிரமங்கள் இருப்பதாக ஒன்றும் கூறப்படவில்லை. இன்றைய தினம் சட்டத்தில் இடையூறுகள் இருப்பதாக கண்டுபிடித்தார்கள் மந்திரிகள்? இந்த சட்டப் பிரச்சினையை முன்னமேயே பார்ப்பதற்கென்ன? நிலச்சீர்த்துச் சட்டம் கொண்டு வரப்போகிறோம் என்று வெளியிடுவதற்கு முன்பு, இந்த சட்டப் பிரச்சினையை கவனிப்பதற்கு என்ன? ஏதற்காக சொல்லுகிறேன் என்றால் மந்திரிகள் இன்றையதினம் ஏதாவது பிரச்சுமை செய்தால், அதை செய்த தாள்களில் பிரச்சுமை செய்துவிட்டால், மக்கள் உள்ளபடியே ஏதோ வரப்போகிறது என்று நிச்சயமாக நம்பும்படியாக அல்லவா இருக்கவேண்டும். இன்றைய தினம் மந்திரிகளின் பேச்சினால் என்ன நடந்திருக்கிறது என்றால், மூன்று பேர்களை சிண்டு முடிந்த விட்டார்கள். நிலச் சொந்தக்காரன். ஆகஸ்டில் நிலச் சீர்திருத்த சட்டம் வரப்போகிறது, ஆகையால் குத்தகைதாரனிடம் இருந்து நிலத்தை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஆரம்பித்தான். குத்தகைதாரனும் ஏதோ வரப்போகிறது போல் இருக்கிறது. நிலத்தை சொந்தக்காரனிடம் விட வேண்டாம், பிடித்துக்கொள்வோம் என்று பிடித்தான். இந்த இரண்டு பேருக்குமிடையில் வேலை செய்யும் ஏழை மகன், நாழும் ஏதாவது record செய்து கொண்டால் நமக்கு பாத்தியம் ஆகும் போலிருக்கு என்று அவன் உள்ளே புருத்தான். இந்த நிலைமையில் மூன்று பேர்களுக்குள்ளே ஒரு விதமான சச்சரவு மனப்பான்மை, ஒற்றுமை குலைவு ஏற்பட்டதற்கு காரணம் யார். மந்திரிகள் அல்லவா? அவர்கள் ஏன் அப்படி நிலவுடமைக்கு வரம்பு கட்டப் போவதாக சொல்ல வேண்டும்? சட்டத்தில் உள்ளபடி இடம் இருக்க வேண்டும். அதைச் செய்வதற்கு முன்பு சட்டத்தை இயற்றி விட்டு, வெளியிடவேண்டும். அப்படியில்லாமல், சட்டத்தை கொண்டுவரப் போகிறோம் கொண்டுவரப்போகிறோம் என்று சொல்லி நாட்டில் குழப்பத்தை ஏற்படுத்திய பொருப்பு அரசாங்கத்தைத்தான் சாரும் என்று சொல்லுவேன் நான். ஆகையால் சொல்லுகிறேன், இனிமேலாவது ஏதாவது சட்டம் கொண்டுவர வேண்டுமானால், சட்டத்தை அலசிப்பார்த்து, இடையூறு இருக்குமேயானால் அதை கவனித்த பிறகு, பின்னால் தகவலை வெளியிடுவது தான் மக்களுக்கு நன்மை செய்கிற முறையில் அரசாங்கம் நடப்பதாக கூற முடியும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

[Sri S. Swayamprakasam] [5th August 1955]

“அதற்கு பிறகு கவர்னர் அவர்கள் சொல்லுகிறார், நில சீர்திருத்தம் ஒன்று மட்டும் செய்தால் நாட்டு மக்களுக்கு நன்மை செய்யும் முறையில் அமையாது என்றார்கள். அப்படியே ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். நிலச் சீர்திருத்தம் ஒன்றினால் மட்டும் நாடு முன்னேற முடியாது தான். ஆனால் நான் பின்னால் எதிர் பார்த்தேன் ஒன்றை சொல்லுவார் என்று. ஆனால் அதைச் சொல்லாமல் அவர் ஏதோ இனிமேல் ஏற்படக்கூடிய தொழிற்சாலைகள் மூலம் நாடு நன்மை பெறக்கூடும் என்று சொல்லியிருக்கிறார். சாதாரணமாக மக்களினமே உள்ள சொத்து நிலம் ஒன்று மட்டுமல்ல மற்ற சொத்துக்களும் இருக்கின்றன. அந்த சொத்துக்களைப் பற்றி கவர்னர் அவர்கள் ஏதாவது சொல்லுவார் என்று எதிர் பார்த்தேன். இந்த நாட்டில் நிலத்தை தவிர, பணம், வீடு, மற்ற வருவாய்கள் அத்தனையும் சேர்த்துத்தான் மனிதனுடைய சொத்து என்று கூறப் படுகிறது. அந்த முறையில் அந்த சொத்துரிமையை தொடுகிற முறையில் தான் ஆவடித் தீர்மானம் ஒருவாறு நிறைவேற்றப்பட்டது. அதனை நிறைவில் கொண்டதான் ஒரு மந்திரியார், மனிதனுடைய வருவாயை கட்டுப்படுத்தும் ஒரு திட்டம் கூட செய்யப்போகிறோம் என்று சொன்னார் திருநெல்வேலியில். அவர் சொன்ன பிறகு, வேறு எந்த மந்திரியும் அதைப்பற்றி வாய் திறக்கக் காணோம். கவர்ன்மெண்டினுடைய நோக்கம் என்ன என்பதைப் பற்றியும் கவர்ன்ருடைய உரையில் ஒன்றையும் காணோம்.

10-10
a.m.

“நிலச் சீர்திருத்தம் எவ்வளவு தூரம் செல்லுபடியாகப்போகிறது என்பது ஒன்றுமே தெரியவில்லை. அது எப்படிப்பட்ட தன்மையை உடையது என்பதும் தெரியவில்லை. கவர்னர் அவர்களுடைய உரையில் வருவாய் பற்றி ஒன்றுமே குறிப்பிடவில்லை. வருவாயினுடைய தன்மை என்ன என்பதைப்பற்றியும் ஒன்றுமே குறிப்பிடாமல் இருக்கிறார்கள். இப்பொழுது நிலச் சீர்திருத்தம் கொண்டு வரும்போது வருவாயைப் பற்றியும் ஒரு திட்டத்தை அரசாங்கம் வகுக்க வேண்டும். நிலச் சீர்திருத்தத்தை வரவேற்கும் முறையில் அரசாங்கம் ஒன்றுமே செய்யவில்லை. இந்த சீர்திருத்தம் செய்ய முன்வரும்போது வருவாயைப் பற்றி ஒன்றுமே திட்டம் செய்யவில்லை.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:—“இந்த அரசாங்கம் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. மத்திய அரசாங்கம்தான் அதைச் செய்ய வேண்டும்.”

*** SRI S. SWAYAMPRAKASAM:—**“அப்படியிருந்தால் திருநெல்வேலியில் கணம் மந்திரி அவர்கள் ஏன் அப்படிச் சொன்னார்கள். அப்படி மத்திய அரசாங்கம்தான், செய்ய வேண்டும் என்றிருந்தால் அப்படிச் செய்யும்படியாக இந்த அரசாங்கம் அந்த அரசாங்கத்திற்கு ஏன் எழுதக் கூடாது என்று கேட்கிறேன். மத்திய அரசாங்கம் செய்யும் காரியங்களையெல்லாம் இந்த அரசாங்கம் புகழ்ந்து வரும்போது இதைப் பற்றி ஏன் சொல்ல வில்லை என்பது தான் எனக்குப் புரியவில்லை. மற்ற காரியங்களைச் செய்யும்போது, அவர்களை பாராட்டும் போது இந்தக் காரியத்தைச் செய்யச் சொல்லாமல் இருப்பது விளங்க வில்லை. அப்படிச் சொல்ல வேண்டியது இந்த அரசாங்கத்தின் பொறுப்பாக இருக்கிறது. மக்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டும் என்று இருப்பதால் இவைகளையும் செய்ய சொல்ல வேண்டும்.

“அடுத்தபடியாக உணவு பொருள் விஷயத்தைப்பற்றி சொல்லி இருக்கிறார். உணவு பிரச்சனையை சமாளித்து விட்டோம், இப்பொழுது எங்கும் உணவு பொருள் மக்களுக்கு கிடைக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. மக்களுக்கு உணவு கொடுக்கும் முறையில் நிலைமையை சமாளித்திருக்கலாம். ஆனால் அதைப்பற்றி நான் பல தடவை இந்த இடத்தில் சொல்லி இருக்கிறேன். சத்துள்ள உணவு பொருளை மக்கள் அடைகிறார்கள் என்பதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டாமா என்று கேட்கிறேன். ஆஸ்பத்திரிகளை எடுத்துக்கொண்டால் 100-க்கு 40 அல்லது 50 பேர்கள் சத்துள்ள உணவு பொருள் கிடைக்காததால் நோய்வாய்ப்பட்டு ஆஸ்பத்திரிகளுக்கு வருகிறார்கள் என்பது தெரிய வருகிறது. சத்துள்ள உணவு

5th August 1955] [Sri S. Swayamprakasam]

பொருள்களை மக்களுக்கு அதிகமாக கொடுக்காததால் தான் ஆஸ்பத்திரிகளில் அதிகப்படியான எண்ணிக்கையுள்ள வியாதியஸ்தர்கள் வருகிறார்கள் என்று எல்லா டாக்டர்களும் சொல்லுகிறார்கள். இதை அதிகாரிகளும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இப்பொழுதுள்ள நிலைமையில் மக்களுக்கு சத்தியம் உணவு பொருள்களைக் கொடுப்பது அரசாங்கத்தினுடைய பொறுப்பு. இதற்கு சர்க்கார் என்ன செய்திருக்கிறது என்று கேட்கிறேன். ஆகவே இந்த நிலைமையில் சர்க்கார் ஒன்று செய்ய வேண்டும். இதற்கு என்று ஒரு கமிட்டியையாவது நியமித்து அதற்குத் தக்க முறையில் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வதற்கு சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“ இப்பொழுது நாட்டில் பல விதமான திட்டங்களை எடுத்து நடத்துகிறார்கள். அவைகளில் இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டம் ஒன்று. அதைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு பின்னால் இடம் இருக்கிறது. ஆகவே இப்பொழுது அதைப்பற்றி அதிகம் பேசவில்லை. இருந்தபோதிலும் இந்த திட்டங்களைப்பற்றி நான் பல தடவைகளில் எடுத்துச் சொல்லி இருக்கிறேன். அவைகளில் ஒன்று ஆசிரியர்களுக்கும் கீழ்மது உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் வீடுகள் கட்டி வழங்கும் திட்டம். இப்பொழுது கெஜட் பதிலில்லாத உத்தியோகஸ்தர்கள் ஒரு ஊரை விட்டு மற்ற ஊர்களுக்கு மாற்றிச் சென்றால் புதியதாக போகும் ஊர்களில் அவர்களுக்கு இட வசதி கிடைப்பது என்பதை கஷ்டமாக இருக்கிறது. அதைப் போலவே ஆசிரியர்களும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்கள் வெளியூர்களுக்குச் சென்று உத்தியோகம் செய்யும் போது அவர்கள் அங்கு தங்குவதற்கு இட வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டியது அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு என்று நான் ஏற்கெனவே பல தடவைகளில் இந்த இடத்தில் சொல்லியிருக்கிறேன். அப்படி வசதி அவர்களுக்குச் செய்து கொடுத்தால்தான் அவர்கள் மாறுதல் அடைந்து மற்ற ஊர்களுக்குச் சொல்லும்போது மனக்கசப்பு இல்லாமல் போவதற்கு வசதியாக இருக்கும். அப்படி மனக்கசப்பு இல்லாமல் அவர்கள் இருந்தால்தான் வேலைகளும் நன்றாக நடைபெறும். வேலை செய்வதற்கு அவர்களுக்கு உத்தரம் ஏற்படும். எந்த உத்தியோகத்தில் இருந்தாலும் அவர்களுக்கு சர்க்கார் ரீதியில் வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ தேசிய விஸ்தரிப்பு திட்டம் போன்று பல திட்டங்கள் இப்பொழுது கொண்டுவரப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் எழுத்து முறையில் இருக்கிறதே யொழிய அதனால் நன்மை அடையக் கூடியதாக இல்லை. பார்த்தால் அவைகளினால் மிக மிக நன்மை அடையக் கூடியதாக இருக்கிறது. ஆனால் பக்கத்தில் வேலை செய்து வரும் முறைகளைப் பார்த்தால் உத்தியோகஸ்தர்கள்தான் பயனடைகிறார்களேயொழிய மக்கள் பயனடைவதாக இல்லை. செலவழிக்கும் பணம் 100-க்கு 100 பணம் மக்களுக்கு பயனடைகிறதா என்பதை அரசாங்கம் பார்க்கவேண்டும். இதைப்பற்றி நான் பல தடவைகளில் இங்கு எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். அதிகாரிகள் போகிற காலத்தில் அவர்கள் போகும் இடங்களில் மட்டும் ரோடுகளைப் போடுகிறார்களே தவிர மற்ற இடங்களிலும் மற்றும் சில ஊர்களுக்கு உள்ளே போனால் ரோடுகள் ரொம்பவும் பிற்போக்காகத்தான் இருக்கும். மக்களும் அந்த நிலைமையிலேயேதான் இருக்கிறார்கள். எல்லா தரப்பிலும் மக்கள் அப்படியே தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குள்ள வசதி குறைவுகளும் அப்படியேதான் இருக்கின்றன. ஆகவே இப்பொழுது நடைபெற்று வரும் திட்டங்களையெல்லாம் புனராலோசனை செய்து அவைகளுக்குள் உள்புடுத்து பார்த்து எல்லா மக்களுக்கும் அது பொதுவாக நன்மை கிடைக்கிறதா என்பதையும் நன்மை அடையக் கூடிய வசதிகள் ஏற்படுகிறதா என்பதையும் பார்த்து அதன்படி இந்த திட்டத்தை அமைக்க வேண்டும் என்பது தான் என்னுடைய அவா.

“ அடுத்தபடியாக கைத்தறி விஷயம். இரண்டு மூன்று நாட்களாக எனக்கு தந்திகள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. இப்பொழுது சின்னாள் பட்டியில் பவர் லூம் வைக்கப் போவதாகவும், அதனால் பல கைத்தறி

[Sri S. Swayamprakasam] [5th August 1955]

நெசவாளர்கள் வேலை இழக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்படப் போகிறது என்றும் புகார்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதற்கு வேண்டிய திட்டங்களும் வகுக்கப்பட்டு வருவதாக தெரியவருகிறது. இன்று நம் நாட்டில் குடிசைத் தொழில் அதிகமாக வளர வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டு வரும் போது கைத்தறி நெசவாளர்களை திடீரென்று வேலையை விட்டு நீக்கினால் அவர்களுடைய நிலைமை என்னவாகும் என்பதை யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். ஏற்கெனவே அவர்கள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். அப்படி இருக்கும் நிலைமையில் அவர்களிடம் வேலையில்லா திண்டாட்டத்தையும் கொண்டு வந்தால் அவர்களுடைய நிலைமை என்னவாகும் என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். அப்படி அவர்கள் வேலையில்லா திண்டாட்டத்தில் இறங்கும்படியாக விடக்கூடாது. அவர்களுக்கு வேறு தொழில்களை நடத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்தாக வேண்டும். அவர்களை திண்டாட விட்டு விட்டு பவர லாம்களை அமைப்பது என்றால் அது நாட்டிற்கு அழகு அல்ல.

“அடுத்தபடியாக, எனக்கு முன்பு பேசிய நண்பர்கள் ஹிந்தியைப்பற்றி பேசினார்கள். பள்ளிக்கூடங்களில் சொல்லிக் கொடுப்பது எந்த பாஷையில் என்பதைப்பற்றி சொன்னார்கள். ஹிந்தியை கட்டாயமாக வைத்துக் கொள்ளவேண்டும், என்றும் அதனால் இந்திய நாட்டின் ஒற்றுமை ஏற்படும் என்றும் அப்படிப்பட்ட அபிப்பிராயம் இப்பொழுது இருந்து கொண்டு வருகிறது என்றும் சொன்னார்கள். அப்படிச் சொல்லுவதற்கு ஆதாரம் இல்லை என்பதை நானும் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறேன். வெளி நாடுகளில் சுற்றிவரும் பல நிபுணர்கள் அதைப்பற்றி சொல்லி யிருப்பதும் எனக்குத் தெரியும். பல நாடுகள் ஒற்றுமையாக இருக்கிறது என்றால் அதற்கு இந்த மொழி காரணம் இல்லை என்று அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். உலகம் முழுவதும் சுற்றி வந்திருக்கும் டர்க்டர் லட்சுமணசாமி முதலியார் அவர்களே இதைப்பற்றி சொல்லி இருக்கிறார். அதை முழுவதும் நான் ஆதரிக்கிறேன். பல இடங்களில் அவர் சுற்றி வந்திருப்பதால் அவருக்கு இதைப்பற்றி நன்றாக தெரிந்திருக்கும். அவர் பல இடங்களில் சென்றிருக்கும் காலத்தில் அப்படி சொல்லியிருக்கிறார், ‘பல நாடுகளுடன் ஒற்றுமையாக இருப்பதற்கு மொழி அவசியம் இல்லை என்று.’ பல இடங்களில் சுற்றி வரும்போது சுவிட்ஜர்லாந்தில் அப்படிச் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால், ஹிந்தி இருந்ததால் நாட்டில் ஒற்றுமை ஏற்படும் என்று சொல்லுவதற்கு இல்லை. அரசியல் சட்டத்தில் என்ன போட்டிருக்கிறது. அந்தந்த நாட்டிலுள்ள மொழியில் அரசாங்கத்தை நடத்த வேண்டும் என்றுதான் சொல்லி யிருக்கிறது. அதனால் அந்தந்த ராஜ்யத்திலுள்ள அந்தந்த மொழிகளைத் தான் நடுத்தர மொழியாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஹிந்தி கற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் ஒற்றுமைக்கு விரோதமாக இருப்பார்கள் என்பதை ஒத்துக்கொள்ள முடியாது என்பதை சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக கல்வி சம்பந்தமாக கவர்னர் அவர்கள் சொல்லி இருக்கிறார். பல்விதமான பயிற்சிக் கழகங்களில் இப்பொழுது நாட்டில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. வெகு சீக்கிரமாக ஆதாரக் கல்வி கழகங்களை அதிகமாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பள்ளிக்கூடங்களில் போய் பார்த்தால் ஆதாரக் கல்வி எந்த விதத்தில் நடந்து வருகிறது என்றால் அவைகள் பஞ்சிலும் ராட்டையிலும்தான் நடந்து வருகிறதேயொழிய மற்றப்படி தொழிலில் ஈடுபடக்கூடிய முறையில் அந்தப் பள்ளிக்கூடங்கள் நடந்து வருவதாகவே இல்லை. ஆனால் அதிலுள்ள கருத்துப்படி தொழிலைக் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையை நான் ஆதரிக்கிறேன். சாதாரணமாக தொழில் முறையை ஆதாரமாக வைத்துக் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும் என்று அர்த்தமாக இருந்தபோதிலும் அந்தப் பள்ளிக்கூடங்களுக்குச் சென்று பார்த்தால் அங்கு அப்படி நடக்கவே இல்லை. ஆதாரம் இல்லாமல் நடந்து வருகின்றன. தக்கனியும் பஞ்சம்தான் அங்கு காணப்படுகின்றன. இதைப்பற்றி பல ஆசிரியர்களையும் நான் கண்டு பேசினேன். அவர்களிடத்தில் வேறு ஏதாவதும் இருக்கிறதா என்று கேட்டதற்கு நான் எங்குசென்று கேட்

5th August 1955] [Sri S. Swayamprakasam]

டாலும் அவர்கள் எல்லோரும் பஞ்சையும் தக்கனியையும் தான் திருப்பித் திருப்பிக் காட்டினார்கள். அவர்களுக்கு அதற்குமேல் சொல்வதற்குப் புரியவில்லை. ஆகவே இப்பொழுது நடைபெற்றுவரும் ஆதாரக் கல்வி எப்படி இருக்கிறது என்று ஆதாரத்தை பஞ்சைப்போல் பரக்க விடுவதாகத் தான் இருக்கிறது என்பதை எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI U. MUTHURAMALINGA THEVAR :—“ கனம் உதவித் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்கள் தனது பிரசங்கத்தில், முன்னுரையாக உலக சமாதானத்தைப் பற்றியும், அதில் நமது பிரதமர் எடுத்துக்கொண்ட பொறுப்புக்களைப் பற்றியும், அதனால் நமது நாட்டின் அந்தஸ்து உலகநாடுகளில் உயர்ந்திருப்பது பற்றியும், நமது பிரதமர் உலகநாடுகளில் மிகவும் கௌரவிக்கப்பட்டது பற்றியும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதை நாம் போற்றக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். மாகாண நிர்வாகத் திற்குப் புறம்பாக இருந்தாலும், கவர்னருடைய முன் உரையில் வருவதால் அதற்கு பதிலளிக்க வேண்டியது என்னுடைய முக்கிய பொறுப்பு ஆகும்.

10-20
a.m.

“ உலக சமாதானம் வேண்டும் என்று எல்லோரும் பிரியப்படுகிறோம். அதற்கு யாரும் விரோதமாக இல்லை. ஆனால் ஒருவன் சமாதானம் சமாதானம் என்று சொல்லிக்கொண்டு சமுதாயத்தை அழிக்கக்கூடிய ஆயுதங்களைத் தயாரித்துக்கொண்டேபோனால் சமாதானம் நிலவுமென்று எவ்விதம் நம்புவது? அதே நிலையில் இன்று உலகில் சமாதானம் நிலவுகிறதென்றால் அந்த சமாதானம் ஒரு புயலுக்கு முன் உள்ள அமைதியேதான். ‘A calm before a storm’ என்று சொல்வார்கள். அதே முறையில் எண்ணக்கும் இல்லாத நிலையில், உலகம் இன்று ஒரு யுத்தப் பாதையை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருக்கிறது என்று எல்லாப் படித்தவர்களும் நன்கு அறிகிறார்கள். ஆனால் அதைச் சொல்லத்தான் கூசுகிறார்கள். அதைச் சொல்வதால் ‘Unpopular’ ஆகி விடுவோமோ என்று பயப்படுகிறார்கள். இதன் காரணமாக, சமாதானம் சமாதானம் என்று சொல்லிக்கொண்டே சில தேசத்தினர் யுத்தத்திற்கான மிக அவலகடினமான அபாயகரமான அனு ஆயுதங்களைத் தயாரித்துக்கொண்டே போகிறார்கள்.

“ உலக நாடுகள் நம்மை சமாதான தூதுவராக அனுப்பவில்லை; ஆனால் இத்தேசங்கள் நம்மை கௌரவித்து என்று சொன்னால் அதற்குக் காரணம் என்னவென்று சிந்திக்கவேண்டும். நாம் நமது அண்டை நாடுகளை பாக்கில்தான், கோவா, இவைகள் விஷயத்தில், தக்க முறையில், போதிய திறமையோடு அவசியமான நடவடிக்கைகள் எடுக்கமுடியாமல் இருக்கிறோம். நமக்கு கௌரவமும் கண்ணியமும் எப்படி கிடைக்கும். இந்த இரண்டு தேசங்களிலும் நம் தேசத்தவர்கள் மிக பரிதாபகரமான, மிக அவமானகரமான வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள். அவர்களுடைய வாழ்க்கை எதிர்பாராத நிலைமைகள் நிரம்பியதாக இருக்கிறது, வாழ்க்கையை எப்படி சமாளிப்பது என்று தெரியாது அவர்கள் தவிக்கிறார்கள். இந்த இரு தேசங்கள் சம்மந்தப்பட்ட மட்டில் நாம் இன்னும் தொல்லை களைத் தீர்க்க வழி தெரியாமல் மர்மமான பாதைகளையே கையாளுகிறோம்.

“ உலகச் சூழ்நிலையில் பிரதமர் இந்தியா திரும்பியதும் நடந்த தென்ன ? பாக்கில்தான் கொடுக்க இணங்கியதைப் போன்று சீக்கில்தான் கொடுக்க இணங்க வேண்டுமென்று சீக்கியர்கள் கிளர்ச்சி செய்தார்கள். அந்தக் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டவர்கள் சிலர் காங்கிரஸ்காரர்களாக இருந்ததால் அவர்கள் மீது ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுக்க முடியவில்லை. தவிர சீக்கியர்களோ ராணுவ மனப்பான்மை கொண்ட சமூகத்தினர். முதலில் சத்தியாக்கிரஹமாக ஆரம்பித்தது பின்பு குண்டு வீச்சுக்கு வந்தது. போலீஸ்காரர்கள் ஒரு சில சீக்கியரை சுட்டனர். சீக்கியர்களோ போலீஸ்காரர்களை வீட்டு முகட்டிலிருந்து சுட்டனர். இது ஒரு ‘Civil War’ ஆக ஆகிவிடுமோ, என்ற பயம் ஏற்பட்டது. கரும் நடவடிக்கை எடுத்தால் அழிவு அதிகரித்துவிடுமோ என்று பயந்து ஒரு சமாதானத்துக்கு வந்தது சர்க்கார். அதன் பலன்தான் பஞ்சாப் பிரதமர், நேரு அவர்கள் சுற்றுப் பிரயாணம் வெற்றிகரமாக முடிந்து திரும்பியதன் சந்தோஷ அறிகுறியாக

[Sri U. Muthuramalinga Thevar] [5th August 1955]

சீக்கியர்களை விடுவித்து சமாதானம் கோருகிறார். பஞ்சாப் காங்கிரஸ்காரர்கள் மாகாணப் பிரதமர்மீது குற்றஞ் சாட்டுகிறார்கள், மத்திய சர்க்காரின் எண்ணத்தை நிறைவேற்றினதற்காக. கோவாவில் முதலில் சாதாரணமான நிலைமையில் கிளர்ச்சி இருந்தது, பிறகு தடியடிப் பிரயோகம் ஆரம்பித்தது, அது போய், சாகிற அளவுக்கு அடிக்கும் நிலைமை ஏற்பட்டது. இன்னும் இங்கு சொல்ல லாயக்கல்லாத கொடுமைகள் பல நடந்தன. அதற்குமேல் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தார்கள். உலக சமாதானப் பிரியர்கள் என்று சொல்லப்படுகிற நம்மை கோவா சர்க்கார் இந்தக் குண்டு ஆரத்தை போட்டு வரவேற்றிருக்கிறார்கள்.

“வட அட்லாண்டிக் தேசிய ஒப்பந்தத்தில் போர்ச்சுகல் சேர்ந்திருக்கிறது. அதில், காமன்வெலத் மெம்பர் என்ற முறையில் நமக்கும் தொடர்பு உண்டு. அப்பேர்ப்பட்ட நம்மை இந்த கோவாக்காரர்கள் தவறான முறையிலே நடத்துகிற பொழுது லண்டனும், அமெரிக்காவும் தங்களுக்கு உள்ள, ஒரு சுமுகமான உறவு பலப்பட இந்தியாவைப் புறக்கணிக்கிறது. ஆரம்பத்திலேயே ஜனங்களை சத்யாக்கிரகத்தில் இறங்கவிடாமல் தடுத்திருக்கலாம். ஜனங்களையும் சண்டையில் இறக்கிவிட்டு முன்னுக்கும் போகாமல் பின்னுக்கும் போகாமல் இடையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு என்ன செய்வதென்று புரியாத ஒரு பரிதாபகரமான நிலைமையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அன்னிய நாட்டுச் சுற்றுப்பிரயாணத்தில் ஒவ்வொரு இடத்திலும் சமாதானம் நிலவுவதற்கு உபாயம் தெரிவிக்கிற இந்தியா தேசத்தில் இந்த மாதிரியான அபாயமும், பயங்கரமான நிலைமை இன்னும் இருக்கிறது.

“ஒரு உதாரணம் சொல்கிறேன். பிரதமரின் சீன விஜயத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். பிரதம மந்திரி சீனாவிற்குப் போய் வந்த பிறகு கே. ஐ. சிங்குக்கு இனிமேல் ரேடியோவில் தேச அனுமதிக்கமாட்டோம் என்று சீன சர்க்கார் ஒத்துக்கொண்டதாகச் சொன்னார்கள். அது மிகச் சிறிய விஷயம். நம் பிரதமர் சொல்லியிருக்கவேண்டிய அவசியம்கூட இல்லை. பலன் என்ன? இவ்வளவும் ஆன பிறகு ஜூன் 19-ல் அதே கே. ஐ. சிங் நேபாள எல்லையில் கொண்டுவந்து இரக்கி விடப்படுகிறார். அவருக்கு மன்னிப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நேபாள ஜனங்கள் மன்னரை கோரியிருக்கிறார்கள். ஜூலை மாதம் 6-ல் மன்னர் மன்னிப்புக் கொடுத்துவிடுகிறார். அதே ஜூலை மாதம் கடைசியில் சீன தூதரகோஷ்டி நேபாள தேசத்தில் குழைக்கிறது. ஆகஸ்டு மாதத்தில் நேபாள சீனா உறவு கையெழுத்தாகிறது. இம்மாதிரி நமக்குக் கொடுக்கும் வாக் குறுதி ஒன்றும், பின்னால் நடப்பது வேறொன்றுமாக இருக்கிறது.

“நம் நாட்டு எல்லைகளில் உள்ள தகராறுகளை சீக்கிரமாகத் தீர்க்க வேண்டும். இந்த எல்லைப் பிரச்சினைகளை மறந்து எங்கும் சமாதானம் நிலவுகிறதென்று கனவு கண்டு கொண்டிருக்கிறோம், ஒரு கற்பனை உலகத்திலே வாழ்கிறோம்.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“யார் கற்பனை உலகிலே வாழ்கிறார்கள்?”

SRI U. MUTHURAMALINGA THEVAR :—“வாழ்கிறோம் என்று சொன்னேன். நீங்கள் ஏன் அவ்வளவு ஆத்திரப்படவேண்டும்? இப்போது நீங்கள் இருக்கும் நிலை வேறு, நாங்கள் இருக்கும் நிலைவேறு. நான் இப்போது உங்களுக்குப் புதியவன் அல்ல. முன்பு நாம் எல்லோரும் ஒன்றாக தேச சுதந்திரத்திற்காக பாடுபட்டோம். இப்போது, நாம் எதிர் பார்த்த தேசியம், பிள்ளையார் பிடிக்கப்போய் குரங்காய் முடிந்த கதையாய் இருக்கிறது. நாம் சுதந்திர வாழ்க்கையில் மிக்க பெருமைப்படுத்தக்க நிலையில் இருப்போம் என்று எதிர் பார்த்தோம். ஆனால் நம்முடைய வாழ்க்கை பரிதாபகரமானதாக இருக்கிறது. இந்த மாதிரி ஒரு சங்கடம் எங்கு கொண்டு போய்விடுமோ தெரியவில்லை.

“அடுத்தாற்போல் சமாதானம் என்று பேசுகையில் இப்போது உலகில் என்ன சாகஸம் நடக்கிறது? அமெரிக்க விமானிகளை விடுதலை செய்வதற்காக வேண்டி இந்தியாவை சமாதானப் பிரியர் என்று போற்றி இந்த விமானிகள் விடுதலையடைந்த பிறகு அதற்காக United Nations-க்கு

5th August 1955] [Sri U. Muthuramalinga Thevar]

நன்றியறிதலைத் தெரிவித்தும் அந்த நன்றியறிதலை கடிதத்தின் மூலம் இந்தியாவுக்கும் தெரிவிக்கவில்லை என்றால் இந்தியாவை என்ன நிலையில் கருதுகிறது அமெரிக்கா?

“இன்றைக்கு நம் நாட்டு நிலைமை மிகவும் அலங்கோலமாக இருக்கிறது. அதைவிட அலங்கோலமாக பாகிஸ்தானின் நிலை இருக்கிறது. அப்போர்ப் பட்ட சமயத்தில் பாகிஸ்தானிலுள்ள அமெரிக்க இராணுவம் இந்தியாவை எந்த முறையில் சீர்குலைக்கும் என்று சொல்லமுடியாது. ஒரு நல்ல அரசாங்கம் பாகிஸ்தானில் இருக்குமானால் அந்த அரசாங்கம் ஏன் சிதைந்து போய் பல்லுல் ஹக், அப்துல்காபர்கான் போன்றவர்கள் உதவிக்காக தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. இப்போது கலவரம் அதிகமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கலவரத்தில் பாகிஸ்தான் அமெரிக்க ராணுவத்தின் மனம் போல் விட்டுக்கொடுக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படத்தான் செய்யும். அப்படி ஏற்படும்போது அமெரிக்க ராணுவம் இந்தியாவில் என்ன செய்யும் என்று சொல்லமுடியாது. இவற்றையெல்லாம் கவனிக்கும்போது, இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு ஒரு தேசிய பாதுகாப்புத் திட்டம் தயாரித்திருந்தால் அது மிக நன்மையாக இருந்திருக்கும். இதுமாக நிதி திரட்டி அது போதாவிட்டால் கட்டாயக் கடனை வசூலித்து பாதுகாப்புத் திட்டம் செய்திருக்கவேண்டும். நமக்கு எவ்வளவு நீள் கட்டற்கரை, எத்தனை சதுரமைல், எவ்வளவு ஜனத்தொகை என்பனவற்றைக் கவனித்து இங்கிலாந்திலிருந்து பாதுகாப்பு ஆயுதங்கள் எவ்வளவு தேவை என்று சுட்டிக்காட்டி கேட்டு வாங்கி இருக்கவேண்டும். அவர்கள் கொடுக்காவிட்டால், இவர்கள் எங்கள் பாதுகாப்புக்குத் தடையாக இருக்கிறார்கள் என்று பறைசாற்றி அந்நிய நாடுகள் கொடுக்கும் ஆயுதங்களையாவது நாம் வாங்கி இருக்கவேண்டும். நாம் அவ்வாறு செய்யாமல் அஹிம்சையை ஆயுதமாகக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று சொல்லிவிட்டோம். அஹிம்சாவாதிகள் என்று சொல்லிக்கொள்ளுபவர்களின் வாழ்க்கையும் நிர்வாகமும் எப்படி இருக்கிறது? போலீஸ் ஸ்டேஷன்களை ஏன் ஏராளமான அளவுக்கு பெருக்கவேண்டும்?

“அஹிம்சையில் நமக்கு நம்பிக்கை இருக்குமானால் முந்தி இருந்த போலீஸ் ஸ்டேஷன்களே போதாதா? துப்பாக்கிப் பிரயோகங்களை அதிகமாகக் கையாளவேண்டிய அவசியந்தான் என்ன? முந்தைய நாளில் கூட ஜெயிலில் உள்ள கைதிகளைத் துப்பாக்கியால் சுட்டி கிடையாது. ஆனால் அஹிம்சையின் பேரால் ஜெயிலில் உள்ள கைதிகளின் மீதும் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்திருக்கிறார்கள். இது சர்க்கார் கையாளுகிற அனுபவம், ராணுவ பலத்தை அதிகப்படுத்திக் கொள்ளாமல் உள்நாட்டு ஜனங்கள் கொந்தளிப்பை அடக்குவதற்கு போலீஸ் ஸ்டேஷன்களை மாத்திரம் மேலும் மேலும் அதிகப்படுத்திக்கொண்டு போவது அஹிம்சையின் பேரால் செய்யும் தவறு. உண்மையில் அஹிம்சைத் தத்துவம் என்ன இருக்கிறது? ஒன்றும் இருப்பதாக இல்லை.

“இன்றைக்கு காஷ்மீர்ப் பிரச்சினையை எடுத்துக்கொள்ளும்போது, அதில் என்ன நடந்தது? அதன் மூலமாக இன்னும் என்ன வரக்காத்திருக்கிறதுதோ தெரியவில்லை. காஷ்மீர் இந்தியாவை அலக்கமிப்பதோடு மட்டுமல்லாமல் இந்தியாவுக்கே பெரிய அவமானத்தை தரப்போகிறது. எல்லாக் காரியங்களையும் நாம் அனுகூலமாக முடிப்பதாக நினைத்தோம். ராணுவப் பிரச்சினையில் இறங்கி நமது ராணுவம் பாகிஸ்தான் ராணுவத்தை விரட்டுகிற நிலைமைக்கு வந்தது. நமது ராணுவத்திற்கு பாகிஸ்தான் ராணுவத்தை விரட்டியொழிக்க சந்தர்ப்பம் கொடுத்திருக்க வேண்டும். தங்களையே விமானத் தளங்களை அமைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று அமெரிக்காவும் இங்கிலாந்தும் கருதிய காரணத்தால் நாம் ஒரு போர் நிறுத்தக் கோடு (cease fire line) உண்டாக்கிக்கொண்டு ஐக்கிய நாட்டு சபைக்கு பஞ்சாயத்துக்குப் போகிறோம். காஷ்மீர் இப்பொழுது நம் கையில் இருப்பதாக சட்டரீதியாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால், உண்மையில் ஐந்தில் இரண்டு பாகம் பாகிஸ்தான் கையிலும், ஐந்தில் மூன்று பாகம் இந்தியாவின் கையிலும் இருக்கிறது. மிக உயர்ந்த விமான தளங்களை வைத்துக்கொள்ளுவதற்கு இயற்கை வசதியோடு உள்ள இடங்களெல்லாம் ஜில்ஜெட் போன்ற தளங்கள் பாகிஸ்தான் கையில்

10-30
a.m.

[Sri U. Muthuramalinga Thevar] [5th August 1955]

சிக்கியிருக்கிறது. இதே நிலைமையில் ஜக்கிய நாட்டுச் சபைக்குப் பஞ்சாயத்துக்கு போவதினால் என்ன ஏற்பட்டது? பிரச்சனை என்ன என்று கூட இன்னும் தெரியாத அளவுக்கு வாய்தா நீண்டு இருக்கிறது. பெரிய காரியம் அப்படித்தான் நடக்கும் என்று சொல்வார்கள். வட கொரியர் தென் கொரியாவை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டவுடனே ஜக்கிய நாட்டு சபை கூடி மறு நாள் தீர்மானத்தைப்போட்டது. மெக் ஆர்தர் நடவடிக்கையில் இறங்கிவிட்டார். அதே ஜ.நா சபை இந்தியா சம்பந்தப்பட்ட காரியங்களை இழுத்துப் போடுகிறது. இதைக் கவனிக்காத நிலைமையில் கொரியா யுத்தத்தில் அமெரிக்காவுக்குச் சாதகமாக பேசினோம். பழியைச் சமந்துகொண்டோம். நாம் அவமானப்பட்டதைத் தவிர நமக்கு எந்தவித மரியாதையும் கிடைத்ததாகத் தெரியவில்லை.

“சமாதானம் சமாதானம் என்று பேசப்படுகிறது. அதே நேரத்திலே அந்த peace is going to pieces என்று சொல்லுகிற நிலைமையில் சமாதானம் தூள் தூளாக ஆக்கப்படுகிறது. பொதுவாக எந்த நபருக்கும் உண்மையில் சமாதானத்தில் விருப்பம்தான். மக்கள் எவருக்கும் எந்த நாட்டிலும் யுத்தத்தில் விருப்பம் இல்லை ஆனால் ஒவ்வொரு சர்க்காரும் நாம் சமாதானமாக இருக்கிறோம் ஆனால் எதிரி அப்படிப்பட்ட சமாதானத்தில் விருப்பம் இல்லாதவர், ஆகையால் தற்காப்புக்காகத் தான் யுத்தத்தில் இறங்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருக்கிறது என்று ஒவ்வொரு அரசாங்கமும் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறது. இதுதான் அங்கங்கே கூடுகிற கூட்டத்தின் ரகசியம். பேசுவதைத் தவிர வேறென்றும் இல்லை. இதன் முடிவு நம்மை பாதிக்கத்தான் செய்யும்.

“காலமோ மிகவும் கெட்டுப்போய் இருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் ஒழுக்கமும் பெருந்தன்மையும் பதவியைக் கொடுத்தது மக்களுக்கு. அதற்குப் பிறகு திறமை போதும், ஒழுக்கமோ குணமோ தேவை இல்லை என்ற முறையில் அரசியல் பதவி வந்தது. அதற்குப் பிறகு ஒன்றும் தேவையில்லை, சந்தர்ப்பமே எவருக்கும் பதவியைக் கொடுக்கும் என்ற நிலைமையில் ஜனநாயகமானது சீரழிந்து வருகிறது. இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் போகிறது இன்று உலக அரசியல், ஜனநாயகத்தின் பேரில். இது என்ன பலனைக் கொடுக்கும், என்ன நன்மையைக் கொடுக்கும் என்று பார்த்தால் ஒன்றும் இல்லை.

“ராணுவ தளபதியாக உள்ள ஜசன்ஹோவர் ஜனநாயக தலைவராக இருக்கிறார். அமெரிக்கா போன்ற தேசங்கள் இந்த முறையில் ராணுவ வீரர்களுக்கு ஜனநாயக ஸ்தானத்தைத் தருகிறது. பிரிட்டின் சாகசம் எப்படி இருக்கிறது? அதுவும் சமாதானத்திற்காகப் பாடுபடுவதாக நடிக்கிறது. ஜனநாயகத்திற்காகப் பாடுபடுவதற்கவும் நடிக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நடிப்பு எவ்வளவு காலத்திற்கு இருக்கமுடியும்? சீனப் பிராந்தியத்தில் கலவரம் உள்ளவரை சமாதானம் பேசி அமெரிக்கரை முன்னே தள்ளி காலம் கழிக்கும்; இந்தியப் பிராந்தியத்தில் கலவரம் வருமானால் அதில் பிரிட்டன் சமாதானத்தையும் ஜனநாயகத்தையும் கைவிட்டு விட்டு போர்க் கோலம் பூணும். அப்பொழுதுதான் சமாதான முகமூடி லண்டனில் திறக்கும். அதுவரை அமெரிக்காவுக்கும் இவருக்கும் சம்பந்தம் இல்லாதுபோல் காட்சியளிப்பார். அவருடைய பந்தோபஸ்து அவருக்கு, இவருடைய பந்தோபஸ்து இவருக்கு, அவர்கள் இருவருக்கும் அபிப்பிராய பேதம். இதைத் தவிர உள்நாட்டுப் பேச்சில், போக்கில் ஒற்றுமை. இருவரும் அன்னியரை கொள்ளையடிப்பதில் உத்தமராக இருக்கிறார்கள். சமாதானம் வந்தால் வரட்டும். வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. ஆனால், சமாதானம் வரும் வரும் என்று மக்களை ஏமாற்றுவது பெரிய மனிதர்களுக்கு அழகு அல்ல. அது மக்களையும் தேசத்தையும் எதிர்பாராத ஆபத்தில் சிக்க வைத்துவிடும் என்று சொல்லாமல் இருக்கமுடியாது. இதற்கிடையில் சீர்திருத்தங்கள் வருகின்றன. ஜீவகாருண்யத்தினால் சீர்திருத்தம் வந்தால் நல்லது. எவரும் தவிர்க்க முடியாது. ஏழைகளைக் காப்பாற்ற வேண்டியது வாஸ்தவம். ஆனால் பொருளாதாரத்தின் பேரில், அரசியலில் பின்னால் வைத்துக்கொண்டு வருமானால், Politics என்பதை வைத்துக்கொண்டு economic progress is pushed out என்ற

5th August 1955] [Sri U. Muthuramalinga Thevar]

தந்திரம் தாண்டவமாடினால் இந்த நாட்டை எங்கு கொண்டோய்ச் சேர்க்குமோ தெரியவில்லை. பணம், வீடு, பாங்க், கடை போன்றவைகளை விட்டுவிட்டு நிலப் பிரச்சனை மாத்திரம் வருவானேன் என்ற கேள்விக்கு மத்திய சர்க்கார் சட்டம் இயற்றவேண்டியதாக, மாகாண சர்க்கார் சட்டம் இயற்றவேண்டியதாக என்ற பிரச்சனை எழுவதாக கனம் மந்திரி அவர்கள் கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ சுயம்பிரகாசம் அவர்களுக்குச் சொன்னார்கள். அப்படியானால் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திலே அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. மாகாண சர்க்கார் நிலச் சீர்திருத்தம் விஷயத்தில் சட்டம் செய்தால் மத்திய சர்க்காரின் விஷயத்தில் தலையிடுவதாக இருக்குமென்று இவர்களுக்குத் தோன்றினால், மத்திய சர்க்காருக்கு வேண்டுகோள் விடுத்து, அது அனுமதி தந்த பிறகு இன்றைக்கு சட்டம் கொண்டு வந்திருந்தால் மிக கௌரவமாக இருந்திருக்கும். அது இல்லாத நிலைமையில் ஏழைகளுக்கு நன்மை செய்யப்போகிறோம் என்ற பெயரில் ஒரு சாராருக்கு மாத்திரம் பொருள் சேமிப்பை அளித்துக்கொண்டு, மிக வசதிகளை அளித்துக்கொண்டு, பிளாக் மார்க்கெட் முறையில் பணங்களைக் குவித்து, மில்கள், இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனிகள் முதலியவைகளையெல்லாம் ஆரம்பித்து, முன்னால் இருந்ததைவிட ஏராளமாக சுருட்டி வைத்துக்கொண்டு, பரம்பரை பரம்பரையாக மிக புத்தோபஸ்தாக அதற்கு எந்தக் கெடுதலும் வராமல் பார்த்துக்கொண்டு, அதே சமயத்தில் ஏழைகள் கஷ்டப்படுகிறார்கள், அவர்களை எப்படிக் காப்பாற்றுவது என்று முதலைக் கண்ணீர் வடிப்பதில் பிரயோஜனம் இல்லை. ஜீவகாருண்யத்தில் இறங்கி பெரும் துறவு மார்க்கத்தைக் கையாளுவதுபோல் நடப்பதை விட்டுவிடவேண்டும். இதனால் தேசத்திற்குத்தான் கெடுதல் உண்டாகும். இது உள்நாட்டு குழப்பத்தை உண்டாக்கும்.

“விவசாயம் செய்து, உற்பத்தியைப் பெருக்கி, நாட்டில் விவசாயம் பொருளாதார ரீதியாக முன்னேற்றவேண்டுமானால் விவசாயிகளுக்குப் போதுமான முறையில் ஊதியம் கிடைக்கவேண்டும். விவசாயத்தை நல்ல முறைப்படி நடத்துவதற்கு, அவர்களுடைய பொருளாதாரத்தை விருத்தி செய்ய வசதி செய்துகொடுக்கவேண்டும். உண்மையாகவே ஏழை விவசாயிகளுக்கு, நன்மை செய்யவேண்டுமென்று சர்க்கார் கருதினால் அவர்கள் நவீன முறையில் விவசாயம் செய்து கிராமங்களில் தங்கியிருப்பதற்கு வழி செய்யவேண்டும். அப்படியில்லாமல் இருப்பதனால் விவசாயிகள் கிராமங்களில் தங்குவதற்கு வழி இல்லாமல், நகரங்களில் வேலை கிடைக்குமா என்று சுற்றித் திகிறார்கள். இது கூடாது. விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்துகொடுத்து அவர்கள் விவசாயத்தில் ஈடுபடப்படி செய்யாமல், நிலத்தை மட்டும் பகிர்ந்து கொடுப்பதன் மூலம் விவசாயிகளுக்கு சகாயம் வரும் என்று எதிர்பார்ப்பது தவறு என்பது அடியேனுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். காஷ்மீரில் நடந்த நிலச் சீர்திருத்தத்தின் முடிவு இந்த அரசாங்கத்திற்கு நல்ல படிப்பினையாக இருந்திருக்கவேண்டும். அதைப் பார்த்தாவது இவர்களுக்கு நல்ல புத்தி வந்திருக்கவேண்டும். காஷ்மீரில் நிலத்தைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தார்கள். பங்கிட்டுக் கொடுத்த பிறகு ஒரு சிலர் விவசாயம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். பெரும்பாலான விவசாயிகள் தங்களுக்குக் கிடைத்த பன்றி, எருமை, மாடு, போன்ற கால்நடைகளையும் விலைக்கு விற்ப்பதில் அந்தந்த நிலங்களை அப்படியே தரிசாகப் போட்டுவிட்டு பட்டணங்களுக்கு வந்துவிட்டார்கள். மீண்டும் எப்படி விவசாயம் செய்யலாம் என்று தெரியாமல் சர்க்கார் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இது இவர்களுக்கே தெரியாத பிரச்சனை. இப்படி இருக்கிற சந்தர்ப்பத்தில் ஆரம்பத்தில் எதை நாம் செய்யவேண்டும். செய்ய ஆரம்பிக்கிறபோது என்ன தவறு வரும் என்று எதிர்பார்த்துச் செய்தால் நல்லது. எந்தச் சீர்திருத்தத்தைச் செய்யும்போதும் பலனை எதிர்பாராமல் செய்வது பரம்பரைப் பழக்கமாக இருக்கிறது. உதாரணமாக, அரை வட்டிக்கு விவசாயிகளுக்கு கடன் கிடைக்கவேண்டுமென்று சட்டம் செய்துவிட்டார்களேயொழிய கடன் வாங்குவதற்கு ஒரு வசதி செய்தோமா என்றால் இல்லை. அரை வட்டிக்கு யார் கடன் கொடுக்கிறார்கள்? 100 ரூபாய் கடன் வாங்கவேண்டுமென்றால் 200 ரூபாய்க்கு பத்திரம் எழுதிக் கொடுத்து, பழைய முறையில் 2 அல்லது 3 ரூபாய்

[Sri U. Muthuramalinga Thevar] [5th August 1955]

வட்டிப் பணத்தையும் முன்னாலேயே கொடுத்துவிட்டு, பிறகுதான் பணத்தை வாங்க முடிகிறது. இந்த நிலைமையில், கடன் வாங்குவதற்கு வசதியில்லாதபோது, வட்டியைக் குறைத்துவிட்டோம் என்று அரசாங்கம் செய்தால், அது கடனைக் கழித்துக் கொள்வதற்காகச் செய்வதாக ஏற்படுகிறதேயொழிய உண்மையிலேயே நல்ல பலனைத் தந்ததாக இல்லை.

“தஞ்சையில் அநேக கஷ்டங்கள். நிலத்திற்கு உரம் போடுவதற்கும், விவசாயத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்கும் பணம் தேவைப்படுகிறது. பெரும்பாலும் மேலேயுள்ள மிராசுதார்களிடம் அவ்வப்போது விவசாயம் செய்வதற்கு கடன் வாங்கி விவசாயம் செய்வது வழக்கம். பிறகு மகசூல் காலத்தில் கடனைத் தானியமாகவோ பணமாகவோ திருப்பிக் கொடுத்து விடுவது உண்டு. தஞ்சை பண்ணையான் பாதுகாப்புச்சட்டம் அமுலுக்கு வந்ததற்குப் பிறகு மிராசுதார்கள் கடன் கொடுக்க முடியாது என்று சொல்கிறார்கள். கைமாத்தாகக்கூட கடன் கொடுப்பதில்லை. இந்த நிலையில் நிலத்தில் விவசாயம் செய்வதற்கு, உரம் முதலியவைகளை வாங்கிப் போடுவதற்கு ஏழை விவசாயிகள் என்ன செய்யமுடியும்? குத்தகை கொடுக்க வேண்டியதற்கு வேண்டிய மூட்டை தானியம் கூட விவசாயத்திலேயில் அந்த விவசாயி என்ன செய்கிறான்? நிலத்தை நலச் சொந்தக்காரரிடமே விட்டு விட்டு சும்மா போய்விடவேண்டும், குத்தகை கொடுக்க முடியாமல். இம்மாதிரி சட்டத்திலிருந்து தப்பிக்கவும் மிராசுதாருக்கு வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. உண்மையிலேயே விவசாயிகளுக்கு நன்மை ஏற்படவில்லை என்பதைத்தான் பார்க்கிறோம். ஜீவகாருண்யத்தின் பேரில் ஏழை விவசாயிகளுக்கு நன்மை செய்வதற்காக என்று சொல்லப்பட்டு ஒரு சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டாலும், அது நடைமுறையில் நன்மை செய்யக் கூடிய அளவுக்கு இருக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட நிலைமை தஞ்சை ஜில்லாவில் ஏற்படவில்லை என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். இதன் மூலம் நமக்கு புத்தி ஏற்பட்டிருக்கிறதா? ஜீவகாருண்யத்தினால் ஏழைகளுக்கு எதைச் செய்தாலும் மேலும் அவர்கள் வசதியாக வாழவேண்டும் என்பதை எந்த உண்மையான அரசியல்வாதியும் மறுக்கமாட்டான். ஆனால், அரசியலின் பேரில் பிழைப்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். All are not statesmen. Very many are politicians. Statesmen are those who give something to the country. Politicians are those who expect something from the country. இந்த நிலைமையில் வாழ்க்கையை மிகத் தவறான முறையில் நடத்திக்கொண்டு, தனக்குப் பெருந்தன்மையும் புகழும் ஏற்படவேண்டுமென்று அதைச் செய்கிறோம், இதைச் செய்கிறோம் என்று சொல்லிக் கொண்டு, அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் அதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை என்ற பழியை Constitution-இன் மேல் போட்டுவிட்டு, நாங்கள் செய்வதாகத்தான் இருக்கிறோம். ஆனால், மத்திய சர்க்கார் சட்டம் இடந்தரவில்லை என்று பிறர்மேல் பழியைச்சுமத்தி, யார் என்ன செய்வது என்று புரியாத நிலைமையில் மந்திரி சபையும் கவர்னரும் ஒருவருக்கொருவர் மாறுபட்டு தெரிவிக்கிற நிலை ஏற்படுகிறது. இருக்கிற சண்டையே திராதிருக்கும்போது, கிடைத்த சுதந்திரம் நிலைபெறாது fluid state-இல் இருக்கும்போது நாம் உள்நாட்டுக் கலவரங்கள் விளைவிக்கக்கூடிய சீர்திருத்தங்களைக் கையாண்டால் பொருளாதாரம் சீர்குலைந்து விடும். ஒரு சாரர், நாம் என்னைக்கும் அரசாங்க ஆட்சி பீடத்தில் இருப்போம் என்று எதிர் பார்த்து தயாரிக்கும் திட்டங்களையும், நிதானிக்காவிட்டால் நம்மையும், நம்முடைய சந்ததியையும் சீர்குலைக்கும். கிராமங்களில் வசிக்கும் விவசாயிகள் பெரும்பாலோர் நகரங்களில் குடியேறும் நிலைமை ஏற்பட்டுக் கொண்டு வந்தால் அந்நிலை நீடித்தால் இன்னும் சில வருஷங்கள் கழித்து அதிக ஜனத்தொகை பட்டணங்களில் பெருகி கிராமங்களில் விவசாயத்திற்கு விளைத்தகேடட பொருளாதார வர்க்கத்திற்கும் தொழிற்சாலைகளுக்கும் செய்ய ரொம்ப நான் ஆகாது. இந்தக் கேட்டை அடுத்துச் செய்ய சில வருஷங்கள் தான் ஆகும். அதன் பிறகு பரிதாபகரமான நிலைமையை அடைவார்கள். இம்மாதிரியான தன்மையில் சொல்லுவதைக் கேட்க சர்க்காருக்கும் ஆத்திரம் வரும். இதைத்தான் பெரும்பாலும் பார்க்கிறோம். எதையும் சொல்லுகிற காலத்தில் ஒருவருக்கொருவர் கலந்து பேசவேண்டும் என்ற மனப்பான்மை நம்மைவிட்டுப் போய் சில வருஷங்கள் ஆகின்றன. தங்கள் தங்களுடைய திறமையையும் பெருமை

5th August 1955] [Sri U. Muthuramalinga Thevar]

யையும் பிரமாதமான வார்த்தைகளில் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்வது, கோபம் கொள்வது, சர்க்கார் அதிகாரம் கையில் இருக்கிறதென்று பேசுகிறபோது முழுப்பிப் பேசுகிறது, இம்மாதிரியான முறையைப் பெரும்பாலும் கையாளுகிறோம். ஒருவரையொருவர் உணர்ந்து கொள்ளவோ, இருசாராருக்கும் நன்மையா, தீமையா என்று கவனித்து வாழும் நிலைமையோ இல்லை.

“(Development) சீர்திருத்தம் என்பது வருகிறது. எந்தச் சீர்திருத்தம் வந்தாலும் எந்தெந்தப் பிராந்தியத்தில் என்ன ஜனத்தொகை இருக்கிறது, என்ன தேவைப்படுகிறது, மக்கள் எந்த நிலைமையில் வாழ்கிறார்கள் என்பதைக் கவனிக்காமல், எங்கெங்கே சர்க்காருக்கு ஆதரவு இருக்கிறது, எங்கெங்கே வோட்டு கிடைக்கும் என்பதையெல்லாம் கணக்கிட்டு எடுத்துக்கொண்டு Development Schemes பூராவும் போடப்பட்டிருக்கின்றன. தனி நபர்களை வெவ்வேறு பண்ணுவதற்கு வெவ்வேறு மென்ட்ஷன்கள் அமைகிறதேயொழிய, தேசத்தை வெவ்வேறு பண்ணுகிறதாகத் தெரியவில்லை. இங்கனையும் நபர்களையும் சொல்லத்தேவையில்லை. விருத்தி சர்க்கார் கேட்டால் சொல்கிறேன். காங்கிரசு சாம்ராஜ்யம் நடக்கிறது. காங்கிரஸ் மெம்பர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்? ரோடு இல்லாத ஒரு பிராந்தியத்தில், தனிமையாக போட்டைத் தாடாக உள்ள இடத்தை ரோடுக்காக acquire ஆனதாகவும், அங்கே ரோடு போடப்பட்டதாகவும் சொல்லி பணம் வாங்கினார்கள். அதிகாரம் தங்களுடைய கட்சியின் கையில் இருக்கிறதென்று இம்மாதிரி நியாயமற்ற தன்மையில் சத்தியத்தின் பேரால் நடந்து கொண்டால் என்ன ஆகும்? நியாயமற்ற தன்மையில், அலங்கோலமான முறையில் அரசாங்கம் நடந்துவரும்போது, உண்மையைச் சொல்கிறவர்களிடம் கோபம் கொண்டால் என்ன பிரயோஜனத்தை அடைய முடியும்? நமக்குள் யோக்கியத்தன்மை வளரவேண்டும். பெருந்தன்மை வளரவேண்டும். எதிர்த்துச் சொல்கிறவர்கள் சர்க்காரைக் குறைகூறவேண்டுமென்பதற்காக சொல்லவில்லை. குற்றங்களை மிகைப்படுத்திச் சொல்லவேண்டும் என்பதற்காகவும் அல்ல. எதிர்த்துச் சொல்பவர்களும் இந்த நாட்டின் முன்னேற்றத்தில் அக்கறையுள்ளவர்கள்தான், இந்த நாட்டு மக்களின் நன்மை தீமைகளில் பங்கு கொண்டு சேவைபுரிந்தவர்கள்தான் என்பதை சர்க்காரும் உணர்ந்தால் நல்லது.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“தயவு செய்து நண்பர் அவர்கள் சொல்லக்கூடிய புகார் எந்த இடத்தைப் பற்றியது, யார் தவறாக நடந்திருக்கிறார்கள் என்று அவர்கள் எழுதிக் கொடுத்தால் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் அது உண்மையாக இருக்குமானால் சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுக்கும் என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.”

*** SRI U. MUTHURAMALINGA THEVAR** :—“ரோம்ப சந்தோஷம். அதை இங்கு சொல்லவேண்டிய அவசியம் இல்லை. தாராளமாக நேரில் உங்களிடம் சொல்லத் தயார். அப்பொழுது நான் சொல்வது தவறு என்று நீங்கள் கருதினால், தேவரே ஆதாரமில்லாமல் ஒன்றைச் சொன்னார்கள் என்று பிரகடனப்படுத்துவதற்கும் வசதி தருகிறேன்.”

SRI V. CHINNAYYA :—“பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர், சார், எழுத்து மூலமாக கனம் அங்கத்தினர் கொடுக்கவேண்டியதில்லை. யார் அம்மாதிரி எங்கு செய்தார்கள் என்று சபையிலேயே தெரிவித்தால் போதும்.”

*** SRI U. MUTHURAMALINGA THEVAR** :—“வெவ்வேறு மென்ட் என்பது எல்லோருக்குமாக இருக்குவேண்டுமேதவிர வெவ்வேறு மென்ட் என்பது தனினைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் தங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் என்று இருக்குமானால் அதனால் முழுப்பலன் ஏற்படமுடியாது. இன்றைக்கு இந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்து, நாளைக்கு இன்னொரு கட்சிக்குப்போகலாம். அந்தந்தப் பிராந்தியங்களை மாத்திரம் வெவ்வேறு மென்ட் செய்வது என்று சொன்னால் அது தங்களுக்கே நேர்பாதகத்தை விளைவிக்கலாம். இதைத் தெரிந்துகொண்டு எல்லாப் பிராந்தியங்களுக்கும் செய்யவேண்டிய

[Sri U. Muthuramalinga Thevar] [5th August 1955]

நன்மைகளைச் செய்தால் மிக நல்லது. அதுவும் இல்லாத நிலைமையில் எந்தக் கொள்கையாவது இப்பொழுது உத்தியோக விஷயத்தில் கையாளப் படுகிறதா என்று கேட்டால் ஒன்றும் கையாளப்படுகிறதாக இல்லை.

“ திறமை, சக்தி, சர்விலைப்பார்த்து உத்தியோகம் கொடுக்கப்படுகின்றனவா என்றால், இல்லை. உத்தியோக உயர்வுக்கு குணம், திறமை, சர்விலை, இவைகளைப் பற்றி கொஞ்சமும் யோசிக்காமல், தங்களுடைய சொந்தம், ஜாதி, இதர வருவாய் இருந்தால், அவர்களுக்கு பிரமோஷன் கொடுக்கப்படும். தற்போது இருக்கும் அரசாங்கத்திலே இவ்வித காரியங்கள் நடைபெறுவதற்கு யாதொருவிதமான தங்கு தடையுமே இல்லை. இவைகளைப்பற்றி பேசவேண்டுமென்றால், இவ்வக்கிரமங்களைப்பற்றி எழுதவேண்டுமானால் காகிதம் போதாது. இவ்வதிக்கார விநியோகத்தைப்பற்றியும், அட்டேழியங்களைப் பற்றியும், எழுதுவதென்றால் என் கைகளுக்கும் வலிமை போதாது. உத்தியோகம் கொடுக்கப்படும் லக்ஷணமும், உயர் பதவி கொடுக்கும் அவலக்ஷணங்களும், இச்சர்க்காரில் இவ்விதமிருக்க, இந்நாட்டில், வியாபாரம் போகும் நிலைமையைப்பார்த்தால், சகிக்கொணாததாக இருக்கிறது. சத்தியத்தின் பெயராலும், நேர்மையின் பெயராலும், அஹிம்சையின் பெயராலும் நடத்தப்படும் இவ்வரசாங்கத்திலே வியாபாரங்கள், பால் போர்ட் வாங்கும் நிலவரங்கள், பெர்மிட் வாங்கும் நிலவரங்கள், மிக பாரபட்சமாகவும், அதன் காரணமாக, நிலைமைகள் மிக சிக்கலாகவும் போய்விட்டன. இவ்வித காரியங்களால், தன் கட்சிக்காரர்களை காப்பாற்ற, கொழுக்கவைக்க முயற்சிக்குறது இந்த சர்க்கார். அதனாலே ஆளும் கட்சியே தரத்தில் சிதைவுபடுகிறது. அதன் நிமித்தம், மக்கள் சிதைவுறுகிறார்கள். அதன் காரணமாக தேசமே சிதைந்துவிட்டது. இதுதான் இன்றைக்கு இந்த நாட்டிலுள்ள நிலைமை. இதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு, நன்றாக யோசித்துக்கொண்டும் சர்க்கார். அடியேன் சொன்னதைக்குறித்து ஆயாசப்படுவதைக் காட்டிலும், நான் சொன்னதில் கொஞ்சமாவது, உண்மையிருக்கிறது என்று இவ்வரசாங்கம் உணர்முமானால், அதுவே, நான் சொன்னதின் விளைவாக, அவ்வட்டகாசங்களுக்கு, ஒரு பரிசாரம், பலன் ஏற்படுவதற்கான நம்பிக்கை என்று தெரிவிப்பதுடன், நான் குறிப்பிட்ட விஷயங்கள், தவறு என்று எடுத்துக்காட்டப்பட்டால், அதற்காக தலைவணங்கத் தயாராக இருக்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு, முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

10-45

SRI P. RAMAMURTHI :—“ உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, மூன்று தினங்களாக, கவர்னர் பிரச்சங்கத்தின்மீது பொதுவான விவாதம் நடந்து வருகிறது. அது தற்போது முடிவடையும் தருவாயில் இருக்கிறது. கவர்னர் பிரச்சங்கத்திற்காக, கவர்னர் அவர்களுக்கு வந்தனம், நன்றி சொல்லுவதெல்லாம் ஒரு சம்பிரதாயமான விஷயமாகும். உண்மையாகவே, நமக்கு முன்புள்ள விஷயமெல்லாம், இந்த மாகாணம், தேசம் முன்புள்ள பிரச்சினைகள், அரசாங்கம், அப்பிரச்சினைகளை தீர்க்க அனுஷ்டிக்கும் கொள்கை, நம் நாடு, மாகாணம், இவைகளின் முன்னேற்றம், இவ்வரசாங்க கொள்கையினால், எந்த திசையில் கொண்டு போய் விரிகின்றது, முன்னேற்றம் அக்கொள்கையால் இல்லாமற்போனால் மாகாணத்திற்கு என்ன முன்னேற்றம் முக்கியமானது, தேவையானது, அதற்காக அரசாங்க கொள்கையில் என்ன மாற்றம் வேண்டும், கொள்கையில் திருத்தங்கள் போதாது, அல்லது கொள்கை அடிப்படையிலேயே, மாற்றம் வேண்டுமா, என்ற விஷயங்கள்தான், இப்பேர்ப்பட்ட விவாதத்தின் போது எழக்கூடிய விஷயங்கள். அவைகள்தான், அரசாங்கம் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்காக மாகாணத்தின் நலனுக்காக எடுக்கும் நடவடிக்கை, அனுஷ்டிக்கும் கொள்கை நிர்ணயிப்பதற்கு சாத்தியமாகவும், உதவியாகவும் இருக்கும். ஆகவே அந்த எண்ணங்கொண்டு, இன்று நான் மாகாணத்தை, நாட்டைச் சேர்ந்த முக்கிய பிரச்சினைகளின்மீது, நம் சர்க்காரின் கவனத்தை திருப்பலாமென்று நினைக்கிறேன்.

10-47
a.m.

“ முதல் முதலாக, நம் நாடு, தனியாக வாழும் நாடாக, இவ்வுலகத்திலே இருக்க முடியாது. இது எல்லா மக்களுக்கும் இப்போது தெரிந்துவிட்டது. சென்ற காலத்தில் நான் சில அண்டை நாட்டு முன்பு

5th August 1955]

[Sri P. Ramamurthi]

இருக்கும் பிரச்சினைகளைப்பற்றி பேசினால், உடனே கனம் சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் சொல்லுவார்கள், திரு. ராமமூர்த்தி, இங்கு இருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை, அவர் பார்வையிலே இருக்க வேண்டியவர் என்று சொல்லுவார்கள். இப்படி கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் அடிக்கடி சொல்லி இருக்கிறார்கள். இருந்தாலும், நம் நாட்டுக்கும் உலகிற்கும் உள்ள தொடர்பு, சம்பந்தத்தைப்பற்றி கவர்னர் பிரச்சுத்தில், உலக சமாதான பூச்சில் கொண்டுரவர வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. பல துறைகளிலும் பார்த்தால், நம் நாட்டுக்கும் உலகத்திற்கும் உள்ள தொடர்பின் முக்கியத்வம் தெரிந்துகொள்ளலாம். முதலாவதாக, நான் ஐரோப்பா கண்டத்திற்கு சம்பந்தத்தில் போய் திரும்பிய (காலத்தில்—இதற்கு முன்பும் ஐரோப்பா கண்டத்திற்கு போய் இருக்கிறேன், 1946-வது வருஷத்தில் அங்கு சென்றிருக்கிறேன், 1952-வது வருஷத்திலும், இப்போதும் சென்று வந்திருக்கிறேன்—) அங்கு அன்றைக்கு இருந்ததிலே, இன்று பெரிய ஒரு மாறுதலைக் கண்டேன். இதற்கு முன்பு இந்தியர்கள் ஐரோப்பாவிற்குச் சென்றால் அங்கிருக்கும் மக்களோ, அரசாங்கமோ கௌரவம் காட்டுவது கிடையாது. இன்று இந்த நாட்டிலிருந்து, உலகத்திலுள்ள வெளிநாடுகளுக்குச் செல்லும்போது, இந்தியர்களுக்கு உலக சேக்மத்திலே, ஒரு முக்கிய பங்கு உண்டு, பங்கு கொண்டவர்கள் என்ற முறையிலே, வெகுவாக கௌரவிக்கப்படுகிறார்கள். இந்த கௌரவம், தற்போது மிகவும் உயர்ந்திருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நிலைமை ஏற்படுவதற்கு என்ன காரணம்? அதையும் நாம் யோசிக்கவேண்டும். இதுவரை இருந்த மாதிரியல்லாமல், இந்திய சர்க்கார் கடந்த 1½ வருஷ காலமாக, குறிப்பாக, சுவன்லாய் இந்த நாட்டுக்கு வந்துபோன பிறகு பஞ்சசீல கோட்டாட்டில் இந்திய பிரதமரும், சுவன்லாயும் கையெழுத்துப் போட்டு, உலகத்திற்கே அதை பறைசாற்றி இருக்கிறார்கள். இன்று உலகத்திலே உள்ள ஒரு நாட்டின் அரசியல் பொருளாதார உள்நாட்டு விவகாரங்களில் இன்னொரு நாடு கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. ஒரு நாட்டில் சோஷியலிஸ சமுதாயம் ஏற்படவேண்டுமென்றால், அது அந்நாட்டு மக்களை பொருத்த விஷயம். அதிலே வேறு நாட்டு அரசாங்கம் தலையிடவேண்டியதில்லை. அதே மாதிரி, சோவியட் யூனியன் அரசாங்க கொள்கை தீவிரமாகவதோ, அல்லது, மெதுவாகச் செல்லுவதோ, சோவியட் யூனியன் மக்களின் உரிமையாகும். அதிலே வேறு நாட்டு மக்களுக்கு உரிமை கிடையாது. இப்படி, ஒவ்வொரு நாட்டின் சுயநிர்ணய உரிமை அடிப்படையில், உலகம் சமாதானமாக வாழ முடியும், ஒரு நாடு இன்னொரு நாட்டின்மீது போர் தொடுக்கவேண்டியதில்லை, என்பதை நிரூபித்துவிட்டனர். இந்த சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரித்துவிட்டால், போர்தொடுக்க வேண்டியதில்லை என்ற கோஷம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த கோஷம் கொடுத்த பின்னர் நாம் எடுத்த நடவடிக்கைகளின் மூலம் நம் நாட்டு அந்தஸ்து உலகத்திலே அதிகரித்திருக்கிறது. இது நாம் எல்லோரும் வரவேற்கக்கூடிய விஷயமாகும். ஏன் வரவேற்கக்கூடிய விஷயம் என்பதை யோசிக்கவேண்டும். ஒரு சீரிய கொள்கை என்ற காரணம் ஒரு புறமிருக்க, நாங்கள், கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சம்பந்தப்பட்டமட்டில், இந்த கொள்கையை கடந்த 30 வருஷங்களாகவே உலகத்திலுள்ள கம்யூனிஸ்ட் இயக்கம் பாராட்டி வந்திருக்கிறது. ஏன்? முதன் முதலில், இந்த உலகத்தில், Co-existence ஐப்பற்றி கோஷம் எழுப்பியவர் லெனின் அவர்கள் ஆகும். அந்தக் கொள்கைதான் உலகத்திலே படிப்படியாக வந்திருக்கிறது. அதே மாதிரி இந்த நாட்டை எடுத்துக்கொண்டால், 1939-ம் வருஷத்தில், இந்த நாட்டிலே சமாதான இயக்கத்தை நாங்கள் ஆரம்பித்து, peace and co-existence கொள்கையை பரப்பி, அதற்காக ஆறு வருஷங்களாக போராடிய காலத்தில், அன்றைக்கு சமாதான இயக்கத்தை கேலி செய்தவர்களுமுண்டு. இன்று ஆதிக்கத்தில், ஆட்சியில் உள்ளவர்கள் அதை கேலி செய்திருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் மேன்மேலும், அந்த கொள்கைக்கு ஏற்பட்ட பலத்தினாலும், இருக்கக் கூடிய பலத்தினாலும், அதன் உண்மையின் விளைவாகவும், மேன்மேலும் எதிர்க்கக்கூடியவர்கள் அனைவரும் அக்கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டு, இதுதான் உலகத்தை சமாதானப் பாதையில் அழைத்துச்செல்லும் கொள்கை என்று ஒப்புக்கொண்டு, அதை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டிய நிலைமை

[Sri P. Ramamurthi]

[5th August 1955]

உண்டாயிற்று. அதற்காக நாங்கள் நிச்சயமாக பெருமைப் படுகிறோம். அது ஒரு புறமிருக்க, இந்த கொள்கை ஜனங்களிடையே வளர வளர, யுத்தம் வேண்டாமென்ற மக்களுடைய மனப்பான்மை வளர வளர நிச்சயமாகச் சொல்லுகிறேன், யுத்த வெறியர்கள், யுத்த வாதிகள், அந்தக் கொள்கையின் நிர்ப்பந்தத்திற்கு உள்ளாக வேண்டிய நிலைமை தற்போது வந்திருக்கிறது. ஆகவே இன்றைக்கு எதைக் காண்கிறோம்? அணுகுண்டுகள் அல்ல உலகத்திலே பலம் வாய்ந்த சக்தி. அணுகுண்டு மனிதனை அழிக்கத் தோன்றினாலும், அணுகுண்டை அழிக்கும் சக்தி மனிதனுக்கு உண்டு, மனிதன்தான் மிகப்பெரிய சக்தி வாய்ந்தவன், என்ற உண்மையை உலகத்திற்கு எடுத்துக்காட்டும் பாதையில் நாம் சென்று கொண்டிருக்கிறோம். அது மேன்மேலும் வளர்ந்தால், உலகமே கண்டிராத, சரித்திரத்திலே பார்க்கமுடியாத ஒன்று ஏற்படுவது சாத்தியம் என்பதை நிரூபித்துக் காட்டமுடியும். இதுவரை யுத்தம் இல்லாத நாடே கிடையாது. இந்த கொள்கை மேன்மேலும் வளர்ந்தால், யுத்தமே இல்லாத உலகத்தை சிருஷ்டிப்பது சாத்தியம் என்று உணர்ந்து விட்டார்கள். ஆகவே இந்தக் கொள்கை மேன்மேலும் வளர்க்கப்படவேண்டும். அதற்காக ஜனங்களை திரட்டவேண்டும். இந்திய அரசாங்க பலம் ஒரு புறமிருக்க, ஜனங்களுடைய பலமும் ஒன்று சேருமானால், நிச்சயமாக, இந்தியா உலக அரங்கிலே, பெரிய பொருப்பும், பங்கும் வசிக்க முடியுமென்று தெரிவதால்தான், இதை மிகமனப்பூர்வமாக வரவேற்கிறோம்.

“மேலும் மற்ற விஷயங்களைப்பற்றி பேசுவதற்கு முன்பாக, ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி குறிப்பிட ஆசைப்படுகிறேன். சபாநாயகர் அவர்கள் சீக்கிரத்தில் நம்மைவிட்டு பிரியவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவர் நம்மைவிட்டு பிரிவது, உண்மையில் இந்த சபைக்குமட்டுமல்ல இந்த மாகாணத்திற்கே ஒரு பெரிய நஷ்டமென்றுதான் நான் கருதுகிறேன்.

10-55
a.m.

“1946-ம் வருஷம் முதற்கொண்டு, இந்த சட்டசபை தலைவராக அவர் தேர்ந்து எடுக்கப்பட்ட காலம் முதற்கொண்டு, நான் தைரியமாக கூறுவதற்கு தயார், இந்த நாட்டிலே, இந்தியாவிலே இருக்கக்கூடிய சட்டசபைத் தலைவர்கள் எல்லோரிலும் முதன்மையிடம் பெறக்கூடியவர்கள் நமது சபாநாயகர் என்பதுதான் எனது கருத்து. நீண்ட நாட்களாக எனக்கு அவரைத் தெரியும் என்ற காரணத்தினால் நான் இதைச் சொல்லவில்லை. எனக்கு அவரை நீண்ட நாட்களாக தெரிந்தபோதிலுங்கூட, மற்றும் வேறு சில சபைகளைப்பற்றியும் நான் அவற்றை குறை கூறுவதாகக் கருதக்கூடாது, குறைசூற நான் விரும்பவில்லை, விஷயங்கள் எனக்குத் தெரியும். ஆகவே அவைகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு, மற்ற சபைகளில் இருக்கக்கூடிய எதிர் கட்சிக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் அந்தஸ்து, சர்க்கார் கட்சி, எதிர்க்கட்சி இருசாராரிடையே இருக்கும்படியான உறவு முறை முதலிய விஷயங்களை எல்லாம் நன்றாக தெரிந்துகொண்டு சொல்லுகிறேன். நம் முடைய இந்த சபையை மிகவும் நன்றாக நடத்தக்கூடிய ஒரு சபைத் தலைவர் நம்மிடத்திலிருந்து போகிறார் என்று எதிர் கட்சிக்காரர் மட்டும் சொல்லவில்லை, இந்த சபை அங்கத்தினர்கள் மட்டும் சொல்லவில்லை. இந்த மாகாணமே, இந்த சபையை சரியாக நடத்துவதற்கு வேண்டிய திறமை வாய்ந்த ஒருவர் நம்மைவிட்டு பிரிகிறார் என்று வருந்தத்தான் செய்யும். அதே சமயத்தில் அவர் ஏற்படுத்திவிட்டுப் போய் இருக்கும் படியான, கடந்த ஏழு வருஷ காலத்தில் அவர் இந்த சபைக்கு ஏற்படுத்தி இருக்கும்படியான கவுரவம், சில பாரம்பரியங்கள், அவற்றின் பலன் நிச்சயமாக அவருக்கு பின்னால் வரக்கூடியவர்களுக்கு வழிகாட்டும். அந்த பலனின் வீணாவதாக பின்னால் வரக்கூடியவர்கள் அதை மீறி போகக்கூடிய நிலைமை ஏற்படமுடியாது. அதை மேலும் வளர்க்கக் கூடிய நிலைமைதான் ஏற்படும் என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்.

“அடுத்ததாக இன்று முக்கியமாக நமக்கு முன்பு பேசப்படுவது என்ன? கவர்னருடைய பிரசங்கத்தை எடுத்துப் பார்த்தாலும்கூட, நாட்டில் நடக்கும் பேச்சு வார்த்தைகளை எடுத்துப் பார்த்தாலும்கூட, என்ன பார்க்கிறோம், முதலாவது ஐந்தாண்டு திட்டம் முடிவடையப் போகிறது. இரண்டாவது

5th August 1955] [Sri P. Ramamurthi]

ஐந்தாண்டு திட்டத்தைப்பற்றி நாம் யோசனை செய்யவேண்டும். ஜனநாயக முறையில் அது யோசனை செய்யப்படவேண்டும். அதற்காக நாங்கள் பல திட்டங்களை வகுக்க இன்றைக்கு முயற்சி செய்துகொண்டு வருகின்றோம் என்று பேசப்படுகிறது. அதுவும் இந்த கவர்னருடைய பிரசங்கத்தில் இந்தப் பேச்சு அதிகமாக கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. இந்த சென்னை மாகாண அரசாங்கம், ராஜ்ய அரசாங்கம் இந்திய அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பி யிருக்கக்கூடிய யோசனைகள் பேரில் விவாதம் பின்னால் எடுத்துக்கொள்ளப் பட்டபோகிறது என்பதை அறிவேன். ஆகவே இப்போது நீண்ட நேரம் திட்டவட்டமான திட்டங்களின் மீது நான் பேச விரும்பவில்லை. ஆனால் சில அடிப்படையான விஷயங்களைப் பற்றித்தான் இப்போது எடுத்துப்பேச ஆசைப்படுகிறேன். திட்டம் என்று சொல்லுவது வெறும் ரூபாய், அணை, பைசா கணக்கு போடுவதுமட்டுமல்ல. ஒரு கட்டம் கட்ட திட்டம் போட வேண்டுமென்றால், அதற்கு கல்லுக்கு எவ்வளவு ரூபாய் செலவாகும், சுண்ணாம்புக்கு எவ்வளவு ரூபாய் செலவாகும், சிமெண்டுக்கு எவ்வளவு ரூபாய் செலவாகும், நிலம் வாங்க எவ்வளவு ரூபாய் செலவாகும் என்று கணக்குப் போட்டு, திட்டம் போட்டுவிடுவது சாத்தியமாகும். ஆனால் ஒரு நாட்டுக்காக இன்றைக்கு திட்டம் வகுக்கவேண்டுமென்றால், அந்த நாட்டினுடைய திட்டம் வெறும் இந்த உயிற்றை பொருட்களை மட்டும் அடிப்படையாகக்கொண்டு வகுக்கப்பட முடியாது. நாட்டில் இருக்கக்கூடிய பல்வேறு பகுதிகளில் உள்ள ஜனங்களுக்கு இந்த திட்டத்தின் விளைவாக என்ன மனோபாவம் ஏற்படும் என்பதை கணக்குப் பார்த்துத்தான் திட்டத்தை வகுக்க முடியும். உதாரணமாக சொல்லுகிறேன், சர்க்காரின் வருவாய்க்கு என்ன வழி செய்து என்பது சம்பந்தமாக, மேலும் அதிக வரி போட்டு நாம் வருவாய்க்கு வழி செய்து கொள்ளலாம் என்று கணக்குப் போடுகிறோம் என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அந்த வரி போட்டால், அதனால் பாதிக்கப்பட்ட கூடிய ஜனங்களின் (behaviour) நடத்தை எப்படியிருக்கும் என்பதைப் பற்றியும் ஆலோசனை செய்து பார்த்துத்தான், அதனையும் கணக்கு எடுத்துக்கொண்டுதான் திட்டம் வகுக்க முடியுமே ஒழிய, வெறும் ரூபாய், அணை, பைசா கணக்கு மட்டும் பார்த்து வகுக்கமுடியாது. அதே மாதிரி, ஒரு திட்டத்தை நிறைவேற்றவேண்டிய பொறுப்பு தொழிலாளிகளுக்கும் இருக்கிறது, விவசாயிகளுக்கும் இருக்கிறது, மற்றவர்களுக்கும் இருக்கிறது என்று சொல்லும்போது, தொழிற்சாலையில் வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளிகளின் இடையே இந்த நடவடிக்கையின் விளைவாக என்ன மனோபாவம் ஏற்படும் என்பதைப் பார்த்து, அதற்கெல்லாம் பரிசாரம் தேக்கூடிய வகையில் அமைத்தால்தான் திட்டம் என்பது சரியானதிட்டமாக இருப்பது சாத்தியமாகும். ஆகவே இப்படிப்பட்ட சகல அம்சங்களையும் பொதுவாக, ஒட்டு மொத்தமாக சொல்லவேண்டுமென்றால் planning என்பது, திட்டம் என்பது, political policy, அரசியல் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கும்படியான விஷயம், நாட்டின் பல்வேறு சமூகத்தின் மீது என்ன மனோபாவம் கொண்டிருக்கிறோம், அவர்களின் உடமைமீது என்ன மனோபாவம் கொண்டிருக்கிறோம், அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் அந்தஸ்தின் மீது என்ன மனோபாவம் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதுபோன்ற விஷயங்கள் அனைத்தையும் பொறுத்துத் தான் அவைகளின் அடிப்படையில்தான் நிச்சயமாக திட்டத்தை நிறைவேற்ற முடியும். அதை வைத்துப் பார்க்கும்போது, முதலாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கும், இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கும் இடையில் வித்தியாசம் ஏதாவது இருக்கிறதா என்று கேட்டால் நிச்சயமாக இருக்கத்தான் செய்கிறது. நேற்று ஸ்ரீ கருத்திருமன், பேசிய காலத்தில், முதலாவது ஐந்தாண்டு திட்டம் வெகு நன்றாக நிறைவேறிவிட்டது என்று முதலில் பீடிகை போட்டுக்கொண்டார். அரசாங்கத் தரப்பில் பேசக்கூடியவர்கள் யாராக இருந்தாலும் சரி, அரசாங்கத் தரப்பில் விடக்கூடிய அறிக்கைகள் எதுவானாலும்சரி இந்த பூர்வ பீடிகை இருக்கிறது. பின்னால் உடனே அடுத்த பாராவிட But, 'ஆனால்' என்று கூடவே ஒரு clause போடப்படுகிறது. பவானி திட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இரண்டு லட்சம் ஏக்கருக்கு தண்ணீர் வசதி ஏற்பட்டது. நல்லதுதான். ஆனால் வரிகொடுமையில் இருக்கிற விவசாயிகளுக்கு அதனால் ஏற்படக்கூடிய நன்மை கிடைக்காமல் போய்விட்டது என்று பாபு

[Sri P. Ramamurthi]

[5th August 1955]

படும். அதே மாதிரி அரசாங்கம் விடக்கூடிய அறிக்கைகளில் என்ன சொல்லப்படுகிறது. முதலாவது ஐந்தாண்டு திட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டுவிட்டது. On the whole its objective can be said to have been fulfilled. அதன் லட்சியங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டதாக சொல்லிவிடலாம். ஆனால் ஜனங்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் உயரவில்லை, வேலையில்லாத திண்டாட்டம் குறையவில்லை என்று பின்னால் ஒரு பாட்டும் பாடுகிறார்கள். ஆகவே நாம் கொஞ்சம் யோசித்து பார்க்கவேண்டும். முதலாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தின் லட்சியம் ஜனங்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவது அல்லவா. நிச்சயமாக உயர்த்துவதுதான் என்று அதன் லட்சியங்களில் போடப்பட்டிருக்கிறது. வேலையில்லா திண்டாட்டத்தை குறைக்க வேண்டுமென்ற லட்சியமும் முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் இருக்கிறது. இருந்தும், அந்த இரண்டு அடிப்படையான லட்சியங்கள் அந்த திட்டத்தால் நிறைவேற்றப்பட முடியவில்லை. இது தெள்ளத் தெளிவு. வாழ்க்கைத் தரம் உயர்த்தப்பட முடியவில்லை. வேலையில்லா திண்டாட்டம் குறையவில்லை. அதற்கு நேர்மாறாக அதிகரித்திருக்கிறது. இது எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிய விஷயம். 'But' சொல்லிவிட்டு ஒப்புக்கொண்டாலும்சரி, 'But' சொல்லாமல் ஒப்புக்கொண்டாலும்சரி, அதைப்பற்றி கவலையில்லை. ஒப்புக்கொள்ளப்படவேண்டிய விஷயம். போகட்டும். இது விருந்து நமக்கு சில அனுபவங்கள் கிடைத்திருக்கின்றன அல்லவா. அதன் அடிப்படையில் இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தை வகுக்க நாம் முயற்சி செய்கிறோமா என்பதைத்தான் பார்க்கவேண்டும். நிச்சயமாக, முதல் ஐந்தாண்டு திட்ட அனுபவத்திலிருந்து, சில மாறுதல்கள் இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்ட அடிப்படையில் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை ஒத்துக்கொள்ளுகிறோம். நாங்கள் சொல்லிவந்தோம். 1953-ம் வருஷம் உதாரணமாக, எங்களுக்கு மத்திய கமிட்டி rationalization சம்பந்தமாக நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தில் எடுத்துக் காண்பித்தோம், இந்த நாட்டில் rationalization கொண்டு வருவதை கம்யூனிஸ்டு கட்சி எதிர்த்து என்று. அப்படியானால் நாட்டில் இன்றைக்கு தொழில் வளர்ச்சி வேண்டாமா என்று கேட்டார்கள். தொழில் வளர்ச்சி வேண்டியதுதான். ஆனால் அது எந்த வகையில் ஏற்படவேண்டும் என்றால், இந்த நாட்டில் நமக்கு இருக்கக்கூடிய பொருளாதார வளங்களை முதல் முதலில் வெளிநாட்டிலிருந்து இன்றைக்கு இருக்கும்படியான தொழில்களுக்கு புது மெஷின்களை வாங்குவதற்கு பதிலாக, நமது நாட்டிலேயே அந்த தொழில்களுக்கு வேண்டிய மெஷின்களை உற்பத்தி செய்யவேண்டிய மூலாதாரமான அடிப்படையான தொழில்களை ஏற்படுத்துவதில் செலவு செய்யவேண்டும். நமது நாட்டில் கிடைக்கக்கூடிய பணம் பூராவும் போடவேண்டும். அதுவரையில், கைத்தொழில்கள், குடிசைத்தொழில்கள் சிறு தொழில்களைக்கொண்டு நமது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்கொண்டால் போதுமென்று 1953-ம்வருத்திலேயே நாங்கள் எடுத்துக் கூறினோம். முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் வகுக்கப்பட்ட காலத்திலேயே எடுத்துக் கூறினோம். ஆனால் அன்றைக்கு அது ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. இன்று அந்த நிலைமை மாறி, இப்போது யோசனைக்கு இருக்கக்கூடிய plan frame சம்பந்தப்பட்டமட்டும் அது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு இருக்கிறது. கடைசி வரையில் இது நிலைத்து நிற்குமா என்பது எனக்குத் தெரியாது. எனென்றால் அதற்கு எதிராக கூக்குரல்கள் கிளம்பியிருக்கின்றன. சக்தி வாய்ந்த இடங்களில் இருந்து கிளம்பி இருக்கின்றன என்பது நமக்குத் தெரியும். ஆகவே 1953-ம் வருஷத்தில் இருந்தே நாங்கள் போராடி வந்திருக்கக்கூடிய ஒரு கொள்கையை இன்று இந்திய சர்க்கார் ஏற்றுக்கொள்ளும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

11-05
a.m.

“ ‘மாமியார் உடைத்தால் மண்கலம், மாட்டுப்பெண் உடைத்தால் அது பொன் கலம்’ என்று தமிழில் ஒரு பழமொழி உண்டு. அதைப்போல் இருக்கிறது அரசாங்கத்தின் கொள்கை. அவர்கள் வேண்டும் என்று சொன்னால் அதை ஏற்றுக்கொள்ளலாம். ஆனால் நாங்கள் அதைச் சொன்னால் அதை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாது என்ற கொள்கையில் அவர்கள் இருந்தார்கள். இப்படிப்பட்ட கொள்கையை நாட்டிற்கு நல்லதாக இருக்கும் என்று அன்றே சொன்னோம். ஆனால் இப்பொழுதுதான் அந்தக் கொள்கை நல்லது என்று தோன்றி ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதை நாங்கள் வரவேற்கிறோம். இந்தக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி

5th August 1955] [Sri P. Ramamurthi]

யான சக்தியையும் உரிமையையும் திரட்டவேண்டும். அப்படித் திரட்டி இந்தக் கொள்கையை நிறைவேற்றவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“முதல் ஐந்தாண்டு திட்டம் போட்ட காலத்தில் நாங்கள் என்ன சொன்னோம். அப்பொழுது அரசாங்கம் என்ன சொன்னார்கள். நாங்கள் எது சொன்னாலும் நாங்கள் ரஷ்யாவின் கையாட்கள் என்றும் இந்தியாவில் எங்களுக்குப் பிடிப்புக் கிடையாது என்றும் சொன்னார்கள். நாங்கள் சொன்னவைகள் எல்லாம் எங்களுடைய திருவிளையாடல்கள் என்றும் சொன்னார்கள். சோவியத்துக்கு சாதகமாக நாங்கள் வேலைகளைச் செய்து வருகிறோம் என்று சொன்னார்கள். அன்றைக்கு ஒவ்வொரு நாளும் அப்படியே சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்கள். அன்றைக்கு நாங்கள் என்ன சொன்னோம். நீங்கள் பிரிட்டிஷ் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தை நம்பாதீர்கள் என்றுதான் சொன்னோம். நாட்டை தொழில் மயமாக்கவேண்டும் என்று சொன்னோம். அப்படி தொழில் மயமாக்க முடியும் என்று கூட சொன்னோம். அப்பொழுது அந்த நாடுகளிலிருந்து மிஷின்கள் கிடைக்கும் என்று சொன்னார்கள். அங்கிருந்து மிஷின்களை எதிர்பார்க்கிறீர்கள், அது கிடைக்கப்போவது இல்லை என்று அப்பொழுதே நாங்கள் சொன்னோம். நம்முடைய நாட்டை ஆயுத நாடாக்க வேண்டாம், வியாபார நாடாக்கவேண்டும் என்று சொன்னோம். அந்த அடிப்படையில் சில மில் தொழில்களை நடத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்றும் சொன்னோம். நம் நாட்டில் தொழிலை நடத்துவதற்கு வேண்டி சோவியத் யூனியனையும் மற்ற ஜனநாயக நாடுகளையும் போய் கேட்டால் நிச்சயமாகக் கிடைக்கும் என்று சொன்னோம். அன்றைக்குச் சொன்னோம். ஆனால் வியாபாரம் நடத்தவேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. அப்படி நாம் சோவியத்தைக் கேட்டால்தான் ஏகாதிபத்திய நாடுகள் வழிக்கு வரும், அப்பொழுது தான் அவர்கள் பறப்பார்கள், தாங்கள் கொடுக்காமல் போனால் சோவியத் நாட்டுடன் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொள்ளக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டுவிடும், அதனால் ஏகாதிபத்திய நாடுகளுக்கு அபத்து ஏற்பட்டுவிடும் என்று உணர்ந்து அவர்கள் தங்கவிடமுள்ள மிஷின்களைக் கொடுக்க தாங்களாகவே முன் வருவார்கள் என்று தான் அன்றைக்கு நாங்கள் சொன்னோம். கடந்த ஏழு வருஷங்களாக கத்திரோம். அப்படிச் சொல்லியது எல்லோருக்கும் தெரியும். பிறகு ஐந்து வருஷங்கள் பார்த்தோம். பிறகு எஃகுத் தொழிலை ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்று திட்டம் போட்டோம். உடனே பிரிட்டிஷ் மந்திரி ஒருவரை இங்கு அனுப்பினார்கள். அவரும் முன்று தடவை இங்கு வந்தார். கேட்கவில்லை. ஏகாதிபத்திய நாடுகளை அன்று நாம் மிஷின்கள் வேண்டும் என்று கேட்டபோது கோதுமை வேண்டுமா என்று கேட்டார்கள். மூலப் பொருள்களை தயாரிக்கக்கூடிய மெஷின்களைக் கொடுக்க அவர்கள் தயாராக இல்லை. ஊட்டியில் யுனிகேப் நடத்தபோது நாட்டை தொழில் மயமாக்கிவிடமுடியும் என்று நீங்கள் கனவு காண்கிறீர்கள் என்று அன்று க்ரேடி பேசினார். விவசாயத்தை நம்பியிருக்கும் நாடு எப்படி தொழில் மயமாக முடியும் என்று கேட்டார். அதற்கு மாறாக இந்த வருஷம் பேச்சு வார்த்தை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஸ்டீல் ப்ளான்ட் அமைக்க வேண்டும் என்று நாம் சொன்னபோது உடனே பிரிட்டிஷ் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு இங்கு மூன்று தடவை மந்திரி ஒருவரை அனுப்பினார்கள். கொடுக்கமாட்டேன் என்று சொன்னவர்கள் இப்பொழுது கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லுகிறார்கள். சோவியத் கொடுக்கிறேன் என்று முன் வந்துவுடன் தாங்கள் கொடுக்கிறோம் என்று ஓடி வருகிறார்கள். ஸ்டீல் ப்ளான்ட் வைக்கத் தருகிறேன் என்று சொன்னவுடன் உலகத்தில் இருக்கக்கூடிய முதலாளிகள் இப்பொழுது ஓடி வருகிறார்கள். நாம் பணயம் வைத்தால் எவ்வளவோ ஆபத்தாக முடியும் என்று சொல்லி வந்ததை ஓரளவு இன்று ஏற்றுக்கொண்டு வருகிறார்கள். அதனுடைய அடிப்படையில் தான் இன்றைக்கு தொழில் வளர்ச்சி நாடாக ஆகக் முடியும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக்கிறது. முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் சொன்னதை அந்த ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் ஒப்புக்கொள்ளும்படியான நிலைமை இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கிறது. நார்ப்பத்தைந்து லட்சம் டன் உருக்கு உற்பத்தி செய்யக்கூடிய அளவில் தொழிற்

[Sri P. Ramamurthi]

[5th August 1955]

சாலையை அமைக்கவும் நடத்தவும் முடியும் என்ற நம்பிக்கை நமக்கு இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதன் அடிப்படையில் தான் நாம் ஒரு திட்டத்தை வகுக்கவேண்டும். அதனால் இன்றைக்குப் பேசப்படுவதை நாள்கள் வரவேற்கிறோம். இவைகளும் வரவேற்கக்கூடிய அம்சங்கள் தான்.

“அதே சமயத்தில் வேறு சில விஷயங்களையும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அவைகள் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் அடங்கி இருக்கின்றன. அந்த அம்சங்களை மேலும் மேலும் பலப்படுத்த வேண்டும். இப்பொழுது இருக்கும் கொள்கையில் மாறுதல்கள் ஏற்படவேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நாம் ஆரம்பிக்கப் போகும் தொழில்கள் எல்லாம் அரசாங்கத்தால் நடத்தப்படவேண்டும். தனி நபர்கள் கையில் விடக்கூடாது. இந்தக் கொள்கையை நாங்கள் இன்றைக்கும் வற்புறுத்துகிறோம். அதுவும் ஓரளவு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. மத்திய அரசாங்கத்தின் நிலைமை என்ன என்பது நமக்குத் தெரியும், மந்திரிக்கும் தெரியும். டெவலப்மென்ட் சம்பந்தமாக ஏற்படும் வேலைகளுக்கு எதிர்ப்பு இருக்கும். அந்த எதிர்ப்பை சமாளிக்கத்தான் வேண்டும். பள்ளிக் கெட்டார் மூலமாக அவைகளை விளக்க வேண்டும். இது மத்திய அரசாங்க சம்பந்தப்பட்ட விஷயம் மட்டுமல்ல. மாகாண சர்க்காருக்கும் இதில் சம்பந்தம் உண்டு. நமது கொள்கையை மேற் கொண்டு போராடவேண்டும். இது என்னுடையவும் சபையினுடையவும் அவாவாக இருக்கவேண்டும்.

“இது மட்டும் போதாது. இந்தப் பிரச்சினை சம்பந்தமாக நமது நிதி மந்திரி அவர்கள் திட்டம் போட்டிருக்கிறார். சென்னை அரசாங்கம் திட்டம் போட்டிருக்கிறது. அதுவும் பத்திரிகையில் வந்திருக்கிறது. அதற்கு என்று கிட்டத்தட்ட 387 கோடி ரூபாய்க்கு திட்டம் போட்டிருக்கிறார்கள். சென்னையின் வருமானம் என்ன என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். அடுத்த ஐந்து வருஷத்தில் சாதாரணமாக செலவு போக திட்டத்திற்கு வேண்டி எவ்வளவு பணம் இருக்கும் என்பதை யோசித்துப் பார்த்தால் 25 கோடி ரூபாய் கிடைத்தால் ஜாஸ்தி. அதற்கு மேல் 30 கோடி ரூபாய் கிடைத்தால் அதுவே ஜாஸ்தி. அதற்கு மேல் கிடைக்கவேண்டும் என்றால் கடன் வாங்குவதைப்பற்றி நான் சொல்லவில்லை. கடன் வாங்காமல் வரவு செலவுகளைக்கை வைத்துக்கொண்டு செலவு போக பரக்கியும் பார்த்தால் வருஷத்திற்கு ஐந்து கோடி ரூபாய் கிடைப்பது கஷ்டமாக இருக்கும். ஆனால் திட்டம் வகுக்கப்பட்டிருப்பதோ 375 கோடி ரூபாய்க்கு. நமது சென்னை அரசாங்கம் நம்பி இருப்பது 25 முதல் 30 கோடி ரூபாய். கடன் வாங்கினாலும் கூட ஏற்கனவே வாங்கின கடனை திருப்பிக் கொடுக்க உபயோகிக்க வேண்டியதாக இருக்கும். கடன் வாங்கினாலும் பிரமாதமாக கிடைத்து விடாது. நிலைமை இப்படி இருக்கும்போது பாக்கி இருக்கும் தொகைக்கு என்ன செய்வது? இவைகளைக் கணக்குப் பார்த்துதான் போடவேண்டும். பிறகுதான் தொழிற்சாலையை அமைக்க முடியும். சாலைகளைப் போட முடியும். ரோடுகள் போட முடியும். கம்யூனிட்டி டெவலப்மென்ட் ப்ராஜெக்ட் வேலைகளை எடுத்து நடத்த முடியும். அதற்கு செலவு செய்வதற்கு என்று பெரிய பட்டியல் இப்பொழுது வந்திருக்கிறது. வேண்டிய பணம் இருந்தால்தான் பெரிய திட்டங்களைத் தயாரிக்க முடியும். மற்றும் ஜில்லாக்களிலிருந்து வரும் பட்டியலை கவனித்தால் இன்னும் அதிகமாக இருக்கும். அவைகளையும் எடுத்துக் கொள்ளாமல் இந்த 375 கோடி ரூபாய் போதாமல் ஆயிரம் கோடி ரூபாய்க்கு திட்டம் இருக்கும். இவைகளை கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு இப்பொழுது திட்டங்களைத் தயாரிக்கவில்லை. இவைகளைச் செய்வதற்கு வேண்டிய வசதி தளங்கள் நமக்கு இருக்கின்றனவா என்று இரண்டையும் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இவைகளுக்கு என்ன வழி இருக்கிறது? இப்பொழுது பணம் கிடைப்பதற்கு என்ன வழி இருக்கிறது. இவைகளை கவனித்தால் நமக்கு வேண்டிய பணம் நமது மாகாணத்தில் கிடையாது. மத்திய அரசாங்கம் நமக்குக் கொடுத்தால் தான் மேலே போவது சாத்தியமாக இருக்கும். அந்த நிலைமை இன்றைக்கு நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் மத்திய அரசாங்கம் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது.

5th August 1955] [Sri P. Ramamurthi]

மந்திரி தேஷ்முகுக் என்ன சொல்லுகிறார் என்றால் வரி போட வேண்டும் என்றும் இன்னும் மேலும் மேலும் வரி போடுவதற்கு இடம் இருக்கிறது என்றும் சொல்லுகிறார். அவர் என்ன சொல்லுகிறார் என்றால் 'I will not accept the statement of the State Finance Ministers who think that they have reached the limit of taxation' என்று பேசியிருக்கிறார். அதாவது எல்லா நிதி மந்திரிகளும் இனிமேல் வரி போடுவதற்கு இடம் இல்லை என்றும் எல்லையை அடைந்துவிட்டோம் என்றும் கருதுகிறார்கள் என்றும் அதை தான் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை என்றும் சொல்லுகிறார். மந்திரி சபை வரி போட இடமில்லை என்று சொன்னால் அதை நம்ப மாட்டோம் என்று சொல்லுகிறார். ஒரு பக்கத்தில் மேலும் மேலும் வரி போட வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். மற்றொரு பக்கத்தில் நிர்ப்பந்தம் வருகிறது. டாக்சேஷன் கமிஷன் என்ன சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்பதையும் கவனிக்கவேண்டும். வரி போட்டும். யார் மேல் போட வேண்டும் என்பதை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இனிமேல் வரி போட வேண்டும் என்றால் மக்கள் இன்றைக்கு வாங்கும் எல்லா சாமான்களின் மீதும் தான் வரி போட வேண்டும். ஏற்கனவே விற்பனை வரி இருக்கிறது. அது மட்டும் போதாது இன்னும் எக்ஸைஸ் வரி வேறு போட வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இன்னும் வரி போட்டால் அதிகப்படியான பணம் வந்து விடாது. இப்பொழுது வருவதே பெரிய வருமானம். இன்றைக்கு மத்திய அரசாங்கத்தில் நமது ஜான் மத்தாயை தலைவராகக் கொண்ட ஒரு கமிட்டி இருக்கிறது. அவர்கள் ஒரு ரிப்போர்ட்டையும் தயாரித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

“ஆகவே நாம் இந்த வழியில் சென்று ஒரு திட்டத்தை நிறைவேற்றுவது சாத்தியமா என்பதைப்பற்றி ஆலோசனை செய்ய வேண்டிய ஒரு கட்டத்தில் நாம் இருக்கிறோம். சரியான திட்டம் நிறைவேற்றப்படவேண்டியது தான். ஆகவே இப்படி மேலும் மேலும் வரி போட்டுக்கொண்டே போனால் எந்த ஜனங்களுடைய ஒத்துழைப்பைப் பெறுகிறோமோ அந்த ஜனங்களுடைய ஒத்துழைப்பு கிடைக்காமல் போய்விடக்கூடும். அவர்களுடைய ஒத்துழைப்பு கிடைக்காவிட்டால் எந்த திட்டமும் நிறைவேற்றப்பட முடியாது. கம்யூனிஸ்டு ஆதிக்கம் இல்லாமற் போனாலும் கூட இவ்வாறு வரியைப் போட்டுக்கொண்டு போனால் அந்த ஜனங்களுடைய ஒத்துழைப்புக்குப் பதிலாக எதிர்ப்புத்தான் கிடைக்கும் என்பதை கொஞ்சம் யோசனை செய்து பார்த்து, வேறு ஏதாவது நாட்டில் செல்வ வளங்களை வளர்ப்பதற்கு வழி இருக்கிறது என்று கவனிக்கவேண்டும். Socialistic pattern of society என்பதற்குப் போகவில்லை. Socialist பாணியில் இருக்கக்கூடிய சமுதாயமாகவே இருக்கட்டும். உடனடியாக இந்த நாட்டை தொழில் வளம் உள்ளதாக ஆக்குவதற்கு நாட்டில் உள்ள செல்வ வளங்களை கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு அவைகளைத் திரட்டுவதுதான் நம் முன்பு இருக்கும் கடனும். இந்தக் கண்ணோட்டத்துடன் பார்க்கும்பொழுது நாம் எங்கே போகிறோம்? நம்முடைய ராஜ்யத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இந்த நாட்டில் உள்ள பெரும் முதலாளிகள் அத்தனை பேரையும் ஒழித்துவிடவேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. இந்தக் கட்டத்தில் அது சாத்தியம் என்றும் நாங்கள் நம்பவில்லை. மஹாத்மா காந்தி 1918-ல் சத்யாக்ரஹ இயக்கத்தை ஆரம்பித்த காலத்தில் நமக்கு ஒரு ஆயுதம் கொடுத்தார். அது என்ன ஆயுதம்? Boycott British goods அதாவது வெள்ளையர்களுடைய சாமான்களை பிஷ்கரிக்க வேண்டும் என்று சொன்னார். என்ன காரணத்திற்காக அவ்வாறு சொன்னார்? நாட்டிலிருந்து பிஷ்கரிப்பதினால் வருஷத்திற்கு 60 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் இந்நாட்டிலிருந்து சிமைக்குப் போவது தடைப்படும். அந்த 60 கோடி ரூபாய் இந்த நாட்டிலேயே இருந்தால் இந்த நாடு வளம் பெறுவது சாத்தியம் என்று அவர் சொன்னார். 1930-ம் வருஷ சத்யாக்ரஹ இயக்கம் நடைபெற்ற காலத்தில் பண்டித் மோதிலால் நேருவைத் தலைவராகக் கொண்ட காங்கிரஸ் கோயமுத்தூரில் C.S.W. மில்லுக்கு ஸ்வதேசி செர்ட்டிபிகேட் கொடுக்கலாமா வேண்டாமா என்ற தகராறு வந்தது கனம் ஸ்ரீ சுப்ரமணியத்திற்கு ரூபகம் இருக்கலாம். அப்பொழுது என்ன சொல்லப்பட்டது? இதில் இருக்கக்கூடிய மூலதனம் இந்தியர்கள் போடக்கூடிய மூலதனமாக இருக்குமேயானால் அதற்கு ஸ்வதேசி செர்ட்டிபிகேட் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த

11-15
a.m.

[Sri P. Ramamurthi]

[5th August 1955]

நாட்டில் வெளிநாட்டார் மூலதனம் போட்டு இந்த நாட்டிலேயே துணி உற்பத்தியாகிறது. நம் நாட்டில் பஞ்சே உபயோகிக்கப்படுகின்றது. நாட்டில் இருக்கக்கூடிய தொழிலாளிகளைக்கொண்டு உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. இவ்வாறு சொல்லியும் செர்டிபிகேட் ஏன் கொடுக்கப்படவில்லை? பக்கிங்ஹாம் மில்லுக்கு செர்டிபிகேட் கொடுக்கமுடியாதென்று திட்ட வட்டமாக சொல்வதற்குக் காரணம் என்ன? இந்த நாட்டில் இருக்கக்கூடிய தொழில்களில் கிடைக்கக்கூடிய லாபம் இந்த நாட்டின் தொழில் வளர்ச்சிக்கும் பொருள் வளர்ச்சிக்கும் உபயோகப்படுத்தப்பட லாமேயல்லாமல் வெளிநாட்டுக்கு எடுத்துச் செல்லப்படக் கூடாது. இதை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று அப்பொழுது சொன்னார்கள். அதே நிலைமை இன்றைக்கும் இருக்கிறது. அதைத்தான் நாங்கள் இப்பொழுது சொல்கிறோம். மூலதனம் இந்த நாட்டில் இருந்துகொண்டு வருஷா வருஷம் கோடிக்கணக்கான லாப ரூபாய் இங்கிலாந்துக்கு எடுத்துச் செல்லப் படுகிறது. அதைப் பறிமுதல் செய்வதா என்ற யோசனைக்கு வரவில்லை. வெளிநாட்டு மூலதனத்திலிருந்து வரும் லாபத்தை வெளிநாட்டுக்கு எடுத்துச் செல்வதற்கு ஒரு வரம்பு கட்டவேண்டும். Bank rate எவ்வளவு இருக்கிறதோ அதை வரம்பாக நிர்ணயிக்கலாம். அதற்கு மேலே எடுத்துச் செல்லக்கூடாதென்று சொல்லலாம். லாபப் பணம் இந்த நாட்டிலுள்ள தொழில்களின் வளர்ச்சிக்கு உபயோகப்படுத்தப்படவேண்டிய செல்வம். அதற்கு ஒரு சிறிய உதாரணம் தருகிறேன். 1954-ம் வருஷத்தில் மட்டும் இந்த நாட்டில் இருக்கக்கூடிய பரிசீலித்த தேயிலைத் தோட்டக்காரர்கள் முந்திய வருஷத்தைக் காட்டிலும் 1½ கோடி ரூபாய் அதிக லாபமாக ஏற்றுமதி செய்தார்கள். 1954-ல் 11 மாதங்களில் ரூ. 4½ கோடி லாபமாக ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த விதமான லாபத்திற்கு ஒரு வரம்பு கட்டி அதற்கு மேல் இருக்கக்கூடிய லாபத்தை அரசாங்கம் பறிமுதல் செய்யவேண்டுமென்றுகூட சொல்லவில்லை. ஆனால் அதைப் பல வந்தமான கடனாக எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அப்பொழுது சர்க்கார் கையில் பண வசதியிருக்கும். இந்தப் பணம் லாபப் பணமாக எதற்காக வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பவேண்டும்? அதைத் தடை செய்து அப் பணத்தை நம்முடைய நாட்டுக்காக உபயோகப்படுத்தவேண்டும். அதனால் இந்நாட்டுக்கும் இங்கிலாந்திற்கும் தகராறு ஏற்படுவிடாது. 1928-ல் மத்திய அரசாங்கம் ஏற்படுத்திய industrial policy-ல் லாபத்தை வெளி நாட்டிற்கு எடுத்துச் செல்வதற்கு எந்த விதமான தடையும் விதிக்கப்படாது என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறதென்றும் அங்கே நாம் கொடுத்திருக்கக்கூடிய வாக்குறுதியை நிறைவேற்றவேண்டுமென்றும் சொல்லப்படலாம். ஆனால் வெளி நாட்டு அரசாங்கங்களுக்கும் வெளிநாட்டு முதலாளிகளுக்கும் கொடுத்திருக்கும் வாக்குறுதியைக் காட்டிலும் உள்நாட்டு மக்களுக்குக் கொடுத்திருக்கக்கூடிய வாக்குறுதி புனிதத்தன்மை வாய்ந்தது. அதற்குத்தான் நாம் முதலிடம் கொடுக்கவேண்டுமெனியோழிய வெளிநாட்டு முதலாளிகளுக்குக் கொடுத்துள்ள வாக்குறுதியைப் பிரதானமாகக் கருதக்கூடாது. இந்த நாட்டில் இருக்கக்கூடிய பெரு முதலாளிகளுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய லாபத்துக்கு ஒரு வரம்பு கட்டி, அவ்வரம்புக்கு மேற்பட்ட லாபத்தை அரசாங்கம் கடனாக எடுத்துக்கொண்டு public sectorக்கு வேண்டிய மூலதனமாக உபயோகப்படுத்துவது சாத்தியம். அந்த வியாபாரம் அரசாங்கத்தின் கையிலிருந்தால் நிச்சயம் 50, 60 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் அரசாங்கத்துக்குக் கிடைக்கும். இரண்டாவது ஐந்து வருஷத் திட்டத்தைப்பற்றிப் பேசும் பொழுது மேலும் சொல்கிறேன். இந்த விதத்தில் செல்வத்தைச் சேகரிக்க வேண்டிய தைரியம் பெறவேண்டுமெனியோழிய, மேலும் மேலும் வரி போடவேண்டுமென்று நிதி அமைச்சர் கனம் ஸ்ரீ சுப்ரமணியம் அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டே போனால் பின்னாலு அவர்கள்தான் கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கும். எங்களால் மட்டுமல்ல, காங்கிரஸ்காரர்களுக்குள்ளேயே, அவர்கள் கட்சிக்குள்ளேயே தகராறுகள் வந்துகொண்டுதானிருக்கும். ஆகவே, நல்ல வகையில் ஆதாயத்துக்கு வழி செய்யவேண்டும். அதற்காக தன்னுடைய ராஜ்யத்திற்காக அவர் போராடவேண்டும்.

“ அடுத்தது, ஜனங்களுடைய ஒத்துழைப்பைப் பெறுவது எப்படி என்பது பிரச்சனை. அதிலும் அடிப்படையை உற்று நோக்கும்போது, முதன்

5th August 1955] [Sri P. Ramamurthi]

முதலாக விவசாயிகள் சம்பந்தமாக அரசாங்கம் எடுக்கும்படியான நடவடிக்கைகள் எப்படிப்பட்டவை என்பதைக் கொஞ்சம் யோசனை செய்து பார்க்க வேண்டும். திட்டமிட்டு 5 வருஷங்களுக்குப் பிறகு நில வெளியேற்றத்தைத் தடை செய்வதற்கு ஒரு மசோதா கொண்டு வருகிறார்கள். இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வரச் செய்வதற்கு என்ன பிரம்மப் பிரயத்னம் செய்யவேண்டியிருந்தது என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். திட்டக் கமிஷனிடமிருந்து தாக்கீதுக்கு மேல் தாக்கீது வந்த பிறகும் கூட சுமார் ஒரு மாதத்துக்கு முன்பு இந்த ராஜ்யம் சம்பந்தப்பட்டவரை முதல் அமைச்சர் அந்த மாதிரி ஒன்றும் வேண்டியதில்லையென்று பத்திரிகை நிருபர்களுக்கு அளித்த பேட்டியில் கூறியதாக வெளிவந்தது. கடைசியில் இப்பொழுது நில வெளியேற்றத்தைத் தடை செய்வோமென்று அந்த மசோதா பிரசுரிக்கப்படும்பொழுது, அதன் அடிப்படையில் பார்த்தால் எப்படி இருக்கிறது? விவசாயிகளுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கக் கூடிய ஒரு மசோதாவா அல்லது நிலச் சுவாந்தாரர்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கக் கூடிய மசோதாவா என்று ஒரு சந்தேகம் உண்டாகிறது. 1952-ம் வருஷத்தில் இந்தச் சட்டசபைக்கு வந்த காலம் முதல் நிலவெளியேற்றத்தைத் தடை செய்யும்படியான ஒரு சட்டம் வேண்டுமென்று நாங்கள் சொல்லியிருக்கிறோம். அது சம்பந்தமாக நிலச் சீர்த்திருத்தம் செய்யப் போகிறோமென்று பறை சாற்றப்பட்டு வருகிறது. அந்த மாதிரி நிலச் சீர்த்திருத்தம் வந்தால் அதிலிருந்து எப்படித் தப்பித்துக்கொள்வது என்பதற்காக இந்த நாட்டில் இருக்கக்கூடிய நிலச் சுவாந்தாரர்களுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் போதிய நோட்டீஸ் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது விவசாயிகளை நிலச்சுவாந்தாரர்கள் எப்படி நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றலாம் என்பதற்கு நோட்டீஸ் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களும் கெட்டிக்காரர்கள்தான். வக்கீல்களிடத்தில் அவர்கள் போவார்கள். 1952 லுட்பட பரிவிருந்து, சுப்ரமணியம் கமிட்டி ரிபோர்ட்டு வந்த காலத்திலிருந்து நில வெளியேற்றம் சர்வசாதாரணமாக நடந்துவருகிறது. ஆகவே இவ்வளவு கால தாமதம் ஆன பிறகும் இவ்வளவு சிறிய மசோதா கொண்டு வருவது என்றால் என்ன தோன்றுகிறது. நிலச்சுவாந்தாரர்கள் விவசாயிகளை நிலத்திலிருந்து வெளியேற்ற வேண்டிய காலம் கொடுத்து விட்டு, நாங்கள் ஒரு மசோதா கொண்டுவந்து விட்டோம், அதனால் பிரயோஜனம் இல்லாத நிலை வந்து விட்டால் நாங்கள் என்ன பண்ணுவது என்று சொல்லக்கூடிய நிலையில் தான் இம்மசோதா வருகிறது.

(Mr. Speaker in the Chair.)

“அதே மாதிரி நில உடமைக்கு வரம்பு கட்டும் விஷயம் இருக்கிறது. 11-25 நில உடமைக்கு வரம்பு கட்டும் பேச்சு 1951-ம் வருஷத்திலிருந்து பேசப்பட்டு வருகிறது. இம்மாதிரி பேசிக்கொண்டே இருந்து விட்டு காரியத்தில் கொண் வராமல் இருப்பதன் காரணமாக மிராச்தார்கள் என்ன செய்கிறார்கள்? தங்களுடைய நிலங்களையெல்லாம் சொந்தக்காரர்களுக்கு விற்பனை செய்து தாக்கச் சொல்லி பட்டாவை மாற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கோயமுத்தூர், தஞ்சாவூர் ஆகிய ஜில்லாக்களிலுள்ள பெரிய பெரிய மிராச்தார்கள் புதிய வழியொன்றைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். நிலத்தைப் பங்கிட வேண்டாம், ‘அண்டு கோ’ என்று போட்டு விட்டு கம்பெனியாக்கிவிடலாம் என்பது புதிய ஏற்பாடு. உதாரணமாக, சாமியப்ப முதலியார் அண்டு கோ என்று போட்டுக்கொண்டு விட்டால் ஒரு தொந்தரவும் ஏற்படாது என்ற நிலையில் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்பொழுதிருக்கக்கூடிய முதலாளித்துவ முறையில் (Capital formation) இது நடக்கக் கூடிய ஒரு முறையாக மாற்றிவிடலாம். தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிப்பதற்கு பங்குகள் எடுத்துக்கொண்டு ஆரம்பிப்பது போல விவசாய நிலங்களையெல்லாம் கம்பெனிக்கு விற்பனை செய்து மாதிரி செய்து விட்டு, பங்குதாரர்களாகிவிடலாம். இதனால் என்ன ஏற்படுகிறது? அந்தக் கம்பெனியானது பங்குதாரர்களுக்கிடையே சொந்தம் என்று ஏற்பட்டுவிடுகிறது. பங்குதாரர்கள் யார்? நிலங்களுக்கு ஏற்கெனவே சொந்தக்காரர்களாயிருந்தவர்கள்தான். இம்மாதிரி கம்பெனிகளாக மாற்றிவிட்டால் நிலச் சீர்த்திருத்தத்திலிருந்து விதி விலக்கு கிடைக்கும், அதனால் நாங்கள் எல்லோரும் தப்பித்துக்கொண்டு விடலாம் என்ற நினைவில் தஞ்சை ஜில்

[Sri P. Ramamurthi]

[5th August 1955]

லாவில் நடந்து கொண்டு வருகிறதென்பது கனம் பிரதமருக்கு தெரியாதா? கோயமுத்தூரிலும் இது மாதிரி நடந்து வருகிற விஷயம் கோயமுத்தூரிலிருந்து வந்திருக்கும் மந்திரிக்குத் தான் தெரியாதா? கோவை ஜில்லா அங்கத்தினர்களுக்குத்தான் தெரியாமலிருக்குமா?”

SRI P. G. KARUTHIRUMAN :—“பாய்ன்ட் ஆப் ஆர்டர், ஸார். கோயமுத்தூர் ஜில்லாவில் கனம் அங்கத்தினர் குறிப்பிடுகிற மாதிரி ஏதாவது ஒரு கம்பெனி ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று அதன் பெயரை அவர் சொல்லமுடியுமா என்று நான் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். இருந்தால் தானே சொல்ல முடியும்?”

SRI P. RAMAMURTHI :—“மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், எனக்கு கம்பெனியின் பெயர் இப்பொழுது மறந்து போய்விட்டது.”

SRI V. MADANAGOPAL :—“பாய்ன்ட் ஆப் ஆர்டர், ஸார். இம்மாதிரி கம்பெனிகள் புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்டிருப்பதன் பெயரைச் சொல்லும்படி அங்கத்தினர் அவர்கள் கேட்கிறார்கள். இல்லாத விஷயத்தை யொன்றும் எங்கள் கட்சித் தலைவர் குறிப்பிடவில்லை. கம்பெனியின் பெயரைச் சொல்ல முடியும். மதுரை ஜில்லாவைப் பொறுத்த வரையில் அம்மாதிரி கம்பெனிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருப்பதை நான் இப்பொழுதே சொல்லமுடியும்.”

MR. SPEAKER :—“அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டவை ‘பாய்ன்ட் ஆப் ஆர்டர்’ அல்லவே.”

SRI P. RAMAMURTHI :—“நான் குறிப்பிட்டது போல் அநேக ஜில்லாக்களில் நிலச்சீர்திருத்தங்களிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளுவதற்கான முயற்சியில் பெரிய மிராச்தார்கள் தங்களுடைய நிலங்களைக் கம்பெனிகளுக்கு விற்றுவிட்டதாகச் சொல்லி பங்குதாரர்களாகியிருக்கிறார்கள். பிரதம மந்திரி பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் காங்கிரஸ் கட்சிக் கூட்டத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். மீண்டும் அதே நோட்டீஸ் தான் கேட்கப் படுகிறது. பின்னால் retrospective effect கொண்டு வந்துவிடலாம் என்று சொல்லலாம். ஆனால் நில வெளியேற்றத்திற்குக் கோர்ட்டுக்குப் போய் ரூசு செய்வது எப்படி? சீட்டுக் கொடுத்தா வாரது திறகு நிலத்தை மிராச்தார்கள் விடுகிறார்கள்? துரதிருஷ்டவசமாக கோர்ட்டில் நிலைமை எப்படி இருக்கிறது? சாட்சி சொல்வதற்குப் போனால் அங்கு முதலில் என்ன கேள்வி கேட்கப்படுகிறது? ‘சர்க்காருக்கு நீ என்ன கிஸ்தி செலுத்தியிருக்கிற?’ என்று கோர்ட்டில் கேள்விகள் கேட்கப்படுகிறது. ஜாஸ்தி கிஸ்தி ஒருவர் சர்க்காருக்குச் செலுத்துபவராயிருந்தால், அவர் உண்மை பேசுவார், குறைந்த கிஸ்தி செலுத்துபவராயிருந்தால் அவன் பொய் பேசுவான் என்ற ஐதீகம் அல்லவா பிரிட்டிஷர் காலத்திலிருந்து இன்னும் இருந்து வருகிறது? அந்த நிலைமையில் நில வெளியேற்றத்தைக் கோர்ட்டில் போய் ரூசு செய்வது என்பது விவசாயிகளுக்கு கஷ்டமான காரியம். ஆகவே, தான் காலதாமதமும், இவ்வளவு தூரம் தயக்கமும் ஏற்படுகிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்தத் தயக்கம் இருக்கும்போது உண்மையாக பயன் தரக்கூடிய நிலைமை ஏற்படுமா என்று யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். அதை ரூசு பண்ணவேண்டுமானால் இப்படிப்பட்ட கோர்ட்டுகளை நம்பாமல் வேறு கோர்ட்டுகளை நம்பவேண்டும். அந்தந்த கிராமங்களில் இருக்கும்படியான ஜனங்கள் மகா சபையைக் கோர்ட்டாக வைக்கக்கூடிய நிலைமை ஏற்படுமானால் நிச்சயமாக யார் நிலத்தை யார் உழுதார்கள் என்று ரூசுவாகிவிடும். ஆனால், சர்க்கார் இந்த யோசனையை ஏற்றுக்கொள்ளாது. வரக்கூடிய அளவு வரவேற்கிறோம். உண்மையான பலன் அளிக்கக் கூடிய நிலைமை ஏற்படாமல்தான் போகும் என்று நினைக்கிறேன். நில வெளியேற்றத்தைத் தடை செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் சர்க்காருக்கு இருக்கிறதென்று தெரியும். அப்படியிருக்கும்போது விவசாயிகள் நில வெளியேற்றத்தை எதிர்த்துப் போராடும்போது, வேறு வழியில்லாமல் போராடும்போது, அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கப்படுகிறதா என்றால் இல்லை. மிராசு தாரர்களுக்குத்தான் பாதுகாப்பு அளிக்கப்படுகிறதேயொழிய விவசாயி

5th August 1955] [Sri P. Ramamurthi]

களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கப்படுவது கிடையாது. பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் பேசினார்கள் : 'I want it to be known by everybody concerned that eviction in any part of the country is a crime' என்று சொன்னார். நில வெளியேற்றம் செய்வது ஒரு பெரிய குற்றம் என்று பேசினார். தண்டிக்கப்படுவது யார்? அந்தக் குற்றம் செய்தவன் தண்டிக்கப்படுகிறானா? மதுரையில் நடந்தது என்ன? மதுரைக்கருகே பொதுமட என்ற இடத்தில் நில வெளியேற்றம் செய்யக்கூடிய மிராசு தார்களுக்கு ஆதரவாக போலீஸ் முன்னாடி போய் உட்காருகிறது. ஆனால், விவசாயிகள் இன்றைக்கு சிறைச்சாலையில் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். கலெக்டரைக் கேட்டால் விஷயமே தெரியாது என்று கூறுகிறார். இதுதான் அங்கிருக்கக்கூடிய நிலைமை. இந்த அடிப்படையான கொள்கை மாற்றமல்ல போனால் பிரச்சினை தீராது. ஒத்துழைப்பு வேண்டுமென்று கேட்பதில் அர்த்தமில்லை.

“தொழிலாளர்களை எடுத்துக்கொள்வோம். கவர்னருடைய பிரசங்கத்தில் தொழிலாளர்களைப் பற்றி ஒரு வார்த்தைக்கூட கிடையாது. தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட வேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட வேண்டுமென்று சொன்னால், தொழிலாளர்களுடைய ஒத்துழைப்பு கிடைக்காமற் போனால் தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட முடியாது என்று எல்லோருக்கும் தெரியும். குறிப்பாக சர்க்காரால் நடத்தப்படும் தொழில்களிலே தொழிலாளர்களுடைய ஒத்துழைப்பு மிகவும் அவசியம் என்பது இன்றைக்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும். ஆனால், சர்க்கார் யாரை இன்றையதினம் நம்பியிருக்கிறார்கள். தொழில் வளர்ச்சிக்கு என்பது தான் பிரதான விஷயம். தொழில் வளர்ச்சிக்காக இந்த நாட்டிலுள்ள தொழிலாளிகளை நம்புகிறோமா அல்லது இந்த நாட்டிலுள்ள முதலாளிகளை மட்டும் நம்புகிறோமா என்பது தான் பிரச்சினை. சமீபத்தில் ஒரு மகாநாடு கூட்டப்பட்டது. இந்த நாட்டில் எந்தெந்த தொழிலை ஏற்படுத்தலாம் என்பதைப்பற்றி யோசிப்பதற்காக ஒரு மகாநாடு கூட்டப்பட்டது. அதற்கு அழைக்கப்பட்டவர்கள் யார்? இந்த நாட்டிலுள்ள வெள்ளைக்காரத் தொழில்திபர்களும், இந்தியத் தொழில்திபர்களும் தான் அழைக்கப்பட்டார்கள். தொழிலாளர்களுக்கு ஒன்றுத் தெரியாது. கொடுத்த வேலையைச் செய்யக்கூடியவர்கள் என்ற நிலைப்பிலோ என்னவோ தொழிலாளர்களைக் கூப்பிடவில்லை. சோஷலிசத்தைப்பற்றி பிரமாதமாக இன்றையதினம் பேசப்படுகிறது. சோஷலிச சமுதாய அமைப்பு பானியில் ஒரு சமுதாயத்தை இந்த நாட்டில் சிருஷ்டிக்கப்போகிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். சோஷலிச சமுதாயம் சிருஷ்டிக்கப்படவேண்டுமென்றால், அது பலாத்காரத்தின் மூலமாகவா, அகிம்சையின் மூலமாகவா என்பதல்ல இப்பொழுது பிரச்சினை. முறையைப்பற்றி பேச்சு அல்ல. அஸ்திவாரம் என்ன என்பதைப்பற்றித்தான் கேள்வி. நாட்டினுடைய உற்பத்தி ஸ்தானங்கள் நாட்டு மக்களுக்குச் சொந்தமாக இருக்குமே அல்லாமல் உற்பத்தி ஸ்தானங்கள் எந்தத் தனிப்பட்ட நபருக்கும் சொந்தமாக இருக்காது என்பது அஸ்திவாரம். அதற்கு அப்பாற்பட்ட அந்தப் பாணியில் சமுதாய அமைப்பு இந்த நாட்டில் ஏற்படமுடியாது. அப்பேர்ப்பட்ட அஸ்திவாரத்தில் ஒரு சமுதாயத்தை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று பேசுகிறோம். அப்படிப்பட்ட அஸ்திவாரத்தில் சமுதாய அமைப்பை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று சொன்னால் உற்பத்தி ஸ்தானங்களுக்குச் சொந்தமாக இருக்கக்கூடிய நாட்டில் இருக்கக்கூடிய மக்கள், அதில் அக்கறை எடுத்துக்கொண்டு அவர்களுக்கும் ஒரு அக்கறை உண்டு என்ற முறையில் அதைச் சரியாக நடத்துவதில் பங்கைச் செலுத்துவது அவசியம். அவர்களுக்கும் திறமை உண்டு என்று ஏற்றுக்கொள்வோமானால் தொழில் வளர்ச்சி நல்ல முறையில் விருத்தியாகும்.

“உதாரணமாக நெய்வேலித் திட்டத்தை இன்றைக்கு எடுத்துக் கொள்வோம். சென்னை சர்க்காரினுடைய பொறுப்பில் கிட்டத்தட்ட நடத்தப்படுகின்ற ‘பைலட் பராஜெக்ட்’. அங்கிருக்கும் தொழிலாளர்கள் சங்கம் வைத்திருக்கிறார்கள். அந்தச் சங்கத்திற்கு ஒரு அங்கீகாரம் உண்டா? தாங்களாகவே தேர்ந்தெடுத்திருக்கும் தொழிற்சங்கத்திற்கு மதிப்பு உண்டா?

[Sri P. Ramamurthi]

[5th August 1955]

தொழில் மந்திரி கனம் பக்தவத்சலம் அவர்கள் அங்குள்ள தொழிற் சங்கப் பிரதிநிதிகளைக் கண்டு பேசுவாரா? 'I do not want any trade union activity in Government enterprises' என்று தானே அன்று பதில் சொன்னார். தொழில் மந்திரி அவர்கள் அப்படிப் பேசினால் எப்படி தொழிலாளர்களுடைய ஒத்துழைப்பு கிடைக்குமென்றுதான் நான் கேட்கிறேன். இன்றைக்கு நீர்ப்பாசன என்ஜினீர் ஒருவரைக் கொண்டு வந்து அங்கு போட்டு விட்டு 'மைனிங்' தெரியாத ஒருவரைக் கொண்டுவந்து அங்கு போட்டுவிட்டு, அவர் சொல்வதுதான் சரி, அவர்களுக்குத்தான் எல்லாம் தெரியும் என்று சொல்லக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டால், தொழிலாளர்கள் யோசனை கொடுக்கக்கூடிய நிலைமை இல்லையென்றால் எப்படி ஒத்துழைப்பு கிடைக்கும்? தொழிற்சங்கங்கள் பெரிய பங்குகொள்ளவேண்டும் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளாமற் போனால் நிச்சயமாக வேலை நடக்காது. தொழிலாளிகள் ஒத்துழைப்பு கொடுக்கவேண்டுமென்று சொன்னால் சட்டதிட்டங்களில் அவர்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய உரிமை கூட அவர்களுக்குக் கிடைக்காது என்ற நிலைமை ஏற்படுமானால், எப்படி அந்த ஒத்துழைப்பு கிடைக்க முடியும்? நெய் வேலித் திட்டத்தில் வேலை செய்து வந்தவர்கள் சுமார் 300 பேர்கள் வரையில் ஆட்குறைப்பு செய்யப் பட்டிருக்கிறார்கள். நீண்ட நெடுங்கால போராட்டத்திற்கு பிறகு, ஆட்குறைப்பு செய்யப்பட்டு வேலையில்லிருந்து நீக்கப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கவேண்டும் என்பது சட்டமாகியிருக்கிறது. அந்தச் சட்டம் தனிப்பட்ட முதலாளிகளுக்கு மட்டும் தான் பொருத்தக்கூடியதாகத் தற்பொழுது இருந்துவருகிறது. அந்தச் சட்டம் அரசாங்கத்திற்கும் பொருந்தும். அரசாங்கம் மட்டும் அதற்கு விதிவிலக்கு அல்ல. அவர்களுக்கும் அது பொருந்தத்தான் வேண்டும். முன்னூறு சொச்சம் பேர்கள் வேலையில்லிருந்தும் ஆட்குறைப்பு செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். மத்திய சர்க்கார் கன்வல்லியேஷன் அதிகாரி சென்னை சர்க்காருக்கு எழுதியிருக்கிறதே சென்னை சர்க்கார் நஷ்ட ஈடு கொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டுமென்று. ஆனால், இதுவரை நஷ்ட ஈடு கொடுக்கப்படவில்லை.

11-35
a.m.

"ஆகவே, நாளைக்கு அலுமினியம் பேக்ரி ஏற்படுவதற்கு, நாம் வேலை செய்யும்போது அதிலே தொழில் செய்ய வரக் கூடிய தொழிலாளர்களுக்கு தொழில் உத்தரவாதம் உண்டா? மற்ற தொழில்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைக்கும் சொலர்யங்களின், வசதிகளின், இவர்களுக்கும் கிடைக்கும் என்ற உத்தரவாதமண்டா? அதற்கான நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக்கிறதா தொழிலாளர்களுக்கு என்று பார்த்தால், அதற்கு நேர்மாறாக ஒரு தொழிலாளிக்கு இன்று வேலை இருக்கும், ஆனால் நாளைக்கு வேலையை விட்டு போகச் சொல்லுவார்களோ, இருக்கும் சட்டங்கள் தங்களுக்கு நன்மை பயக்காது என்ற எண்ணம், பீதி, தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்படுமாகில், நாட்டில் அமைதியில்லாத நிலைமைதான் இருக்கும். அந்த அமைதியற்ற நிலைமை ஏற்படாமலிருக்க, இன்று அரசாங்கத்தின் கையிலுள்ள தொழில் சட்டங்கள், அவர்களுக்கு நியாயம் கிடைக்கும் படி, நல்ல கொள்கையுடன் உபயோகிக்கப்படவேண்டும். அப்படி நல்ல கொள்கையை அனுஷ்டிக்காமல் போனால், public sector-னால் ஏற்படும் தொழிற் சாலைகள் நல்ல முறையில், அமைதியான முறையில் நடைபெறுது.

"கோயம்பத்தூர் தொழிலாளர்களை எடுத்துக்கொண்டால், அவர்களுடைய தொழில் திறமை, தென்னாட்டிலேயே, மிகவும் போற்றத் தகுந்தது. கோவையில் வேலை செய்யும் தொழிலாளியிடம், ஏதாவது ஒரு மிஷினின் பாகம் எடுத்துக் கொண்டு போய் அதைப் போல் ஒன்று செய்து கொடுக்கச் சொன்னால், உடனே லேத் மிஷனில், அவ்விதமான பாகத்தை கடைந்து கொடுத்து விடுவான். அவ்வித திறமை அங்குள்ள தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. அப்படிப்பட்ட தொழிலாளர்கள், தொழில் சம்பந்தமாக புதுப்புது யோசனைகள் சொல்லமுடியாதா? தொழிற்சாலை எப்படி நடத்துவது என்ற யோசனை அவர்கள் சொல்ல முடியாதா? அவர்களுடைய தொழில் நுணுக்கம், தொழில்களுடைய அபிவிருத்திக்கு வேண்டுமென்றும் ஆகவே அது தெரியவேண்டுமென்று கேட்கவேண்டாமா? மேல் அதிகாரிகள் சொல்லுவதை மட்டும் நம்பிக்கொண்டு இல்லாமல் தொழிலாளர்களுக்கும் திறமை நுணுக்கம் உண்டு என்று எடுத்துக் கொண்டு ஒப்புக் கொண்டு,

5th August 1955] [Sri P. Ramamurthi]

அவர்களுடன் கலந்தாலோசிக்கும் முறை ஏற்படாமல் போனால், அரசாங்கம், தொழிலாளி, முதலாளி ஒத்துப்போக வேண்டுமென்று சொல்லுவதெல்லாம் வெட்டிப் பேச்சுதான். அதுதான் சென்னை பஸ் டிரான்ஸ்போர்ட்டில் இருக்கிறது. தற்போது அங்கிருக்கும் நிர்வாகிகளை நம்பி நடத்துவதால், அந்த பஸ் டிரான்ஸ்போர்ட் சர்க்காரால் திறம்பட நடத்த முடியவில்லை. அங்கிருக்கும் தொழிலாளர்களை சர்க்கார் நம்ப மாட்டேன் என்கிறது. தொழிலாளர்கள் அயோக்கியத்தனம் தான் செய்வார்கள், திருடத்தான் செய்வார்கள் என்ற மனப்பான்மை, சர்க்கார் நிர்வாகிகளிடையே ஏற்பட்டு விட்டது. 1945-ம் வருஷத்திலே பொன்மலை ஓர் கப்பலிலே நடந்திருக்கும் திருட்டுக்களை கண்டு பிடித்தது யார்? பாக்கரி மேனேஜர் அல்ல. அவரும் தான் அத்திருட்டுகளுக்கு உடந்தையாக இருந்தார் என்பது, பிறகு தெரிய வந்தது. ரயில்வே தொழிற் சங்கம், அங்கிருக்கும் தொழிலாளர்களை உற்சாகப்படுத்திய காலத்தில், மிகப்பெரிய சாமான்கள் திருட்டுப்போனதுகூட அவர்களால் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. ஆனால் குற்றவாளிகளின் மேல் நடவடிக்கை எடுக்காமல் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டது. அது வேறு விஷயமாகும். ஆகவே தொழிற்சங்கம் வேலை செய்யும் நிலைமையில் தொழிலாளர்களுக்கு உற்சாகம் கொடுக்காமல் போனால், பஸ் டிரான்ஸ்போர்ட்டில் திருட்டுகள் போவதை தொழிலாளர்கள் கண்டுபிடித்த பிறகு, அந்தத் திருட்டுகளில் சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளை தண்டிக்காமல் விட்டுவிடும் நிலைமை ஏற்படுமானால் public sector-இல் sabotage தான் ஏற்படும். இந்தக் கெடுதலான கொள்கையை அநுசரிக்காமல் சர்க்கார் இந்த நாட்டிலுள்ள public sector தொழிற் சாலையிலோ, அல்லது தனிப்பட்ட முதலாளியினுடைய தொழிற் சாலையிலோ, வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களுடைய திறமை அந்தஸ்தை ஏற்றுக் கொண்டு, தொழிலாளர்கள் சமுதாயத்தின் கேந்திர ஸ்தானத்தில் இருக்கிறார்கள், அவர்களுடைய ஒத்துழைப்பு அரசாங்கத்திற்கு கிடைத்தால் தான், சமூகத்திலுள்ள ஏற்றத்தாழ்வு கேடுகளை போக்க முடியும் என்பதையும் ஏற்றுக்கொண்டு, labour policy தொழிலாளர் கொள்கையின் படி, முதலாளிகளை, அவர்களுடைய சங்கத்தை அங்கீகாரம் செய்யும்படியாக நிர்ப்பந்தம் செய்ய வேண்டும். அந்தச் சங்க அங்கீகாரத்தின் அடிப்படையில், அவர்களுக்கு சம்பளம், சலுகைகள், சௌகரியங்கள், மென்மேலும் குறையும் நிலைமை உண்டாக்காமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். குறைந்த பட்ச சம்பளம் ஏற்பாவிட்டால், எந்த திட்டமும் தொழிலாளர்களைப் பொருத்தவரையில் நடக்காது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, இந்த நாட்டின் பெருவாரியான மக்கள் விவசாயத்தை நம்பி இருக்கிறார்கள். இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டம் வந்தாலும், விவசாயிகளுக்கு அவர்களுடைய நல்ல வாழ்க்கைக்கு உத்தரவாதம் இருக்கவேண்டும். நில வெளியேற்ற மில்லாமலும், அவர்களுக்கு வேண்டிய பொருள்கள் நியாயமான விலைக்கு கிடைக்குமென்ற உத்தரவாதம் ஏற்படவேண்டும். கவர்னர் பிரசங்கத்தில் குறிப்பிட்டிருப்பது போல் ஓடு காலத்தில் விவசாயப் பொருள்கள் நல்ல விலைக்கு விற்கப்பட்டன. இப்போது விவசாயப் பொருள்களின் விலை வாசிகள் ஏறிக்கொண்டே போகின்றன. ஆகவே கலீலப்பட வேண்டிய தில்லை என்று அவர் பிரசங்கத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். அவர் பேசினது ஆகஸ்ட் ஒன்றாம் தேதி. அந்த நாள் 'இந்து பத்திரிகை'யை எடுத்துப் பார்த்தால் நெல், பருத்தியினுடைய விலை வாசிகள் கீழ் வருமாறு போடப்பட்டிருக்கின்றன:—

'Anamalai paddy declined in price by Rs. 10 per cart-load and business was done at Rs. 170. Rice market was dull with no active buyers.'

Cotton seed prices Kaunganni showed a steep fall of Rs. 25 per baram of 1,000 lbs in the week's business. Bengalgram and Bengalgram dbal also registered a fall of Rs. 2 and Rs. 6 per bag respectively.'

ஆகவே விவசாயப் பொருள்களினுடைய விலை வாசிகள் கீழே இறங்கிக் கொண்டே வருகின்றன. கவர்னர் பிரசங்கத்தில், விலை வாசி, விவசாயப் பொருள்களுக்கு ஏறி இருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் நேரத்திலே, இப்படி எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல, இன்றைக்கு அந்த விலை வாசிகள் ஏறி இருப்பதாகவே வைத்துக் கொள்ளுங்கள் போன பட்ஜட் காலத்தில், கலம் நெல் 12 அல்லது 13 ரூபாயிக்கு விற்பது.

[Sri P. Ramamurthi] [5th August 1955]

இன்றைக்கு அதே கலம் நெல்லை 14 ரூபாய்க்கு விற்பதாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். யாருக்கு லாபம், இந்த விலை உயர்வினால் கிடைக்கும்? இன்று அறுவடையாகி, 5 மாதம் ஆகிவிட்டதால், இயற்கையாகவே, கலம் நெல்லுக்கு ஒரு ரூபாய் ஏறத்தான் செய்யும். அதைக் கொண்டு திருப்தி அடைய முடியாது. விவசாயி இடமிருந்து அறுவடையான நெல் இடை தட்டு தரக்கிரகிடம் போய் விட்டது. ஆகவே இந்த சொற்பவிலை உயர்வினால் அந்த தரக்களுக்குத்தான் கொஞ்சம் லாபம். இந்த சிறு விலை உயர்வினால், விவசாயிக்கு எந்த விதமான அருகூலமும் கிடையாது. விவசாயிகளினுடைய விளை பொருள்களுக்கு இந்த விலைதான் கிடைக்குமென்ற நிச்சயமும் இல்லை, உத்திரவாதமும் கிடையாது. ஆனால் விளை பொருள்கள் விலை சம்பந்தமாக, உத்திரவாதம் ஏற்படுவதற்கு, எத்தகைய நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும், என்னென்ன காரியங்கள் செய்யவேண்டும் என்பதைப் பற்றி இப்போது நான் சொல்ல விரும்பவில்லை. அது சம்பந்தமாக திருப்தியளிக்கும் முறையில் காரியங்களை நடைமுறையில் துரிதமாக செய்ய வேண்டும். தற்போது கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் யோசனைகள் போதாது. களஞ்சியங்கள், ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம் என்று சொன்னால் போதாது. 20 சத விசிகம் கடன் கொடுக்கிறோம் என்றாலும் போதாது. அந்த வசதிகள் எல்லாம் வேறு வகையில் இருக்கவேண்டும். நான் சொன்ன அடிப்படையான மாறுதல் ஏற்படாமல் போனால் எதோ செய்கிறோமென்று சொன்னால் மாத்திரம் எந்த திட்டமும் நிறைவேற்றப்பட மாட்டாது. இந்த அடிப்படை மாறுதலை, நாங்கள், எங்கள் கொள்கையாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இந்த சட்டப்பையில், இவ்விதம் தெரிவிப்பதால் சிவருக்கு எங்கள் மேல் வெறுப்பு ஏற்படலாம். அந்த வெறுப்பை நாங்கள் வேண்டுமென்று செய்வதாக சொல்லுவதில் பயனில்லை. இந்த சின்ன விஷயங்களுக்கு கூட நாங்கள் போராட்ட பாதையில் மக்களை நாங்கள் இழுத்துச் செல்வதாக குறை கூறலாம். ஆனால், அதற்காக ஜனங்களை, ஒன்று திரட்டி போராடுவதுதான் எங்கள் கடமை. அந்தக் கடமையை நாங்கள் கண்டிப்பாக அவசியமிருந்தால் செய்வோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

11-44
a.m.

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:—“ Mr. Speaker, Sir, at the outset I wish to refer to one matter about which there has been complete unanimity, and that is with reference to yourself, Sir. The Leader of the Opposition had an advantage that when he was referring to you, Sir, you were absent here. But, unfortunately, I have to speak when you are present. There will be another occasion specially for this purpose and I, therefore, do not intend to dilate upon this subject. You, Sir, have won the appreciation and admiration of not only this House, not only the people of our State but to a great extent the people of our country who have followed the great experiment of Parliamentary Democracy. The function which a Speaker has to discharge is the most important function with reference to the functioning of the Legislature and it is with reference to the successful functioning of the Legislature we have to measure the success of democracy. Therefore, if I say that you have contributed in a very great measure to the success of working of democracy in this State it is no exaggeration and it is from that aspect that you have won the admiration of all the Members of this House and all those who are interested in the development of democracy in our country on proper lines.

“ The second matter I would like to refer before I pass on to the business of this House is with reference to our Prime Minister's visit to Russia. I am really happy to find that from every corner of this House encomiums were paid to the Prime Minister. His

5th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

contribution to world peace has been recognized not only by the Communist Party but even by those who do not believe in the unity of the country and who do not like in the Prime Minister's functioning in respect of the entire country, and I am glad that even they have paid some tributes to him.

"Sir, I happened to see the film in which the great and historic tour which our Prime Minister undertook in the country of Russia was depicted. It is a film worth seeing by everybody. The enthusiasm, the great joy, love and affection with which our Prime Minister was received in the country of Russia should be a lesson to everybody. Why was he so received? Is it because he happens to be the Prime Minister of a very vast country like ours or is it because he is to-day the greatest living man on the earth? I do not consider that all these factors went into the consideration of the reception he received in Russia. In him the people of the world to-day see a symbol of peace, the hope of the future so that this present generation and the future generation may live without fear of another world catastrophe, without another world war. It is because he symbolized that aspiration of the humanity that he was received by every one not only in Russia but in all the countries he visited with such great enthusiasm and with such great affection.

"The Leader of the Opposition was good enough to point out that the policy—the policy of peaceful co-existence—which Shri Jawaharlal was adopting to-day was what had been proclaimed 20 or 30 years ago by Lenin. He took pride in saying that our Prime Minister was only following the footsteps of great Lenin. But, Sir, I take pride not from that aspect. I am proud that he was the messenger of the message of the Father of the Nation—Mahatma Gandhi. After all, peaceful co-existence is not a mere word. It should be a creed, it should be a faith. It is the Father of our Nation who brought into the community life and the international life the idea of ahimsa—the giving up of violence. Unless this is accepted, mere catch words like peaceful co-existence or world peace will not succeed. The Father of our Nation during his own life demonstrated to the world that it should be possible to give up violence and still attain what we aimed at, namely, the freedom of our country from foreign domination. He proclaimed and even proved to the world that it was possible to give up violence and yet resolve our difficulties and conflicts. I see in the message of Jawaharlal Nehru to-day only a projection into the international field of what Gandhiji taught us in respect of our own country's affairs. I would like to recall what Mahatmaji said about Jawaharlal Nehru as early as in 1942: 'Jawaharlal is my political heir. He may differ from me while I am living. But when I am gone, he will begin speaking my language.' I feel proud about Jawaharlal not because he has accepted Lenin's proclamation of peaceful co-existence but because he is the political heir of Gandhiji, the Father of our Nation, and is carrying forward Gandhiji's message of peace and ahimsa not to Russia only but to the whole world, to humanity as a whole. When I feel proud

11-50
a.m.

[Sri C. Subramaniam] [5th August 1955]

of him, I feel proud of my people, and of my country which has produced such a great leader. Even here, there is a difference of approach between the Leader of the Opposition and the Leader of the House. The Leader of the Opposition says that here is an acceptance of a Russian principle by the great Prime Minister of our country and that therefore he feels proud of him. But I feel proud of him because he is carrying to the whole world the great message which the Father of our Nation gave us. This is the difference between the Communist Party's approach and the Congress Party's approach. I do not want to stress this point further. Whatever be the approach, I am glad that our Prime Minister's efforts are being appreciated by the Communist Party also and by every other party in the country. We pay our homage to him to-day not because he happens to be our Prime Minister or our national leader, but because he happens to be almost the saviour of humanity by carrying the message of peace and creating a climate which will be conducive to the maintenance of peace in the world. While we have done our duty in paying him our homage, I hope we will also give him the necessary support and co-operation to enable him to carry on the great work which he has undertaken. I have absolutely no doubt that co-operation and goodwill will be forthcoming in abundance from every political party in the country.

"The Governor's Address has been criticised from very many points of view. Before answering those criticisms, I would like to point out to the hon. Members the scope of a Governor's Address. The Governor is not expected to make even a policy statement. Article 176 (1) of our Constitution which refers to the Governor's Address reads as follows:—

'At the commencement of the first session after each general election to the Legislative Assembly and at the commencement of the first session of each year, the Governor shall address the Legislative Assembly or, in the case of a State having a Legislative Council, both Houses assembled together and inform the Legislature of the causes of its summons.'

So the Governor's immediate concern is with the work which this Legislature is called upon to transact during this session. Incidentally it becomes necessary to refer to the policy and programme of this Government with reference to those measures. If he has not referred to the labour policy or to any other matters of importance, it is not because the Government are unaware of the importance of those matters, but because they will not be quite relevant in the Governor's Address to the joint session of the Legislature. I would request the hon. Members to keep this in mind in criticising the Governor's Address saying that this has been omitted or that has been omitted. If the Address is viewed from this angle, I am sure hon. Members will agree with me when I say that it has done justice to the business which we are called upon to transact during this session.

"Before proceeding further, I wish to state the fundamental or basic policy which this Government are bound to follow. We belong to the Congress Party and as such we believe in the unity

5th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

of the country. We cannot subscribe to or support a doctrine which advocates the partition of the country and the creation of separate independent States within this country. Under any circumstances, we will not do anything which is likely to disrupt the unity of the country. As a necessary corollary to the acceptance of this policy, we are bound to respect the Fundamental Rights guaranteed by our Constitution to every citizen of India irrespective of the creed, religion or community to which he may belong. We cannot say that a particular community is alien to our country and that the people of that community should be driven out of the country.

“ We have accepted a socialistic pattern of society which necessarily means that every person should have full scope for development to the extent possible in the circumstances prevailing in the country. Under the Directive Principles of State Policy, it is the duty of the Government to help the weaker sections of the population to come up. Therefore, when we adopt measures to help the weaker sections, it should not be taken that we discriminate against, or entertain hatred towards, any other section of the population. But when we take such measures, one section of the people think that we have become a convert to their ideals, and another section of the people accuse us saying that we have adopted the policies of those who do not believe in the unity of the country and who preach the doctrine of hatred against a particular community. It is rather unfortunate that this misunderstanding should be there. I want to assure this House that the measures we take for the promotion of the weaker sections of our people is in pursuance of the Directive Principles of State policy. It should not be taken advantage of by a particular section to say that we have joined hands with another party, political or otherwise, or by another section to accuse us and carry on propaganda in season and out of season not only in this State but also I am grieved to say in Delhi also that we are carrying out policies against a particular community. It is wrong to say that we are carrying out policies against a particular community and it is also wrong for the Dravida Kazhagam people to claim that we have adopted their policy. In order to have a correct perspective of our policy, it is necessary to bear this in mind.

“ Let us take the instance of Hindi. We are saying that in the matter of propagating Hindi we should go slow and that Hindi should not be forced on the people. There are certain sections of our people who are opposing Hindi. On what grounds? They say that they do not believe in the unity of the country and that Hindi being a North Indian language should not be introduced in the South. There is a lot of difference between our attitude and the attitude which the other political parties are taking. In looking at matters, we have to bear in mind the fundamental or basic principle to which this Government are wedded and which they cannot afford to give up. I take this opportunity to tell this House and also the people outside that there should be no misunderstanding

[Sri C. Subramaniam] [5th August 1955]

with reference to the policy we adopt. We are not anti-this or anti-that. We are making efforts for the creation of a society wherein everybody will have equal opportunities for living his or her life.

12 noon. "Then, Sir, the next question which arises out of this is the language policy about which there has been a great deal of confused thought not only in South India but in North India also. The confusion exists more in North India especially with reference to the position of Hindi in our national life. I have the authority of the Constitution and also of the Prime Minister to say that Hindi is not *the* national language of India but that it is one of the national languages of India. All the fourteen languages contained in the Eighth Schedule to the Constitution are the national languages of India. Further, I have the authority of the Prime Minister to say that no language is superior to any other language. It is the duty of the Central Government and also of the State Government to foster and develop each one of the languages mentioned in the Constitution. Therefore, each region has got a particular duty to develop its own language. Then, what is the position of Hindi? It is laid down in the Constitution itself that it is the official language of the Union Government. That is all and nothing more is mentioned therein. When we function as a Federal Government, in respect of the entire country there has got to be a language for conducting the business of that Government. For that purpose, what language can we adopt? Can we adopt English? Certainly not. Therefore, those who believe in the unity of the country will have to think of a common formula for that. Those who do not believe in the unity of the country do not come into the picture at all. In the case of the latter, the very basis of approach is completely different. Therefore, persons who believe in the unity of the country will have to work out a formula in regard to the adoption of a language for transacting the affairs of the Union administration and that has got to be Hindi because it is spoken to-day by 14 crores of people. (Interruption.) The hon. Leader of the Opposition wants me to say that Hindi has got to be adopted from the historical point of view also. Leave alone history. Let us face facts as they are to-day. If we do that, we find that 14 crores of people speak a particular language. Therefore, it becomes necessary to adopt that language unless we are prepared to say, 'No, no. Let us retain English for this purpose which has come into the field through an alien rule here.' Therefore, by force of circumstances, we are bound to adopt it. But that does not mean in any way that the regional languages are placed in a subordinate position. Even with reference to the adoption of Hindi for purposes of Union administration, certain conditions have been laid down in the Constitution itself. It has been laid down that a Commission should be appointed first at the end of the first five years and then after the end of ten years. In this connexion, apart from various other things mentioned in that Article, I would like to mention one particular thing. Article 344, clause 3, says that the Commission, in making their recommendations—the President has got to take action on the recommendations of the Commission—shall have due regard to the natural, cultural and

5th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

scientific advancement of India and the just claims and the interests of persons belonging to the non-Hindi-speaking areas in regard to the public services. Therefore, when a recommendation is to be made by the Commission, it has to take note of the difficulties which might be involved in it with reference to the non-Hindi speaking people of India, not with reference to not only many other things which are important, but even with reference to public services as far as the Union administration is concerned. It creates difficulties for non-Hindi-speaking people to adopt Hindi immediately and serve as public servants of the Union Government. The Commission which has been appointed now will have to take note of these things and make its recommendations. If the Commission makes recommendations contrary to them, it will be a breach of the provisions of the Constitution. Therefore, when people in the North talk about the adoption of Hindi immediately for competitive examinations, I respectfully submit that they have not looked into the provisions of the Constitution. If there are difficulties in the way of the adoption of Hindi because the non-Hindi-speaking people would suffer especially with reference to public services, it is necessary to take note of those difficulties and make necessary recommendations for that purpose. That was why when a proposal was made that Hindi should be adopted as the medium of all competitive examinations for All-India services, we stoutly opposed it, not because we were anti-Hindi but because it would affect the interests of the non-Hindi-speaking people of India. Therefore, we felt that the India Government had got to go slow in the matter. When we said that, we did not treat it in a lighthearted manner but we took a firm stand on that question. We said so not because of this demonstration or there was a threat of demonstration. Long before that, we have given a categorical statement that there was no question of imposing Hindi on the people of South India. Of course, there are certain people who would like to take advantage of decisions which have already been taken or announced and say that they were fighting for this cause or that cause. The only way to deal with them is to ignore them. That is why I am saying that it is not because there may be an anti-Hindi agitation or demonstration that this announcement has come. Long before any agitation, this Government took a firm stand with reference to the provision in the Constitution that Hindi cannot be introduced now immediately as the medium for the competitive examinations. The difficulties pointed out by this Government have been taken note of by the Union Government, by the Prime Minister and by the Home Minister of the Government of India and they have announced their policy with reference to that. Our own policy with reference to language is this. The regional language should be the administrative language also in the States. That is our policy. But some Members of some other Kazhagam say that immediately Tamil and only Tamil should be declared as the language of administration of this State. I am glad that the hon. Member Sri Jeevanandam pointed out that, if to-day we had

[Sri C. Subramaniam] [5th August 1955]

12-10
p.m.

to adopt any of the regional languages for the purpose of administration, we had to adopt three languages, namely, Malayalam, Kannada and Tamil. Is it worth while doing it now when, as a matter of fact, a Commission has been appointed to go into the question of the reorganization of the States. The reorganization may be on the linguistic basis or on some other basis; they are going to submit their Report before the 30th September. On these recommendations, the Government of India would be taking decisions very soon. In these circumstances, is it necessary for us to declare three regional languages as the languages of administration of this State, creating all the difficulties involved therein? Not because we love Tamil any the less but because of the inherent difficulties which exist in the situation, we said, 'Let us wait and see what are the recommendations of the Commission and then let us take decisions.' Not only that. We have also to prepare the language for administrative purposes and towards that end we are taking steps. Ultimately, we have to decide on the adoption of a regional language or languages for our administrative purposes in the State. That is our policy.

"With reference to the medium of instruction also, we have to adopt a definite policy and this has been stated long before any of the agitations started. I should say that long before any of those agitations started, we had taken steps towards that end, viz., that the regional language should be the medium of instruction from the start to the end in all the educational institutions and in that there can be no question of compromise. Simply because Hindi is the language of the Union, it is not necessary—on the other hand I am prepared to say that it will be harmful to adopt Hindi as the medium of instruction in the Universities of our State. (Cheers.) Therefore, we wish to make it quite clear that, as long as we have got anything to do with the administration of the State, we will see that Hindi does not become the medium of instruction in any of our educational institutions. There might be some educational institution run by somebody for certain special purposes where Hindi may be adopted as the medium. But as far as this Government are concerned, it is our firm and declared policy that the regional language shall be the medium of instruction and we are taking steps to implement that. Not merely satisfying ourselves by making this declaration, we have also taken steps in that direction so that it may be possible in the near future to adopt the regional language as the medium of instruction.

"With reference to the All-India Competitive Examinations, what is our language policy? We have informed the Government of India about it. We say that if there has got to be a competitive examination for all-India Services, it has to be conducted not merely in Hindi, but also in all the languages found in the Eighth Schedule. It should be open to anybody to take the examination, of course, after giving sufficient notice, in any one of those languages. Our State may give notice that such and such language will be the regional language of this State and it may be adopted as the medium of examination. After giving sufficient notice, it should be possible to adopt those regional languages as the medium

5th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

of examination for the All-India Competitive Examinations. Some people may ask, 'Where is the All-India character then?' I say that after selection and after those people have put in two or three years' service, such people who did not know Hindi may be asked to pass a test in Hindi and those whose mother-tongue is Hindi may be asked to pass a test in one of the other languages found in the Eighth Schedule. That is our policy and we have informed the Government of India also about it. Therefore, we do not have any confusion with reference to the languages policy, we are quite definite about it. But, unfortunately, attempts are being made to create confusion not only in Northern India. That confusion is attempted to be created here also as if this Government have got a different policy and somebody else has got a much better policy and that we are forced to adopt a particular policy. It is a wrong atmosphere to create. Even in respect of our own objective by this agitation, it is made to look in North India, as if the Madras Government are for introduction of Hindi in all spheres and for doing it almost immediately and therefore those people want to arrest it by the most wonderful way of burning our own national flag. I say it is absolutely unnecessary and I am afraid that this agitation has not created a favourable atmosphere in the North. On the other hand, it has created an unfavourable atmosphere as it has been made to look that there is difference of opinion with regard to Hindi. There is no difference of opinion with regard to Hindi. The opinion that I have expressed is the unanimous opinion. That being so, I do not think there is any necessity for any agitation whatsoever in respect of Hindi. But, I may tell you that Hindi alone, I mean opposition to Hindi alone was not responsible for this threat of flag burning demonstration'. As I have already pointed out, their fundamental approach is completely different altogether. Those persons do not believe in the unity of the country. Therefore, this opposition to Hindi is only an excuse. It is not sought to be hidden. It is their openly proclaimed policy. Let us not be deceived by the fact that it is an anti-Hindi agitation. It is an attempt to disrupt the unity of this country and it is only a process in that attempt. Therefore, we should be quite clear when we say that we are also opposed to Hindi. I am sure, with this enunciation of our policy with reference to language, there would be no further cause to have another agitation on this score. But certainly, they cannot have this as an excuse for starting any further agitation in future. So, there is no question of temporary suspension of that agitation. It will have to be dropped once and for all if only they realize the realities of the situation as they exist to-day. There is no use of pursuing a fantasy which does not exist and there is absolutely no necessity for this movement, this anti-Hindi movement in future.

"The next most important matter with which we are concerned is the Second Five-Year Plan. I am really happy that the hon. Leader of the Opposition has made a very constructive approach to the entire problem even though I did not like his saying, 'I said this some ten years ago and I said that some five years ago' and things like that. That is the policy of saying 'நான் அப்பொழுதே

[Sri C. Subramaniam] [5th August 1955]

சொன்னேன்.' That is a well-known Tamil phrase which we all know. But you have to take note of a given situation in a particular time. A certain statement may be right now, but the same statement would not have been right a few years ago. A child of one year cannot walk. But the same child after two or three years can walk. If the child were to attempt to walk even when it was one year old, it would be disastrous, though you might have told them that the child can walk. Yes, it can walk. But when? That is the question. It can walk only three years hence. So, it does not necessarily mean that what he had told three years ago is always correct. Because, if the child had been asked to walk even in its first year as per the statement of the hon. Leader of the Opposition, it would have been disastrous. So, there is no use of telling that he said a particular thing some five or ten years ago and all that. It is no argument at all. I respectfully submit that we have to find out whether we are taking a correct step or not with reference to the existing circumstances and not with reference to what any particular individual might have told a few years before in respect of any matter.

"Sir, let us take even our foreign policy. The hon. Leader of the Opposition said that we were taking a step in the right direction. I agree there has been a reorientation. But, I would respectfully like to ask, 'Has not that reorientation taken place in Russia also making it possible for us to pursue our present foreign policy?' If the same policy which Russia was adopting a few years ago was also being adopted at the present time, will it be possible for our Prime Minister to visit that country which he has done now, or will it be possible for the head of the State of Russia to have visited Yugoslavia and Switzerland or to undertake a visit to India in January next? I am sure all these would not have been possible but for a reorientation in Russia's policy as well. There is no use of talking of reorientation in our policy. As far as we are concerned, we note that conditions are changing. With reference to Russia also, the same thing has to be said. If Russia had followed a few years ago the same policy which they are following to-day, certainly the foreign policy which we have been adopting would not have been quite correct. Therefore, to say that they have told a particular thing three or five or ten years ago is **nothing but repeating the formula** 'நாங்கள் அப்பொழுதே சொன்னோம்.' Certainly, there is a fallacy in it. I say that we have to take note of the changing circumstances in the country about which we have been mentioning day in and day out. I am prepared to give credit to Russia for its honourable approach to the various problems. But, we should not discredit our own country for not having taken a particular step a few years ago as desired by the hon. Leader of the Opposition, in spite of the fact that it would have been suicidal to take that step then.

"With reference to the approach to the Second Five-Year Plan also, there is no use in telling, 'Well, I was saying this five years ago or ten years ago. You are only doing now what I have told you

5th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

to do a few years ago' and all that. The hon. Leader of the Opposition referred to the First Five-Year Plan and made certain remarks on it. After all, we must look at the circumstances under which that plan was formulated. As a matter of fact, it was a *post facto* plan. At that time, many of the schemes were started as Post-war Reconstruction Schemes. A great attempt was made at that time to club all those schemes together and put them before the country as a plan. To the extent of executing those schemes, we have succeeded. If it were to be said that those schemes did not solve many of our problems, it must be remembered that that plan was not formulated at that time with a clear objective before us. As a matter of fact, the idea of planning came only after the schemes were taken up. Thus, it will be seen by the hon. Members of this House that those schemes were clubbed together and placed before the country as a plan. After that, certain items were added on to it here and there so that it may be as effective as possible. To that limited extent, I can very well say that we have done well.

"We can claim credit for that even though to be consistent, the Communist Party may be saying that it was all a paper plan and nothing had been achieved by it. Apart from all these things, I am sure, the hon. the Leader of the Opposition would agree to the limited extent at least, we have tried our best to fulfil the targets fixed under the plan. 12-20 p.m.

"Now, what are we going to do so far as the next plan, the Second Five-Year Plan, is concerned is the thing we have to consider. One great confidence the First Five-Year Plan has given, even though we have not achieved all that we wanted to achieve is that it is possible for us to plan and it is by planning alone that it would be possible to achieve our objective. The first plan has taught us this great lesson. It is not possible to learn these lessons by studying what happened in Russia and China. It is by our own experience that we can learn this lesson. In respect of planning, it is no use pointing out to Russia and China. Conditions there are altogether different. I was talking to the Prime Minister about the origin of planning and about the Russian plan. He pertinently asked me: 'Do you know the population of Russia? It has half of India's population. In respect of area it is eight times as big as India. In the matter of resources, they have vast natural resources'. So what would be applicable to Russia would not necessarily be applicable to India. Similarly take America. The man-power is limited. They too have vast tracts of country and unlimited natural resources. That being so we cannot draw lessons from those countries. That is why our Prime Minister has been insisting that we should in formulating our plans take note of circumstances prevailing in our country and with reference to those circumstances we will have to formulate our plans. Therefore a doctrinaire approach to this problem will really lead us into difficulties. We have to take note of the situation prevailing in the country and formulate our plans. That is what we are trying to do. It may be, in formulating our plans, we may learn from the experience of other countries also. But that does not mean that

[Sri C. Subramaniam] [5th August 1955]

we should copy the plans of others. That lesson we will have to learn. From that aspect we should plan our objectives. When the opportunity comes to discuss the plan in its entirety, I am sure we will go into the various details of the plan, the objectives we aim at and how we propose to achieve them and whether we are placing before ourselves the correct targets, whether the resources are available and all that. We will consider this later on. But before we take it, I want to take this opportunity to make it clear to the House, not only to this House, but to the Planning Commission and all those concerned with the formulation of the plan as to how the regional allocation of the plan should be. I know there are persons who are saying that there has been discrimination as between the South and the North in the formulation of the First Five-Year Plan. I have already explained to hon. Members the circumstances under which the First Five-Year Plan was formulated. In the correct sense of the term, we cannot call it a plan because planning means some pre-conceived objective and bringing into being certain things as a realization of the accepted objectives. But that was not there in the first plan. Therefore there is no question of any discrimination. Some people say : ' See the per capita income in the North and the South '. They want to use this for purposes of proving that the South has been neglected. But has this happened within the period of the First Five-Year Plan? It is a historical development under an alien rule. A particular section of the country was more developed for their own purposes rather than another section. It is not therefore the fault of the plan. But in formulating the second plan we have taken note of this. Where, due to historical or because of natural resources available in any particular part of the country, there has been a better development in one part of the country and another part under-developed, when we come forward for purposes of formulating a plan with a definite objective, then it should be possible to correct this maladjustment, that is under development in one part of the country and better development—I do not say over-developed, but only comparatively better developed—in any other part of the country. As a matter of fact, this is the very objective that has been accepted, particularly by the Planning Commission. If hon. Members would look into the draft recommendation for the formulation of the Plan—it has been circulated to hon. Members—they will see the recommendation in paragraph 15 runs thus : ' Regional development—Special attention must be given to regional development to reduce disparities in economic opportunities and the level of life between different States '. That is an accepted principle. The only thing needed is that people should be careful enough to see that it is put into practice. Now that greater emphasis is to be given in the plan for the undeveloped parts of the country no agitation is needed to impress this on anybody and nobody need take credit that because of the agitation we have come to realize that the South has been neglected and discriminated against. If anybody wants to take credit, let him take it. But it is far from truth, and it has no basis whatsoever.

5th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

“ Now we have to have a broad idea of the frame-work of the Plan and how far in that frame-work we would be entitled to get and not only entitled to get but how far we should strive to achieve the targets. I am sure, hon. Members know that it has been accepted that Rs. 4,300 crores should be the target for outlay in the public sector. I know there has been attempts and sincere attempts—I do not question the *bona fides*—at saying that this is beyond our means. Three thousand and five hundred crores alone would be within our means, and we do not have the balance of 800 crores immediately. These arguments have been put forward. But it has been accepted now by the National Development Council that 4,300 crores should be the target for the public sector. Out of this it is necessary now to give greater emphasis for industries. When we develop industries, sufficient transport is also necessary. Otherwise goods produced by these industries would stagnate at the place of production. Therefore transport and industries have to be taken up together and a provisional allocation has been made for transport and industries in the public sector to the extent of 2,050 crores. Out of this 950 crores would be for transport and 1,100 crores for industries. This will be operated entirely by the Central Government. How the allocation will be made with reference to each State is quite a different thing. The next important and big item is the irrigation and power schemes. They include those schemes already taken up and which will have to be continued during the Second Plan period. For this they have allotted 850 crores. The balance left over is 1,400 crores. This will be available for all States for State plans, excluding irrigation and power schemes which will also form part of the State plan. Excluding irrigation and power projects, for the rest of the schemes 1,400 crores will be available under the Second Plan for the entire country. If we say that there should be a distribution on population basis, then we would be entitled to have for this sector 140 crores. It is not a bad figure. If some other factors also get into the picture, not merely population, but backwardness of the area, resources available, then we will arrive at a slightly different figure. This will give us an idea of the size of the plan which we would be entitled to have on a proportionate basis. This 1,400 crores will be excluding irrigation and power schemes and Central schemes with reference to Transport and Industries. Out of this 900 crores will be for development schemes, not on investment side and 500 crores on the investment side. This is the overall picture. Our development schemes with reference to our State would be on a population basis, 90 crores. It is not beyond our means. The hon. the Leader of the Opposition was laying great emphasis on resources. We have to take note of the two aspects of the Plan, one the investment side and the other the development side. As I said the allotment on the development side is 900 crores for the entire country. It will be the responsibility of the States to find the resources for this. Taking into consideration what we would be getting by way of Central grant and assistance, whether it would be possible for us to raise this Rs. 90 crores, is the thing we will have to consider.

[Sri C. Subramaniam] [5th August 1955]

12-30
p.m.

“ For this Development expenditure, we cannot expect assistance either through deficit financing or from the Central pool. Otherwise, such a development would become lopsided and the Development side of the State would become lopsided and it would not be according to the principles of planning. Therefore, this Rs. 90 crores will be our responsibility. That is as far as the Development side is concerned.

“ Out of Rs. 3,400 crores on the Investment side, we have to meet our expenditure by public borrowings, deficit financing, etc. . . . (Interruption from Sri P. Ramamurthi.) The entire investment plan for the whole country will be Rs. 3,400 crores. This will have to be met by deficit financing to a certain extent, by public loans to a certain extent and by foreign assistance to a certain extent. Therefore, all these things will have to be done mainly by the Centre. Even though we may go to the public for the purpose of raising the loan, still the larger responsibility will be with the Centre. So, we will have to see that aspect of the matter also. Out of Rs. 3,400 crores on the Investment side, we must get our due share of Rs. 340 crores according to the population basis, that is, 10 per cent. So, the total size of the Plan—Rs. 90 crores on the Development side and Rs. 340 crores on the Investment side—should ordinarily be Rs. 430 crores. If this target is accepted and if our demand for allocation on the population basis is accepted, we can have this figure of Rs. 430 crores. If another formula is accepted, it may be a little less. Sir, it is not as if we will be able to fulfil all our objectives easily. It is not only a question of allocation of money but there is also the question of execution of plans. The execution of schemes will depend upon the personnel available to us and the materials available to us. Therefore, we should start training our personnel and that is the most important thing. In this connection I wish to point out that while fixing the size of our plan, the loan which we have attempted to raise has some importance. You would have seen in the newspapers that ours is the biggest loan. Seven crores of rupees has not been floated by any other State. Even Bombay and Bengal have floated only six crore loans. We have floated seven crore loans and we are quite confident that we will get it. If only the public are allowed to go on subscribing to the loan for a fortnight, it will be much more than that. This will be an assurance to the Central Government and the Planning Commission that as far as we are concerned, the public of the State are prepared to contribute to the Plan to the greatest extent possible and it will be a demonstration also. Therefore, all hon. Members, irrespective of their party affiliation, should be interested in seeing that this loan becomes a success by arousing the greatest enthusiasm among the people to subscribe to it. That will be a demonstration to the Planning Commission and the country that our people are willing to make sacrifices for the success of the Plan. I am glad the Governor has made a mention of it in his address. Not only he made a mention of it but he also immediately sent a cheque for Rs. 10,000 as his contribution towards the loan. I

5th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

am sure that example would be followed by the people of our State and they would make this loan a great success by contributing their mite to the greatest extent possible for the success of the Second Five-Year Plan. With that backing of the people given to the Government and with the assurance of co-operation and help which the hon. Leader of the Opposition and other leaders of parties have given to me, I can look forward with great hope and great courage and say to the Planning Commission and those responsible for the formulation of the Plan, 'It is not an impossible task for us; people are willing to contribute their mite and they are quite capable of reaching this target; and therefore you can fix a sufficiently high target as far as this State is concerned.' I am sure, in that task hon. Members will see that great enthusiasm is aroused for the subscription to this loan.

"Then, Sir, reference was made to land reforms and criticism was made that we were taking halting steps in respect of that matter. Even in that respect Sri Ramamurthi has adopted the same phrase: 'நாங்கள் அப்பொழுதே சொன்னோம்'. I agree that it is true. We were hoping that it would be possible to have a comprehensive legislation even during this session or at least to give an idea of it through a White Paper on the policy which we are going to adopt with regard to the entire agrarian problem. But unfortunately we find that the amendment of the Constitution does not go far enough in making it easy for the States to formulate their land policy. The point is this: Hon. Members may be aware that when the proposal was made for the purpose of amending Article 31-A, in the beginning agricultural holding was included. So much so, when agricultural holding also was included it would have been possible to deal with land without reference to any other article in the Constitution, either Article 19 or Article 14. We could have adopted any legislation for the purpose of regulating the enjoyment of the ownership or the transfer of agricultural holding. But at the last moment pressure was brought to bear upon the Government that there should be no discrimination between agricultural property and non-agricultural property and they should be treated in the same way. Therefore, even with reference to land, Article 31 should be made applicable and not Article 31-A. As far as Article 31-A is concerned, it is restricted only to the estates as defined in the local legislations. As far as our estates are concerned, it is restricted only to zamin and inam estates. Here the estate does not include a ryotwari agricultural holding. Therefore, we cannot legislate under Article 31-A in respect of the ryotwari agricultural holding. That is one thing which we should take note of. But people might ask, how is it that Bombay is able to do it, and how is it that Hyderabad is able to do it? In Hyderabad the legislation was passed long ago. It was one of the legislation included and validated by the amendment of the Constitution. As far as the Bombay Act is concerned, the term 'estate' includes an agricultural holding. So, agricultural holding has been excluded from the scope of the amendment of the Constitution. It is only with reference to our State that

[Sri C. Subramaniam] [5th August 1955]

difficulty arises but with regard to other States it may not be so great. Therefore, we have to bring it to the notice of the Planning Commission and the Central Government and that is why . . ."

SRI M. NARAYANA KURUP :—"According to Article 31-A of the Constitution, in the matter of acquisition proceedings if the Government themselves do not take possession of the property, the question of compensation does not arise. So also in the case of land reforms contemplated now, the Government do not take possession of any property and it is only a question of adjustment of rights as between the various elements. Such being the case, I wish to know how it stands in the way?"

12-40
p.m. * THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—"I will request the hon. Member to go through the amended Articles."

SRI S. RAMALINGAM :—"Sir, I want a clarification. Why not we also declare our lands as estate lands and then introduce land reforms?"

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—"That cannot be done now. If it had been done before, it might have been possible. But, unfortunately, estate would mean now what they meant at the time of amending the Constitution according to local usage and according to local Acts and all those things."

"With reference to the question put by hon. Member Sri M. Narayana Kurup, I wish to say this. If he goes through Articles 31 and 31-A he will find that Article 31 refers to acquisition of property and that Article 31-A refers to extinguishment of rights of properties like the estates, etc. If we want to extinguish or alter the rights of the tenant and the landlord it can be done only with reference to the estates and it cannot be done with reference to the agricultural holdings. Therefore we have to depend upon Article 31 alone for our purpose and Article 31 refers only to acquisition of properties for public purposes. Unless we are prepared to take over all the excess properties on behalf of the Government after paying compensation and then adjust the rights by distributing these lands to other tenants and then get back the compensation amount from them, it will be impossible. So, there is great administrative difficulty involved in the application of Article 31. That is why, we have referred the matter to the Central Government and the matter is under their consideration. We have now brought forward an interim legislation. As observed by many Members we have been talking too much about land legislation. That itself has created certain unstable conditions. We have to face those unstable conditions. We have to make a law to solve those difficulties temporarily till we solved this problem in a permanent way. The present Bill is only an interim legislation so that there may not be breaches of peace. This legislation has been brought forward so that there may not be any unlawful eviction pending finalization of the land reform proposals. This is only an interim measure, because we contemplate bringing in a permanent legislation. It may be said that the land reform contemplated in the

5th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

interim measure would be meaningless because it would mean confirming the *status quo* however inequitable it may be. For example it might be, a man owns already one hundred acres and he may have taken another one hundred acres on lease and under the legislation proposed he will be entitled to keep the other one hundred acres though he may have taken those lands from smaller owners. This is only an interim measure to keep peace so that we may be able to proceed to the next stage of formulating our land reform proposals. Even in the interim measure if any change is necessary that will certainly be looked into and that will be considered when we take the Bill into consideration tomorrow morning. If only hon. Members go into the details of the legislation and the problems which it gives rise to, then they would realize the difficulties involved in it."

SRI M. NARAYANA KURUP :—" The Hon. Minister presupposes that such agrarian reform is not an acquisition for a public purpose. The adjustment and extinguishment of rights in between the various parties has been held to be acquisition for a public purpose . . ."

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" It has not been held so by the Supreme Court. I will only request the hon. Member to study the question and if he feels convinced in his views, he can give me a paper on the subject and I shall examine it."

(Hon. Member Sri K. Vinayakam has referred to the border question.)

SRI K. VINAYAKAM :—" The Governor has referred to it in his Address."

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" The Governor, of course, has referred to it but that needs no answer from me; but the reference made by Mr. Vinayakam requires an answer from me. I am not answering the Governor's speech. I am only answering the criticisms made by Sri Vinayakam. He does not believe in talks between Government and Government. Even in the international field the policy of having talks between Government and Government has come to say in the matter of settling disputes between them. Here, we are living within the same country, living under and being governed by the same Constitution. To say that two units within the same country should not talk to each other and arrive at an amicable solution is really beyond my comprehension. To take such a stand and not only to take such a stand but also challenge the Government saying 'that I would lead a struggle for this purpose' is really something which I am unable to appreciate. I do not see any necessity absolutely for any struggle whatsoever for this purpose. But, unfortunately, everybody seems to be in a mood for a struggle now and wants to carry on a struggle whether it is necessary or not. But if Mr. Vinayakam were to take my advice, if he is capable of taking any advice—I will tell him that it is absolutely unnecessary to have any struggle for this purpose and that any sort of struggle is

[Sri C. Subramaniam]

[5th August 1955]

not going to pay him any dividends either politically or even with reference to the border question. Therefore all these ideas of being 'Dictators' or 'Ellai Dhalabathis' should be given up. The Government must be trusted to do the needful in the matter. After all we are not driving away the people into another foreign country. It is only a question of adjustment of borders within the units of the same country and linguistic fanaticism should not be carried too far. It is unnecessary to carry on a struggle for this purpose of convincing the Government that the borders will have to be adjusted equitably. After all we have to lay down certain principles to which Mr. Jeevanandam made a reference as to how this should be done. After all we have to proceed on figures. There is the 1951 census. People say that it is not quite correct. We made some random checkings also and found, on the whole, that the 1951 census gives a fairly correct picture. I asked Mr. Vinayakam himself to give the names of villages wherein wrong figures have been taken and with reference to those villages we have made some random checkings also. I can assure the House that 1951 census figures are correct.

SRI M. KALYANASUNDARAM :—" I want to know from the Hon. Minister whether there is scope in the negotiations for re-examining the cases of certain villages whose census figures are in dispute."

* **THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM** :—" I intend to deal with that aspect also. A suggestion was made, 'why not we have a census of the population taken again or at least a restricted census in the disputed villages?' I would request the hon. Members to ponder over this suggestion. In the atmosphere now prevailing and in the atmosphere which is likely to prevail when we order the census to be taken when everyone will be asked to declare himself whether he is a Tamilian or a Telugu, I should like to know whether it will be possible to have a correct appreciation of the population figures in that atmosphere. I have absolutely no doubt that there will be nothing but chaos and confusion in that atmosphere and that no correct figures can be obtained. That is why, for good or bad, let us go by the 1951 census figures. If ultimately we find that a large area is being affected because of the 1951 census and if we are convinced that there has been some mistakes committed in the enumeration during 1951 census, certainly it will be possible to negotiate with the Andhra Government on this matter and if not possible to negotiate with the Andhra Government to refer it to an arbitrator to give his decision on the matter. But to say immediately that we believe only in arbitration, that we have to faith in ourselves and that this Government do not have the bargaining power is not correct. As I have already pointed, it is a question of the formulation of correct principles and the application of those principles to the conditions prevailing in the border areas. We have accepted most of the suggestions by the hon. Member Sri P. Jeevanandam and a few others. If notice of a short notice question is given after the principles are finalized, I shall be able to tell the House the basis

5th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

on which we intend proceeding to settle the border issues. Hon. Members may even have a discussion, if necessary. I would request the hon. Members to desist from adopting an attitude of challenge and struggle. From whichever quarter the struggle may come from, we will have to deal with it sternly because it does not involve a question of any principle whatsoever. If we cannot control such a struggle, certainly the only choice for us is to abdicate."

* SRI K. VINAYAKAM :—" I rise on a point of information, Sir. The Leader of the House is tempted to believe that we have already decided to launch a struggle either against this Government or against any other Government. We are not for one moment interested in launching a struggle. We are only feeling sorry that negotiations are going on in a protracted way. In my humble opinion, the Government are simply trying to postpone this question till the general election. Otherwise let them set a time-limit. Let them give us the assurance that they will solve this problem within a fixed time-limit and also an assurance that they will come to a settlement only after due consultation with the representatives of the people in the border areas. Will the Finance Minister give us these two assurances? (The Hon. Sri C. Subramaniam : ' Otherwise? ') Otherwise the Government will not be fighting for our State and our people, they will be acting only as the agents of the Andhra Government here."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" We are acting only as the agents of the people and we are proud of it. The hon. Member may be acting as an agent of some people and I do not know whose agent he is.

" We are not agitated over this border question. It will be amicably settled either by negotiation or, if we are unable to agree, by arbitration. I think it will be possible to settle it by negotiations between the two Governments concerned.

" Then, I would like to refer to a matter in which another State Government is involved. In the Governor's Address reference has been made to harnessing the surplus waters of the Western Ghats. In this matter, the Government of Travancore-Cochin State are involved. I want to make it clear to the House that we have not yet made any official approach to the Travancore-Cochin Government in the sense of taking up the matter with them. I know there is political agitation going on in the Travancore-Cochin State to the effect that the Government of that State want to mortgage away the waters of Travancore-Cochin to Tamilnad. As I said, so far we have not made any approach to that Government. We ourselves have been making preliminary surveys and looking into the possibility of exploiting those waters. We have formulated two or three plans and with reference to those plans we will have to approach the Travancore-Cochin Government. Here also my confidence is that a direct approach to that Government will be more advantageous than an approach through the Central Government or to have arbitrators.

[Sri C. Subramaniam] [5th August 1955]

"In the Parambaikulam Scheme about which reference was made by members from the Coimbatore district, we want to harness only the waters of our own State and not the waters of the Travancore-Cochin State. Even there, we are harnessing not the entire water to which we are entitled but only sixty per cent of the water that will be collected in a catchment area of 64 square miles within our State. Only for putting up a dam, we have to go two miles into the Travancore-Cochin area. Therefore this scheme is in a different footing altogether and the approach also may have to be different. Besides, we can also supply water for raising a second crop which they are not having now on about 20,000 acres of land in the Travancore-Cochin State. Therefore this scheme will be advantageous to both the States. A preliminary calculation shows that this irrigation project will give a return of 5 per cent and we can generate some electric power also. That is why some stress was laid on it. I am sure we will consider this also when we consider the proposals for the Second Five-Year Plan.

"There is another scheme in which we are very much interested. It is known as the Haladi Scheme or the Upper Periyar Scheme. That is a slightly bigger scheme. It will benefit Madurai district to a certain extent and Ramanathapuram district to a greater extent. This scheme also is very important, and it is expected to yield a return of 4.5 per cent."

SRI R. V. SWAMINATHAN :—"I rise on a point of information, Sir. The Hon. Minister was pleased to say that there was a scheme which will cost about Rs. 12 crores. We are very pleased to hear that. Which is the particular area that will be benefited by this scheme?"

*** THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM** :—"We have made only a preliminary survey, and I can say only in units of districts. The Parambaikulam Scheme will benefit Coimbatore and Malabar districts and the Haladi Scheme will benefit Madurai district to a certain extent and Ramanathapuram district to a greater extent. As soon as reliable data are collected, we will make them available to those members who are interested in it."

RAJA MUTHIAH CHETTIAR OF CHETTINAD :—"The Hon. Minister for Public Works said in reply to the discussion on the Demand for Irrigation during the budget session that he would investigate the scheme suggested by me for diverting the waters of the Coorg which would benefit some part of the Tirunelveli district. I would like to know whether the investigation of the scheme—I am not referring to the execution of it—has been included in the proposals for the Second Five-Year Plan."

*** THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM** :—"This can be discussed when we discuss the proposals for the Second Five-Year Plan. Investigation can be taken up even without including it in the Plan.

5th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

“ With regard to the two schemes about which I spoke, we will have to carry on negotiations with the Travancore-Cochin Government. We have to start negotiations **at some point** and we thought we could start with the Governor's Address.

“ Various other matters were raised. I am unable to refer to them not because they are not important but because of want of time. It is already 1 o'clock which is the hour of adjournment of the House.

“ When we go to Delhi for consultation and discussion with the Planning Commission on the 12th and 13th of August, we go with the assurance that this entire House and the people of this State are behind us in our demand for a Plan—if not a Plan which will develop our State to the fullest possible extent with which alone we will be satisfied—which will at least take us towards the path of prosperity and happiness. I am sure that in that great task we will have the co-operation of this House and the public of this State.

“ Thank you, Sir.”

SRI P. K. GOPALAKRISHNAN :—“ A report appeared in the Press that there was some negotiation between the Chief Minister of the Travancore-Cochin State and the Finance Minister of our State. But the Hon. Minister said that no negotiation had yet been begun.”

* **THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM** :—“ If our meeting at a particular place can be called negotiation, there was negotiation. There was nothing more than that.”

SRI K. VINAYAKAM :—“ I rise on a point of personal explanation, Sir. The Hon. Finance Minister unnecessarily dragged my name into the discussion. I am not afraid of the repression which he has threatened. If the people decide to launch a struggle, a struggle will be started irrespective of whether anybody likes it or not. We are not afraid and we will not be cowed down by threats so easily. We will not rest content until the border issue is satisfactorily settled.”

Amendment No. 1 of Sri M. Narayana Kurup was by leave withdrawn.

MR. SPEAKER :—“ The question is—

‘ Add at the end the following :—

“ but regret to note that no mention is made of the following :—

(a) failure of the Government to stabilise the prices of agricultural produce at an economic level so as to benefit the agriculturists and not the middlemen;

(b) failure of the Government to extend the time-limit for payment of the first instalment of debts even after repeated demands from the people of Malabar;

(c) failure to mention about the Barapuzha Hydro-Electric Scheme;

[Mr. Speaker]

[5th August 1955]

(d) failure to mention about the Mysore-Tellicherry Railway line;

(e) failure to take effective action for improving the handloom industry in Malabar;

(f) failure to take necessary steps by an ordinance or otherwise to prevent destruction of forests before the necessary legislation is introduced; and

(g) failure to take immediate steps to prevent eviction of tenants without waiting for the comprehensive land reforms legislation ”, ”

The amendment was put and lost.

MR. SPEAKER :—“ The question is—

‘ Add at the end the following :—

“ but regret to note—

(a) that no mention is made about the anti-people activities of certain police officers in Malabar, particularly in Alathur in Palghat taluk and Valapad in Ponnani taluk;

(b) that no mention is made about the formation of linguistic States with special reference to Aikya Kerala, Aikya Thamizhakam and Samyuktha Karnataka;

(c) that no notice has been taken of the attempt of the beedi manufacturers to foist the burden of the sales tax on tobacco on the workers by reducing their wages;

(d) that no action has been taken to extend the time-limit for payment of debts including arrears of rent even after repeated demands from the people especially from Malabar ”, ”

The amendment was put and lost.

MR. SPEAKER :—“ The question is—

‘ Add at the end the following :—

“ but regret to note that no mention is made of the following :—

(a) the steps to be taken to eradicate unemployment—both educated and rural unemployment;

(b) the amendment to be made in the Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act so as to include all Inam estates under the purview of the Act;

(c) the steps taken to assign waste lands to the landless poor;

(d) the steps taken to open a medical college at Tanjore;

(e) the steps taken to establish Tamil as State language;

and

(f) the steps taken to improve the condition of N.G.Os.”, ”

The amendment was put and lost.

5th August 1955]

MR. SPEAKER :—" The question is—

' Add at the end the following :—

" but regret to find—

(a) that the Governor of Madras has not been advised by the Council of Ministers properly to take steps in safeguarding the interests of the workers in the State against the steep fall in wages due to the lowering down of the cost of living index;

(b) that in the Address, there is no mention about implementing the provisions of the Madras City Slum Improvement Act with a view to improve the slums in the City of Madras ". "

The amendment was put and lost.

MR. SPEAKER :—The question is—

' Add at the end the following :—

" but regret to note that the Address does not refer to—

(a) the wholesale eviction of landowners in or around the Neiveli Project area without paying proper compensation;

(b) the failure of the Government in not opening sugar factory at Kolianur, Villupuram;

(c) the facilities to be offered to N.G.Os. under the Second Five-Year Plan; and

(d) the reason for non-inclusion of the South Arcot district for development purposes under the Second Five-Year Plan on experimental measure ". "

The amendment was put and lost.

MR. SPEAKER :—" The question is—

' Add at the end the following :—

" but regret to note—

(a) that the Governor has not taken note of the fact that prices of agricultural produce like pepper, tapioca and coconut are still going down causing hardship to the people of Malabar;

(b) that no mention has been made about the representations from peasants of Malabar numbering about a lakh that the date for payment of the first instalment of debt should be extended till 31st March 1956, and thus creating a very grave situation in Malabar;

(c) that no mention is made about the conditions and proposals for amelioration for the thousands of fishermen in the coastal areas of Malabar who are jobless during many months and suffering from want;

(d) that no mention has been made about starting Medical Engineering and Agricultural Colleges in Malabar;

[Mr. Speaker]

[5th August 1955]

(e) that no mention is made about the formation of Aikya Kerala, and other linguistic States;

(f) that no mention is made about the destruction of forest wealth going on unchecked in Malabar in spite of the statutory provisions of the Madras Preservation of Private Forests Act; and

(g) that no mention is made about the non-inclusion of representatives of mass organizations in the development committees and inclusion of only the representatives of the ruling party in many places in Malabar ”’ ”’

The amendment was put and lost.

MR. SPEAKER :—“ The question is—

‘ Add the following at the end—

“ but regret to point out that—

(a) there is no mention in the Address about the need to protect the interest of the workers against rationalization and retrenchment and to ensure fair living conditions in order to secure the enthusiastic co-operation of the workers in fulfilling the targets of the Five-Year Plan; and

(b) the Governor has not been properly advised by his Council of Ministers about the acute transport difficulties in the City of Madras causing great inconvenience to all sections of the City population ”’ ”’

The amendment was put and lost.

MR. SPEAKER :—“ The question is—

‘ Add at the end the following :—

“ but regret to note—

(1) that the Address has failed to mention—

(a) about the rural electrification extension which is slow because of the policy of the Government in demanding minimum guarantee from the peasants for ten years for pumsets;

(b) about the extension of the provisions of the City Tenants Protection Act, 1921, to all the municipal towns, in the State which is now confined only to towns like Tiruchirappalli and Madurai; and

(2) that the Governor has not been properly advised by his Council of Ministers regarding the need to curb the growing tendencies of corruption, favouritism and nepotism in the several departments of the Administration of the State ”’ ”’

The amendment was put and lost.

5th August 1955]

MR. SPEAKER :—" The question is—

' Add at the end the following :—

" but regret to note that there is no mention about the cancellation of the penalty levies imposed on the agriculturists in the Lower Bhavani area where penalties are levied for having raised paddy crops during the last season ". "

The amendment was put and lost.

MR. SPEAKER :—" The question is—

' Add at the end the following :—

" but regret that the Address has failed to mention about the following :—

(a) the steps the Government propose to take with regard to the extension of the period of the first instalment for repayment of debts about which a memorandum signed by about 75,000 agriculturists of Malabar was submitted to the Government;

(b) the assignment of Revenue lands in Wynaad to more than 7,000 families of agriculturists against whom threat of eviction from the lands, though stayed temporarily, is hanging like the sword of Damocles over their head;

(c) the necessity for allocation of a larger share, over and above the due share on the population basis, for the development of traditionally neglected areas like Malabar in the Second Five-Year Plan; and

(d) the necessity for the primary utilization of the waters of the Western Ghats for purposes of irrigation and power generation in Malabar, the neglect of which had been responsible to turn the richest district in our State to the poorest, with regard to food production ". "

The amendment was put and lost.

MR. SPEAKER :—" The question is—

' Add at the end the following :—

" but regret to note that there is no mention in the Address about—

(a) any re-orientation of the negligent attitude of the State Government to Malabar particularly in the case of (i) technical and scientific education, (ii) irrigation projects, (iii) electricity schemes, and (iv) development schemes including housing and Harijan Welfare;

(b) the failure of the State Government to take any steps to solve the problem of rural indebtedness and to immediately extend the period of repayment of debts by making suitable amendments in the Madras Indebted Agriculturists (Repayment of Debts) Act, 1955; and

[Mr. Speaker]

[5th August 1955]

(c) the unhelpful and undemocratic attitude of the State Government to the Local Boards in the matter of Jemocratization of the administrative machinery, financial aid and increased power ”.” ”

The amendment was put and lost.

MR. SPEAKER :—“ The question is—

‘ Add at the end the following :—

“ but regret to note that the Address has failed to mention—

(a) the attitude of the Government regarding the adoption of Hindi as a compulsory medium of test for Union Services which will adversely affect the interest of the people of the State;

(b) the steps taken towards making Tamil and other regional languages as the medium of instruction in the collegiate courses of studies and other technical schools and colleges; and

(c) the proper basis of integration of Tamil-speaking areas in the Andhra State with the Madras State ”.” ”

The amendment was put and lost.

MR. SPEAKER :—“ The question is—

‘ Add at the end the following :—

“ but regret to point out that the Address has failed to give definite assurances regarding the inclusion of the Neiveli Scheme and the scheme to extract steel from the iron ore available at Salem in the Second Five-Year Plan although vague references have been made ”.” ”

The amendment was put and lost.

MR. SPEAKER :—“ The question is—

‘ Add the following at the end :—

“ but regret to note—

(a) that no mention has been made with regard to taking of urgent steps to appoint a commission to enquire into the service conditions, pay scales, leave facilities, retirement benefits, etc., of all categories of staff employed in the various departments of the State Government including village officers and staff in the special works; and

(b) that the Governor has not been advised by the Ministers regarding the urgent need to appoint a Committee of enquiry for suggesting ways and means for curbing corruption and wasteful expenditures in the various departments, including special works and commercial undertakings with a view to achieve effective results in the implementation of the various schemes of national advance ”.” ”

The amendment was put and lost.

The amendments of Sri K. Uppi were, by leave, withdrawn.

5th August 1955]

The amendments of the hon. Members, Sri K. C. Gopalan Unni, Sri C. Kandasamy and Sri P. Rangaswami Reddiar were deemed to have been withdrawn as the hon. Members were not in their seats.

MR. SPEAKER :—" I shall now put the original motion to vote. The question is—

' That an humble Address be presented to the Governor that the Members of the Madras Legislative Assembly thank him for the Address delivered to the Members of the Legislature on the 1st August 1955.' "

The motion was put and carried.

MR. SPEAKER :—" The House will now adjourn and meet again at 8-30 a.m. to-morrow."

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

1. *Report of District Revenue Administration Enquiry Committee, Volumes I and II.*
2. *G.O. No. 896, Revenue, dated 15th March 1955, Orders of Government on the recommendations of the District Revenue Administration Enquiry Committee issued up to 1st August 1955.*
3. *G.O. No. 1885, Revenue, dated 16th June 1955, regarding certain amendments to the Malabar Tenancy (Delimitation of Fair Rent) Rule, 1954. [Laid on the table under section 57 (3) of the Malabar Tenancy Act, 1929, as amended by the Malabar Tenancy (Amendment) Act, 1954.]*
4. *Pamphlet regarding the publicity for B.C.G. Vaccination in India.*
5. *The Madras Buildings (Lease and Rent Control) Amendment Bill, 1955.*
6. *The Madras Hill Stations (Preservation of Trees) Bill, 1955.*
7. *The Madras Boodan Yagna Bill, 1955.*
8. *The Madras City Tenants Protection (Amendment) Bill, 1955.*
9. *The Madras Cultivating Tenants Protection Bill, 1955.*